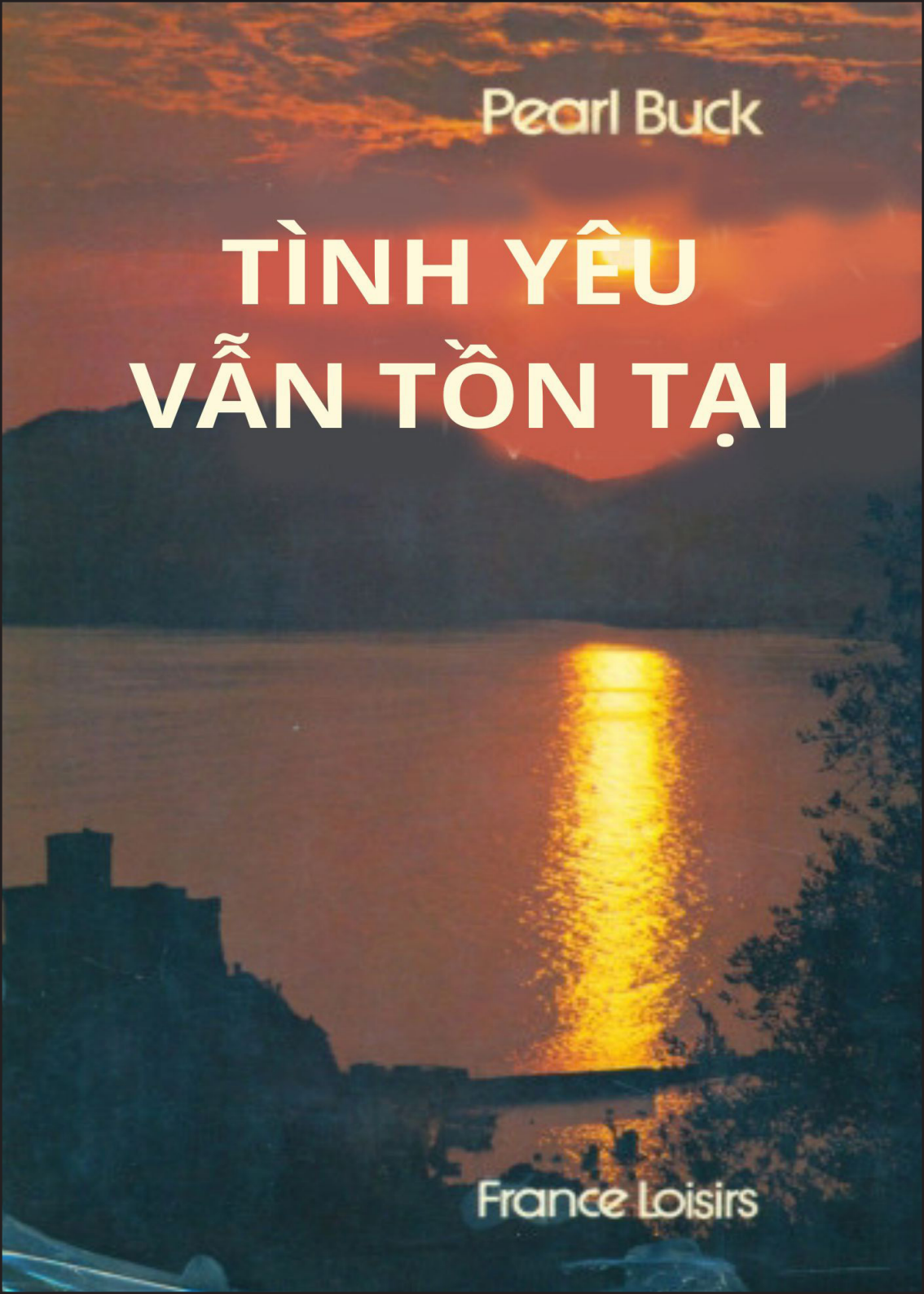

A scenic sunset over a body of water. The sky is filled with orange and red clouds. The sun is low on the horizon, creating a bright, shimmering reflection on the water. In the foreground, the dark silhouette of a castle or fortress is visible on the left, and some trees are on the right.

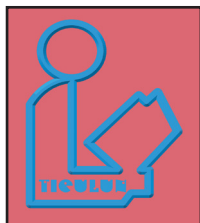
Pearl Buck

TÌNH YÊU VẪN TỒN TẠI

France Loisirs

TÌNH YÊU VẼN TỒN TẠI

PEARL BUCK

Phần Một

Đã lâu rồi trời không còn đủ sáng, nhưng cô vẫn tiếp tục đọc. Cô khép sách lại và tựa vào lưng ghế thấp. Qua khung cửa kính lớn của ngôi nhà gỗ nơi cô sống một mình, cô ngắm nhìn ngọn núi. Bên phải, những tia nắng yếu ớt của hoàng hôn bám vào đỉnh núi phủ tuyết, tắm nó trong ánh sáng hồng rực. Dưới chân núi, những đốm màu nhỏ di chuyển : những người trượt tuyết cuối cùng đang cắt ngang những đường trượt quanh co trên sườn dốc trơn láng và tinh khôi, trước khi biến mất vào bóng tối sâu thẳm của khu rừng, tận dưới chân dốc. Chẳng mấy chốc, họ sẽ tụ tập lại trong nhà gỗ, phơi quần áo ướt trước lò sưởi lớn, chúng sẽ bốc khói dưới hơi nóng ; rồi họ trò chuyện, ly trên tay, khoe khoang về những kỳ tích của mình, trước khi lên phòng thay đồ cho buổi tối, nhưng không cần nghi thức. Họ sẽ ngồi vào bàn và ăn ngấu nghiến một bữa ăn thịnh soạn, sau đó, quay quần bên lửa, dành cả tối để hát và nói về trượt tuyết, cho đến khi cơn buồn ngủ ập đến và họ lên giường. Ngày mai sẽ y hệt như thế.

Cô, một mình trong nhà gỗ, giờ phải chuẩn bị bữa ăn đơn độc ; không có gì cầu kỳ : một miếng sườn cừu, salad và trái cây. Một tiếng dành cho âm nhạc, rồi cô sẽ

lên giường trong căn phòng rộng cũng là văn phòng của bà. Nhưng trước đó, phải nhóm lửa.

Tuy nhiên, cô vẫn nán lại, nhìn ngọn núi rực lửa chuyển sang màu bạc, rồi xám tro, và cuối cùng hòa vào bầu trời đêm, nơi đôi khi, nhờ ánh trăng, nó lại hiện lên như một bóng ma của vẻ đẹp. Vì đêm nay trăng lên muộn, cô đứng dậy kéo rèm, rồi quẹt diêm dưới đồng củi chất trong lò sưởi đá rộng - quá rộng. Quá rộng : Arnold đã nói thế khi cô tự tay vẽ bản thiết kế ngôi nhà của họ.

- Làm sao em nhắc được những khúc gỗ to thế ? anh hỏi.

- Anh sẽ nhắc chúng giúp em, cô đáp, đùa cợt và cười.

Nhưng anh không cười.

- Anh có thể không luôn ở đây, anh thì thầm.

Đó là lần đầu tiên anh ám chỉ đến sự biến mất của mình. Khi hồi tưởng, cô nhận ra anh đã cảm nhận được căn bệnh đau đớn sẽ cướp đi anh mười tháng sau, trong những đau đớn tốt cùng, chỉ được xoa dịu bởi thuốc giảm đau mạnh nhất. Sáu tháng đầu, anh không nhắc đến cái chết, nhưng cuối cùng, anh bày tỏ hy vọng cô sẽ tái hôn. Từ ngày cưới, bất chấp những phản đối dữ

đội cô liên tục phản bác, anh luôn khẳng định mình quá già so với cô.

- Đàn ông trẻ không làm em quan tâm ! cô luôn nói với anh, lúc đầu bằng tiếng cười, sau đó với sự kiên định hơn.

Đúng vậy, chính cô muốn chiếc lò sưởi lớn này, và quả thật, những khúc gỗ quá nặng. Khi Sam, người làm mọi việc - hàng xóm của cô, quê ở Vermont - không đến vào Chúa nhật, cô đốt những bó củi nhỏ mà cô có thể nhắc được. Trong tuần, anh đến mỗi sáng nhóm lửa mà cô yêu cầu, dù mùa hè hay đông, vì trong căn phòng rộng thiếu lửa, cô sợ mình giống con vật lạc trong bóng tối. Ngày của cô kết thúc cùng những tàn lửa cuối cùng, nhưng cô lại nhóm lửa khác trong phòng ngủ. Cô luôn ngủ thiếp đi trước khi lửa tàn.

Cô đứng dậy chuẩn bị bữa tối, bất chợt nhận ra mình đói : cô quên ăn trưa vì mãi đọc. Như thường lệ, trước khi dọn bàn, cô bật máy nghe nhạc. Khi biết Arnold sẽ qua đời trước cuối năm, cô đã chuẩn bị ngôi nhà gỗ này cho cuộc sống cô độc.

- Sam, làm ơn đóng giá sách dọc bức tường phía bắc. Tôi sẽ cần nhiều sách.

Sam lâm bầm :

- Tôi tự hỏi cô sẽ làm gì với đồng sách này, cô chỉ đến đây vài lần trong năm.

Đúng vậy. Khi Arnold còn sống, họ chỉ ở nhà gỗ Vermont một tháng mùa hè và dịp Giáng sinh để trượt tuyết, khi các con họ còn nhỏ. Từ khi anh bệnh, cô bỏ hẳn trượt tuyết để không rời xa anh. Từ đó, cô chưa một lần trở lại - có lẽ mãi mãi. Cô tiếp tục sống trong ngôi nhà lớn thời thơ ấu ở Philadelphia, nơi cô từng là đứa con gái độc nhất bên cha mẹ, rồi sau khi họ mất, với chồng bà.

Theo lệnh cô, Sam đóng giá sách và cô chất đầy sách mà thời Arnold, cô chưa từng có thời gian đọc, dù rất muốn. Cô cũng đưa âm nhạc trở lại cuộc sống cô độc ; không chỉ nhạc của các nhà soạn nhạc lớn, mà cả sáng tác riêng, vì tài năng âm nhạc của cô đã ngủ yên suốt thời kỳ hôn nhân, khi cô bận rộn với chồng và con. Khi thành góa phụ, cô mở cây đàn piano, và nó vẫn mở, sẵn sàng mang lại niềm vui trong công việc. Một giáo viên âm nhạc người Đức về hưu, sống trong thung lũng, dạy bà. Và rồi còn có ngoại ngữ, bao nhiêu thứ tiếng cô muốn học. Tiếng Pháp đầu tiên, vì bà nội cô là người Pháp ; sau đó là tiếng Tây Ban Nha, Ý, và có lẽ sau này là tiếng Đức. Trong số những hoạt động cô lấp đầy cuộc

sống, một thứ có thể trở thành nghề nghiệp, dù Arnold để lại cho cô một gia tài đủ dùng. Cô thích quần áo và trang sức, không vì chúng, mà vì chúng là một phần của người phụ nữ cô vẫn muốn trở thành.

Ai, cô tự hỏi, ai là người phụ nữ đó và nghề nghiệp của cô ta là gì ?

Những giai điệu âm nhạc bay lên đến những xà ngang trên trần nhà cao.

- Anh sẽ không bao giờ có thể đưa chúng lên khung mái được đâu, Arnold đã nói, khi nói về những thanh xà lớn, được đẽo từ gỗ tuyết tùng trong khu rừng bao quanh ngôi nhà ba phía, đã bóc vỏ và phơi mình dưới nắng, tuyết và mưa, cho đến khi chúng chuyển thành màu xám bạc.

- Nhưng có chứ, chúng ta sẽ làm được ! Cô đã khẳng định như vậy và quả thực, Sam đã thành công, với một hệ thống cần cầu.

Cô tự tay vẽ bản thiết kế cho ngôi nhà gỗ, không hề dành chỗ cho trẻ con. Kết hôn trẻ, cô đã có con trai và con gái rất sớm và nuôi dạy chúng chu đáo cho đến khi chúng kết hôn - theo cô là hơi sớm. Giờ đây, cô coi chúng như những người bạn ; chúng không còn là

một phần của cô nữa : chúng là một người đàn ông và một người phụ nữ đang sống cuộc sống riêng của mình. Thực ra, cô thậm chí đã tách khỏi chúng, trong mong muốn tìm hiểu xem cuộc sống của mình có còn ý nghĩa gì ngoài vai trò làm vợ và làm mẹ. Cô đã yêu cuộc sống làm vợ và làm mẹ, nhưng theo cách riêng hơi dè dặt của mình. Nhưng mỗi thứ đều có thời điểm của nó và giờ đây, đã đến lúc bước sang một giai đoạn khác.

Dù có âm nhạc, giữa bản nhạc chậm, cô nghe thấy tiếng gõ cửa mạnh mẽ. Cô quay lại và nhìn thấy, qua cánh cửa kính, một bóng dáng đàn ông trong bộ đồ trượt tuyết.

- Mẹ không nên ở đây một mình, lũ trẻ đã nhắc cô nhiều lần. Khu vực này đang thay đổi, kể từ khi những khu nghỉ dưỡng mới mọc lên. Người ta thấy đủ loại người...

Cô rời góc bếp, nơi đơn giản nhưng đủ tiện nghi với cô, bắt chấp lời cảnh báo của Arnold.

- Em sẽ sớm mệt mỏi với nó và quay về ngôi nhà lớn nơi có người giúp việc, anh đã nói.

Nhưng cô thích cảm giác được giải phóng, dù chỉ trong thời gian ngắn, khỏi sự hiện diện đè nặng của

những người giúp việc ; và không quá kén ăn, cô hài lòng với góc bếp nhỏ được bố trí trong căn phòng rộng. Cô liếc nhìn qua cánh cửa kính. Dưới ánh đèn trên bàn, cô thấy một chàng trai trẻ với đôi mắt to màu sẫm, đường nét rõ ràng. Cô mở cửa và nói :

- Mời vào !

Anh ta dậm chân để rũ tuyết khỏi giày, rồi dựng ván trượt và gậy vào tường. Sau đó, anh bước vào.

- Vâng ? Cô hỏi.

Anh do dự, mỉm cười và đưa tay ra.

- Tôi là Jared Barnow, anh nói, và tôi không phải người vô ý, chỉ là đang gặp khó khăn.

- À ?

- Nghe nói nhà cô có phòng trống duy nhất quanh đây và tôi không biết tối nay sẽ ở đâu. Tôi hoàn toàn không ngờ rằng không thể tìm được một phòng trống, nhất là cho một người đàn ông đi một mình.

Anh có giọng nói lịch lãm và cách cư xử tốt, nhưng...

- Tôi nghĩ điều này sẽ hoàn toàn bất tiện ! Cô thừa nhận thẳng thắn.

Anh chờ đợi, đôi mắt đen thông minh chăm chú nhìn bà.

- Tôi chưa bao giờ tiếp người lạ trong nhà, cô bắt đầu.

Nhưng, thúc đẩy bởi sự cô đơn, cô thêm :

- Thôi được, hãy vào đây dùng bữa đi.

- Cảm ơn !

Anh cởi áo khoác và chiếc áo len dày, lộ ra vóc dáng cao, gầy, khỏe mạnh và nhanh nhẹn ; một chàng trai tóc vàng với đôi mắt đen.

- Nếu anh muốn vệ sinh một chút, cô đề nghị, đây là phòng của chồng tôi và phòng vệ sinh của anh ấy. Anh ấy... anh ấy đã qua đời.

Anh bước vào mà không nói gì và cô cho thêm hai miếng sườn vào chảo, đặt thêm một bộ đồ ăn đối diện chỗ của mình.

- ... Tôi không thường có kỳ nghỉ, anh nói với cô một giờ sau đó, khi họ ngồi vào bàn.

Nếu anh có để ý rằng cô đã thay chiếc váy dài màu đỏ sẫm không tay, cổ cao, anh cũng không biểu lộ gì. Anh ăn ngon miệng.

- Anh học ở một trường dự bị, cô nói.

Anh ngẩng đầu :

- Sao cô biết ?

Cô mỉm cười.

- Anh không có vẻ đặc biệt khổ sở, nhưng anh quen ăn nhanh, trước khi người khác hết đồ ăn. Điều đó tỏ cáo cuộc sống nội trú.

- Cũng có thể là quân đội.

- Tôi không nghĩ vậy. Tôi có con trai, tôi biết mà !

Anh cười.

- Được rồi, cô nói đúng. Trường dự bị, rồi đại học. Tôi tốt nghiệp năm hai mươi tuổi.

Cô quen với những chàng trai trầm lặng, nhưng ở anh, đó là sự tập trung nội tâm. Người đàn ông này có một sứ mệnh : điều đó có thể cảm nhận được. Cô để ý đôi bàn tay đẹp của anh, được chăm sóc nhưng không quá cầu kỳ : đôi bàn tay nam tính, khéo léo và mạnh mẽ. Về ngoại hình, anh trạc tuổi con trai bà.

- Anh làm nghề gì ? Cô hỏi.

Anh đẩy chiếc đĩa đã ăn hết ra xa.

- Để kiếm sống, hay để giải trí ?

- Cả hai.

- Tôi may mắn. Tôi tìm thấy niềm vui trong công việc của mình.

- Cụ thể là ?

- Tôi không nghĩ cô hiểu về điện tử ?

- Tôi biết thuật ngữ đó. Cha tôi là nhà vật lý.

Anh tỏ ra hứng thú :

- Không ! Ông ấy tên gì ?

- Mansfield. Raymond Mansfield.

- Người nổi tiếng...

- Đúng vậy.

- Thật không thể tin nổi !

Anh ném khăn ăn lên bàn.

- Thật là may mắn không tưởng : tôi vào một ngôi nhà tình cờ và gặp con gái của Raymond Mansfield.

- Nhưng anh còn quá trẻ để biết ông ấy.

- Tôi đã nghiên cứu các tác phẩm của ông. Ôi ! Tôi ước gì ông ấy còn sống ! Ông ấy sẽ hiểu những gì tôi đang theo đuổi !

- Đó là gì vậy ?

Anh nhìn cô với vẻ e dè.

- Tôi không biết cô có hiểu không...

- Có lẽ.

- Vâng, tôi là kỹ sư. Một kiểu siêu kỹ sư, nếu muốn nói. Nhưng tôi... thực ra tôi là nhà phát minh. Tôi đã có vài phát minh.

- Loại nào ?

- À...

Anh nhìn cô và ngừng lại.

- Điều này không làm cô quan tâm. Tôi không nghĩ người phụ nữ nào lại quan tâm...

- Có lẽ là tôi.

- Có lẽ.

Anh đứng dậy, tiến lại gần lò sưởi và mơ màng nhìn những khúc củi đang cháy rực.

Cô hỏi anh :

- Anh có thể cho thêm củi vào được không ? Hộp đựng củi ở đằng kia, trong góc.

- Cái này là hộp đựng củi ư ? Tôi tưởng nó là tủ quần áo.

- Anh đang trêu tôi à ? Tôi thừa nhận mình có thói quen thích mọi thứ lớn.

Anh di chuyển những khúc củi và chọn khúc dài nhất, nặng nhất. Khi anh đặt nó vào lò sưởi, một đàn tia lửa bắn lên.

- Cô không cao lắm nhỉ. Ai chơi piano vậy ?

- Tôi.

- Tôi cũng vậy.

Anh ngồi xuống đàn và chơi từ trí nhớ một chương trong bản sonata của Beethoven. Đứng giữa bàn và bồn rửa, tay cầm đầy đĩa, cô lắng nghe.

Cô đứng sững, kinh ngạc. Một nhạc sĩ, một nhạc sĩ thực thụ ; anh chơi đàn như chưa từng có người đàn ông nào cô được nghe kể từ khi cha cô qua đời : với sự chính xác, thanh lịch và đầy cảm xúc. Không ai có thể thực sự hiểu âm nhạc nếu không có tư duy khoa học, cha cô từng nói, và theo ông, điều đó vẫn chưa đủ : cần phải là một nhà lý luận và thông thạo ngôn ngữ của toán học. Về phần mình, cô chỉ hiểu toán học từ ngày cha cô giải thích rằng chúng là ngôn ngữ biểu tượng của các mối quan hệ con người. Mà các mối quan hệ con người, cha cô khẳng định, chứa đựng ý nghĩa sâu xa của cuộc sống.

Cô nhẹ nhàng đặt chiếc đĩa xuống và, nhón chân, tiến về phía chiếc ghế. Anh tiếp tục chơi cho đến chương cuối, nhưng dừng lại đột ngột trước khúc kết, và quay sang bà.

- Tôi không chơi khúc kết. Tôi thấy nó không hay. Beethoven không bao giờ biết cách dừng lại. Đoạn kết trong những bản nhạc vĩ đại của ông thường là một sự rơi tự do hoặc một hợp âm gượng ép.

Cô bật cười.

- Đó là một lời phạm thượng, nhưng anh nói đúng. Tôi cũng thường nghĩ vậy, nhưng không dám nói ra.

Anh bắt đầu đi lại bồn chồn trong phòng, rồi tiến đến bên cửa sổ. Trong đêm trăng tròn này, vầng trăng vừa lên khỏi đường chân trời.

- Cô sống ở đây quanh năm à ?

- Không, chỉ từ khi chồng tôi qua đời.

- Một mình ?

- Vâng.

- Không có con cái à ?

- Chúng đều đã lập gia đình và tự lập, tạ ơn Chúa.

- Cô không thích trẻ con ?

- Tôi yêu chúng. Nhưng bất kỳ người phụ nữ nào biết tôn trọng bản thân đều mong thấy con cái mình tự lập. Đó là lúc cô ấy biết mình đã hoàn thành tốt nhiệm vụ.

- Trông cô không có vẻ... làm mẹ.

Cô không đáp và chuyển sang hỏi anh.

- Anh còn mẹ chứ ?

- Không. Cũng không có cha. Tôi thậm chí không nhớ rõ cha mẹ mình. Tôi gần như chưa từng biết họ.

Anh lại ngồi xuống đàn piano và chơi lại vài đoạn của bản sonata, rồi quay về phía lò sưởi, ngắm nhìn những ngọn lửa bập bùng.

- Một người cậu đã nuôi tôi khôn lớn, một người độc thân không bao giờ quen với việc có một đứa trẻ trong nhà.

- Ông ấy làm nghề gì ?

- Tôi chỉ biết ông khi ông đã về hưu. Ông tốt bụng và đáng trí ; ông viết sách về thơ ca cổ điển Pháp, chẳng ai xuất bản, nhưng ông không bận tâm. Ông luôn tử tế với tôi, điều đó thật đáng quý khi nghĩ rằng ông chẳng hiểu gì về công việc của tôi. Ông là em trai của mẹ tôi.

Anh nói với giọng điệu thờ ơ, như thể không phải đang nói về người thân.

- Anh đã lập gia đình chưa ?

- Chưa, nhưng thi thoảng tôi cũng nghĩ đến chuyện đó.

- Anh đã chọn được người rồi à ?

- Đúng hơn là cô ấy đã chọn tôi, theo một cách nào đó.

Cô lại cười. Những lúc được cười trong cuộc sống cô độc này thật hiếm hoi.

- Đó là cách người ta làm trong thời hiện đại à ?

- May mắn là vậy, anh nói mà không cười. Tôi tự hỏi liệu tôi có đủ thời gian để tự mình đưa ra lựa chọn không. Công việc nghiên cứu của tôi quá chiếm hữu tâm trí.

- Và trái tim nữa...

Anh liếc nhìn đồng hồ :

- Nếu cô không phiền, tôi nghĩ mình sẽ đi ngủ. Tôi muốn dậy sớm để bắt đầu chuyến tham quan từ sáng sớm. Nếu điều đó không làm phiền cô, dĩ nhiên. Tôi có thể tự chuẩn bị bữa sáng. Cô có muốn tôi đặt thêm một khúc củi vào lò không ?

- Không. Tôi cũng sẽ dậy sớm !

Họ chia tay nhau với một nụ cười và cái gật đầu, và sau khi rửa bát xong, cô ngồi xuống đàn piano và chơi khẽ, trong khi ngọn lửa dần tàn.

... Sau khi làm vệ sinh cá nhân và chải mái tóc dài màu vàng của mình, cô nằm trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, trước lò sưởi nơi những khúc củi lách tách,

cô thực hiện hành động mà với cô là điểm nhấn của ngày : cô nhắc điện thoại và quay một số.

- Có phải em không, em yêu ? một giọng nói dịu dàng và già nua vang lên.

- Vâng.

- Tôi đã đợi em rất lâu ; buổi tối thật dài.

- Anh ở một mình ?

- Vâng. Henry có việc phải ra làng. Tôi đang đọc lại bài luận về ảnh hưởng của huyền thoại lên tâm lý đám đông. Ranh giới giữa huyền thoại và thực tế thật mong manh. Huyền thoại là giấc mơ, là hy vọng, là niềm tin, là viễn cảnh của điều có thể biến một cách tự nhiên thành dự án, khiến khả năng trở nên gần với hiện thực và có thể bất cứ lúc nào cũng chạm đến nó ; đó chính là phép màu khó tả, sức hấp dẫn của nó. Tôi có làm em buồn chán không, tình yêu của tôi ? Tôi sợ mình chẳng có gì thú vị với ai, nhưng em sẽ không bao giờ biết được em đang cho tôi điều gì lúc này - vua David và Bathsheba - tôi không nghĩ họ đã nói chuyện với nhau, em biết đấy. Tôi đoán ông ấy chỉ cần sự ám áp từ cơ thể trẻ trung của cô ấy, chứ không phải lời nói. Nhưng tôi, thiếu đi sự tiếp xúc đó, tôi nói...

Ông cười nhẹ và cô cũng hòa vào tiếng cười đó.

- Em đang trêu tôi à ? Không sao, đùa con yêu dấu. Điều quan trọng là tôi làm em cười.

- Em không trêu anh. Em nghĩ mình sẽ rất vui khi đến tuổi cũng có thể nói lên điều mình muốn. Hôm nay anh đã uống thuốc chưa ?

- Ô rồi ! Henry luôn nhắc tôi việc đó.

- Anh đang ở đâu lúc này ?

- Nếu em nhất định muốn biết, hỏi người phụ nữ tò mò, tôi vừa ra khỏi bồn tắm, đang quấn một chiếc khăn tắm lớn và để lại những vũng nước trên sàn nhà.

- Ôi ! Edwin ! Anh thật không chữa được. Anh đang nói chuyện với em mà có nguy cơ bị cảm đấy ! Mặc pyjama ngay đi và đi ngủ. Em hy vọng anh mặc pyjama bằng vải flannel.

- Vâng, em yêu. Henry đã cất đồ mùa hè rồi. Ngày 1 tháng 10 như thường lệ, và dĩ nhiên thời tiết đẹp trở lại: mùa hè của Thánh Martin, em biết đấy. Nhưng anh ấy không muốn lấy lại những gói đồ đó, và tôi đã phải đồ mồ hôi cho đến khi tuyết rơi. Nhưng em biết tất cả điều này rồi. Tôi hy vọng em đã quên : ngày mai là sinh nhật

của tôi.

- Em quên tuổi của anh rồi, nếu đó là điều anh đang nghĩ.

- Bảy mươi sáu tuổi, kho báu yêu dấu của tôi, và qua giọng nói của em, tôi vẫn cảm nhận được sự rung động như xưa trong trái tim mình.

- Edwin !

- Đó là lời trách móc à ?

- Chúc anh ngủ ngon, ngủ ngon nhé. Và em nói lại lần nữa : anh thật không chữa được.

- Cầu Chúa phù hộ cho em, đưa con rất yêu quý của tôi. Khi nào em đến thăm tôi ?

- Sớm thôi ! - rất sớm !

Cô đặt điện thoại xuống và nằm dài trên giường, nở một nụ cười. Ai có thể hiểu được sự an ủi mà cô mang lại khi lấp đầy trái tim của một triết gia già đáng mến? Điều cô nhớ nhất từ khi Arnold qua đời là không còn chiếm vị trí số một trong trái tim ai đó - một trái tim đàn ông, tất nhiên. Dù Edwin Steadley không khiến cô rung động sâu sắc, cô vẫn để ông yêu mình, đồng thời tự hỏi về bản chất của tình yêu ở tuổi này. Có lẽ đó chỉ

là một công thức, một chuỗi từ ngữ đã dặt nên ba mươi năm hôn nhân hạnh phúc của ông bên Eloise ; góa vợ hai mươi bốn năm, ông hẳn đã giữ thói quen với những lời nói đó. Khi Eloise qua đời, cô mới mười tám tuổi và luôn đòi mẹ cho phép cắt mái tóc dài. Khi ấy, Edwin đã là một ông già trong mắt cô, dù ông đang ở đỉnh cao sự nghiệp, và cô là sinh viên theo học lớp của vị triết gia nổi tiếng này.

Cô thấy anh ta nam tính và đẹp trai, bất chấp tuổi tác, và cảm nhận ở anh một sức sống mà trước khi hiểu rõ hơn, cô chưa từng liên tưởng đến hình ảnh một triết gia. Hẳn anh đã tìm thấy nơi vợ mình, Eloise, một nguồn cảm hứng và một người tình. Nghĩ về sự thăng hoa thể xác của cặp đôi ấy, cô bỗng nhớ đến Arnold, người đã biết đánh thức và biến cô thành một người phụ nữ thực thụ. Kể từ khi góa bụa, nữ tính bị kìm nén đôi khi khiến cô bối rối, nhưng sự tế nhị không cho phép cô bộc lộ điều đó, cũng như không chủ động gợi ý.

Ngọn lửa trong lò sưởi phòng cô dần tàn, và cuối cùng cô cũng chìm vào giấc ngủ.

Jared Barnow đã rời đi, thời gian trôi qua nhanh đến mức cô không tin vào mắt mình : đồng hồ chỉ chín giờ. Họ đã trò chuyện sau bữa sáng cho đến khi nghe tiếng chuông, anh bật dậy.

- Chúa ơi ! Tôi đến đây để trượt tuyết mà. Cô khiến tôi quên mất. Đợi tôi, tôi sẽ giúp cô dọn dẹp.

- Không, không cần đâu...

- Cứ để tôi giúp mà...

Cuối cùng anh cũng nghe theo lời khuyên của cô, và cô tiễn anh ra cửa, nói :

- Hãy quay lại nếu anh không tìm được chỗ ở gần sườn núi.

- Cảm ơn ! Anh hét lên khi bước đi.

Cô nhìn theo bóng anh khuất dần trên con đường xuống thung lũng, nơi anh sẽ leo lên để đến các đường trượt tuyết ở sườn núi đối diện. Khi anh biến mất trong rừng, cô rời khỏi cửa sổ và quay lại : căn phòng đột nhiên trống trải và quá rộng lớn. Arnold đã từng cảnh báo cô về điều này.

- Người ta có thể cảm thấy lạc lõng trong một căn phòng rộng như thế này, anh nói một buổi tối khi ngắm nhìn những góc khuất mà ánh lửa lấp đầy bóng tối.

Và giờ đây, dù ánh nắng tràn vào, cô vẫn cảm thấy lạc lõng.

Dọn xong bát đĩa, cô vào phòng Arnold, giờ là phòng khách. Chiếc giường được dọn gọn gàng ; mọi thứ ngăn nắp. Vậy vị khách của cô có ý định quay lại ? Nếu không, anh đã không dọn giường. Hoặc anh sẽ gấp chăn lại. Nhưng tại sao cô lại nghĩ về anh ?

Cô quyết định gọi cho Edwin, kể lại câu chuyện để giải tỏa tâm trí. Sự cô đơn đã dạy cô điều này : khi một ý nghĩ ám ảnh, cô không thể thoát khỏi nó.

Không nên dùng Edwin chỉ để giải tỏa tâm trí, cô thì thầm khi quay số. Mười giờ ? Giờ này anh ấy đang ở văn phòng, bận viết Hồi ký, câu chuyện về một cuộc đời dài đáng nhớ, bên cạnh những nhà văn nổi tiếng trong một môi trường tri thức. Cô nghe thấy giọng anh.

- Alô ? Ai đấy ?

- Em đây !

- À ! Em yêu, thật tuyệt khi nghe giọng em từ sáng sớm.

- Em không nên làm phiền anh khi anh đang làm việc, nhưng em cần nghe giọng anh. Ngôi nhà sao quá trống vắng.

- Anh rất vui vì em cần anh.

Không, thật không công bằng, cô nghĩ, khi lợi dụng anh chỉ vì nhớ một người khác. Nhưng làm sao có thể nhớ anh ta, khi mới chỉ gặp hôm qua ? Anh ta đủ tuổi làm con trai mình ! Có lẽ mình chưa quen sống một mình - vẫn chưa.

- Khi nào em đến thăm anh ? Giọng nói trong điện thoại hỏi.

Họ từ lâu có một thỏa thuận ngầm : cô là người di chuyển. Anh không còn chịu đựng được những chuyến đi mệt mỏi. Nhưng thực ra, cô giữ ngôi nhà gỗ như một lãnh địa riêng, chỉ dành cho mình. Ngay cả con cái, cô cũng không muốn đón tiếp và thích cho chúng ở nhà trọ gần đó. Ngôi nhà này thuộc về cô và sẽ mãi là nơi bất khả xâm phạm, giờ khi Arnold không còn. Đôi lúc, cô không dám thừa nhận rằng ngay cả anh cũng từng là người xa lạ. Nhưng cô chỉ thực sự hiểu mình từ khi bắt đầu cuộc sống đơn độc.

Suốt đời mình, là con gái, chị gái, vợ và mẹ, trước khi là chính mình, cô đã chia sẻ bản thân cho mọi người - không hối tiếc - và những năm tháng hạnh phúc ấy là kỷ niệm đẹp nhất. Nhưng giờ là một góa phụ, cô học cách hiểu mình trong cô đơn. Như việc đọc sách : trước đây, cô coi đó là thú tiêu khiển. Giờ đây, cô biết sách là cầu nối với những tâm hồn khác, dù sống hay đã khuất.

Đó là nguồn tri thức, và khát khao học hỏi trỗi dậy sau những năm tháng bận rộn của đời sống hôn nhân.

- Em có khách, cô nói qua điện thoại.

- Ai vậy ?

Một chút ghen tuông trong giọng Edwin khiến cô mỉm cười.

- Anh ghen rồi !

- Dương nhiên !

- Nhưng thật buồn cười !

- Không, chỉ là bình thường thôi. Anh yêu em !

- Thật không thể tin được !

- Nhưng là sự thật ! Cho anh tiết lộ một sự thật kỳ diệu về bản chất con người. Em còn quá trẻ để biết, nhưng anh thì không. Khả năng yêu thương là bí mật của sự sống. Chừng nào còn có thể yêu, yêu thực sự một con người khác, cái chết sẽ đợi. Chỉ khi khả năng yêu thương biến mất, cái chết mới đến gần. Anh cảm ơn em, vì cho phép anh yêu em. Nhờ em, cái chết không đến gần.

Cô lắng nghe, quen tin tưởng lời anh. Cô vẫn là học trò, anh là thầy.

- Anh coi em quá quan trọng, cô nói, nhưng thật là nịnh.

- Vậy, kể anh nghe về vị khách của em đi.

Cô kể ngắn gọn, giọng gần như thờ ơ và kết luận :

- Có lẽ anh ấy sẽ không quay lại. Đợt khách cuối tuần kết thúc hôm nay, anh ấy sẽ tìm được phòng.

- Anh hy vọng vậy. Anh không thích nghĩ em ở nhà một mình với người lạ. Thời buổi này khó lường - và em quá đẹp.

Arnold không có thói quen khen ngợi vẻ đẹp của cô, điều mà cô không mấy tự hào. Giờ cô tự hỏi liệu có phải vì ghen mà anh tránh để cô nhận ra điều đó.

- Đó là ý của anh, Edwin, cô nói qua điện thoại, nhưng nghe cũng vui, vì thực ra em rất kiêu ngạo.

- Em chưa bao giờ nghĩ đến mình. Anh luôn biết em đẹp. Anh nhớ lần đầu gặp em. Đó là tháng Chín, mái tóc vàng hoe của em lấp lánh giữa những mái tóc nâu, vàng hay đen của sinh viên năm nhất. Anh chú ý em ngay hôm đó, không ngờ sau này em lại trở thành trung tâm

đời anh. Anh thấy đôi mắt em sáng lên trí tuệ. Đây sẽ là sinh viên xuất sắc nhất của mình, anh nghĩ, và không nhầm. Anh tự hỏi làm sao giữ em trong nhóm, nhưng em đã thoát khỏi anh, vì tên Arnold Chardman khôn nặn đã nhanh chóng cưới em. Anh suýt khóc ngày em đến báo tin. Em có nhớ không ?

Vâng, cô nhớ. Cô đã kết hôn quá trẻ, nhưng trong niềm vui, cô không để ý đến ánh mắt của anh, chỉ thấy sự im lặng.

- Anh không chúc em hạnh phúc sao ? Cô hỏi.

Cô nhớ khoảng lặng dài trước câu trả lời :

- Anh chúc em thật nhiều hạnh phúc. Em sẽ tìm thấy hạnh phúc ở những hình thức khác nhau. Hiện tại, em chắc chắn tìm thấy nó trong hôn nhân. Có lẽ vậy. Nhưng rồi sẽ đến lúc em thay đổi hình thức ấy.

- Miễn là không đổi chồng... cô buông lời đùa cợt.

- Đừng giới hạn hạnh phúc, anh đáp lại với giọng trầm tĩnh. Ta nhận lấy nó ở bất cứ nơi nào ta tìm thấy.

Họ đã lạc mất nhau và cô đã quên anh. Nhưng ngay sau cái chết của Arnold, cô tìm thấy một bức thư từ anh giữa vô vàn lời chia buồn. Anh viết như thể họ mới chia

tay ngày hôm qua.

Em có còn nhớ lời tôi nói về hạnh phúc không ? Em vừa mất đi một hình thức hạnh phúc, nhưng hãy sẵn sàng đón nhận một hình thức khác, bất kể nó là gì. Nếu em không thấy nó ở chân trời, hãy tự tạo ra nó. Chừng nào em còn sống, em sẽ tìm thấy hạnh phúc nếu em kiếm tìm hoặc tự tạo nó. Biết đâu, chính hành trình tìm kiếm ấy đã là hạnh phúc rồi !

Bức thư dài chỉ nói về cô, về tương lai của cô, về cuộc sống, chứ không nhắc đến cái chết. Dù vậy, anh cũng từng đau khổ vì mất đi người thân, anh kể, vì Eloise, vợ anh, đã qua đời nhiều năm trước. Anh sống một mình ở nông thôn, trong ngôi nhà nơi họ từng nghỉ hè, và viết sách.

Cô đã viết vài dòng đượm buồn để cảm ơn anh vì đã an ủi cô hơn bất kỳ ai. Nhưng chẳng có hạnh phúc nào hiện ra ở chân trời, cô thêm vào, và em cũng không cảm thấy bất kỳ tia lửa sáng tạo nào trong mình.

Anh liền gửi điện mời cô đến nhà. Ở đó, cô thấy một ngôi nhà đầy ắp trẻ con, cháu chắt và những vị khách khác, nơi cô không được xem trọng đặc biệt. Nhưng anh đã chọn cô để làm bạn, để ở bên cạnh khi những người khác đi dạo. Trong căn nhà rộng lớn của gia đình, anh

say sưa kể về cuốn sách anh đang viết về sự bất tử, và cô chăm chú lắng nghe, vô cùng hứng thú, bởi Arnold không tin vào sự tồn tại của linh hồn sau cái chết. Đau đớn xé lòng vì cái chết dần dần của chồng, cô ngưỡng mộ sự dũng cảm kiên cường của ông.

- Kết thúc đã rất gần, anh nói. Và với anh, em yêu, đó là kết thúc hoàn toàn. Chỉ còn lại lòng biết ơn của anh dành cho em. Anh cảm ơn em vì sự phong phú vô tận trong tính cách của em.

Kiệt sức vì đau đớn, anh không còn nói được lời nào mạch lạc và qua đời vài giờ sau đó, trong vô thức. Trong đêm cô đơn đầu tiên tại ngôi nhà lớn ở Philadelphia, nơi duy nhất còn thuộc về cô, cô suy ngẫm về lời anh. Liệu có thật không, có thể không còn gì của anh ngoài phần thân xác được chôn cất trong nghĩa trang cùng tổ tiên ? Bối rối trước vấn đề không lời giải, giằng xé giữa mong muốn không tin và nỗi sợ rằng anh đúng, cô tự nhủ rằng không có bằng chứng nào giúp cô chấp nhận hay phủ nhận ý tưởng về sự bất tử. Trong tâm trạng ấy, cô háo hức đón nhận những ý tưởng của Edwin.

- Chúng ta, loài người, là sinh vật duy nhất trong Tạo Hóa có thể nghĩ về sự kết thúc của chính mình, bất kể nghi ngờ hay niềm tin.

Đó là lời anh tuyên bố một ngày trong chuyến thăm ấy. Họ ngồi trên hiên nhà ngắm núi xa xăm, và người quản gia mang trà ra trước khi để họ một mình. Cầm tách trà, cô nhìn anh và lắc đầu : khi không có ai, cô dám phản bác.

- Em không đồng ý ? anh hỏi, ngạc nhiên.

- Động vật cũng cảm nhận được cái chết khi nó đến gần và chúng sợ hãi. Hãy xem cách chúng vật lộn để thoát khỏi nó. Có lẽ chúng không biết lý luận hay suy nghĩ, nhưng chúng chiến đấu chống lại cái chết. Anh đã bao giờ thấy một con thỏ trong hàm chó chưa ? Đến hơi thở cuối cùng, nó vẫn giãy giụa chống lại cái chết. Một con cá bị kéo lên khỏi mặt nước nhảy dựng lên và tìm cách sống. Động vật sợ cái chết : nếu chúng sợ, nghĩa là chúng biết nó đang đến.

Ngạc nhiên và thích thú, anh đáp :

- Em lý luận tốt đấy. Nhưng đừng nhầm lẫn giữa bản năng và ý thức.

Sau một hồi suy nghĩ, cô hỏi :

- Khác biệt giữa con người và động vật là gì ?

- Ý thức về bản thân. Con người tự nhận mình là người vì họ biết mình tồn tại. Còn động vật ? Không. Chúng không biết phân biệt mình với vũ trụ.

Chuyến thăm đầu tiên ấy đã kéo họ lại gần nhau một cách kỳ lạ, và theo thời gian, họ trở nên thân thiết thực sự, dù cô không yêu anh, chỉ cảm thấy gần bó. Còn anh, thẳng thắn nói về tình yêu, nhưng cô không hiểu rõ tình yêu của một người đàn ông lớn tuổi là gì. Dù sao, cô cũng tìm thấy niềm vui nơi đó và bám lấy nó. Cô cũng trân trọng sự khôn ngoan của một người đi trước mà cô tìm thấy ở anh. Từ sớm, cô đã nhận ra Arnold sẽ không bao giờ hiểu hết mình, nên cô học cách không tìm kiếm sự nương tựa từ bất kỳ ai.

Giọng Edwin kéo cô về thực tại.

- Edith, anh không nghe thấy em nữa.

- Em đây.

- Nhưng em không nghe anh nói.

- Không rõ lắm, cô thừa nhận.

- Em đang mơ...

- Em đang nghĩ về anh và em.

- À ! Thế thì anh tha lỗi. Và cảm ơn em. Ghen tuông có hại đấy, em biết không - ở bất kỳ tuổi nào.

- Anh không có lý do để ghen. Hãy quay lại với công việc đi, anh yêu.

Cô cúp máy và chuẩn bị cho ngày mới : một ngày đẹp trời khi ánh nắng tô điểm những bóng người đầy màu sắc trên sườn núi tuyết ; một ngày mà cô đang lãng phí một cách đáng xấu hổ. Hàng loạt việc nhỏ chờ cô : lau bạc, mua sắm ở cửa hàng trong làng, nhưng cô trì hoãn để đứng bên cửa sổ ngắm những con dốc, tìm kiếm đốm màu nào đó có thể là Jared Barnow. Cái tên thật lạ ! Cô nghe lần đầu, và sự khác biệt ấy càng làm anh ta thêm ấn tượng. Từ hôm qua, có điều gì đó mới mẻ trong cô.

Khi mặt trời lặn, bóng tối bao trùm ngọn núi, chỉ còn đỉnh núi nhuộm màu hồng, cô bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Cho hai người ? Hay chỉ mình cô ? Cô sẽ không dọn bàn ăn cho đến khi chắc chắn. Nhưng tốt hơn là chuẩn bị đủ đồ ăn : hai miếng bít tết, miếng nhỏ hơn cho cô.

Đột nhiên, cô nghe tiếng anh bên ngoài, giữ tuyết khỏi giảy. Anh mở cửa mà không gõ.

- Tôi về rồi !

- Tôi đang đợi anh.

Cô bước về phía anh và - với sự ngạc nhiên kinh hãi của chính mình - kìm nén ý muốn ôm lấy anh. Sự cô đơn có thể khiến ta làm những điều kỳ lạ ! Cô quyết định phải cảnh giác. Con xung động này khiến cô bất ngờ : trước giờ, cô luôn phải tự vệ trước người khác, và sự tế nhị của bản thân - bị Arnold gọi là lạnh lùng khi ông giận dữ - luôn bảo vệ cô. Trong thâm tâm, cô biết mình không lạnh lùng, chỉ là kín đáo, thu mình trong một thế giới riêng chưa từng chia sẻ với ai.

- Tôi về rồi, anh nói.

- Không tìm được phòng à ?

- Tôi không thử, anh thừa nhận, cởi giày.

- Tốt thôi, tôi cảm thấy gấn bó hơn với cuộc sống trên núi.

- Cô chưa bao giờ trượt tuyết ?

- Ồ có chứ ! Tôi rất thích trượt tuyết thời trẻ.

- Chưa muện đâu.

- Tôi sợ là đã muện rồi.

- Vô lý. Người ta sẽ đoán cô... hai mươi lăm.

Cô bật cười.

- Thêm mười năm rồi bảy năm nữa. Tôi bốn mươi hai tuổi rồi.

- Không phải đâu.

- Thật mà.

- Tôi cảm cô nhắc đến chuyện đó nữa.

Anh đứng dậy và đi về phòng khách.

- Tôi sẽ vệ sinh cá nhân một chút.

- Bữa tối đã sẵn sàng rồi.

Anh dừng lại.

- Cô đang đợi tôi à ?

- Tôi hy vọng...

Họ trao nhau ánh mắt, rồi anh bước vào, đóng cửa lại. Cô đứng đó, phân vân không biết có nên thay váy không. Nhưng nếu anh để ý, liệu anh có trách cô là đỏng dắn không ? Cô quyết định giữ chiếc váy len màu xanh đậm và nửa giờ sau, cô thấy mình đã quyết định đúng, vì anh ngồi vào bàn và ăn tối ngon lành trong im lặng, khiến cô gần như cảm thấy hơi tổn thương. Nhưng

không, sau cùng, anh còn trẻ và đói bụng. Thật lố bịch nếu mặc chiếc váy dài bằng len đỏ, hoặc chiếc váy đen viền bạc, chỉ để tiếp cậu trai trẻ đang đói này.

- Anh định ở lại đây bao lâu ? cuối cùng cô hỏi để phá vỡ sự im lặng.

Cô đã chuẩn bị tinh thần cho sự ra đi này, trong niềm kiêu hãnh bị tổn thương, bối rối trước sự thôi thúc khó tin mà cô vừa kìm nén.

- Tôi phải về vào ngày mai, anh trả lời. Tôi có công việc trong phòng thí nghiệm. Không chỉ là công việc, mà là cơ hội, khả năng để sáng tạo, nghiên cứu : đó là tại Brinstead Electronics.

- Một công ty có giá trị.

- Cô biết nó à ?

- Cha tôi từng là cố vấn kỹ thuật theo một cách nào đó.

- Tôi ước gì được gặp ông ấy !

- Ông ấy mất từ lâu trước khi anh đủ tuổi để biết ông ấy.

Chỉ việc thốt ra những lời này đã khiến cô đau đớn sâu sắc. Khi cậu bé này chào đời, cô đã là một thiếu nữ, thường làm phiền mẹ mình bằng những câu hỏi về độ dài váy và quyền được về nhà sau nửa đêm khi đi chơi với Arnold.

- Ông ấy nổi tiếng khắp thế giới, anh nói.

- Chắc chắn rồi !

Tại sao cuộc trò chuyện lại trở nên khó khăn thế này ? Cô cảm thấy chán nản và xa cách, và phần nào đó trách anh vì tuổi trẻ của mình. Đêm qua, họ còn nói chuyện tự nhiên và thấu hiểu nhau đến thế... Theo bản năng, cô ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh mắt đen láy của anh đang nhìn mình. Đột nhiên, anh lên tiếng.

- Tôi thích cô. Không chỉ vì vẻ đẹp của cô. Tôi đã quen với điều đó. Cô gái tôi hẹn hò cũng xinh đẹp. Nhưng cô có điều gì đó...

Anh ngừng lại, và cô cố gắng cười.

- Tuổi tác - chỉ vậy thôi.

Anh không cười, mà gần như tức giận khi thốt lên :

- Cô không nên nói về tuổi tác ! Tôi xấu hổ vì mình trẻ đến mức lố bịch. Tôi luôn quá trẻ cho mọi thứ tôi

muốn làm : quá trẻ để vào đại học, quá trẻ để kiếm việc. Tôi bỏ nhà đi năm mười lăm tuổi, chỉ để giết thời gian. Khi tốt nghiệp đại học, tôi vẫn còn quá trẻ. Luôn quá trẻ...

- Anh đã đi đâu ?

- Tôi đã đi - hay đúng hơn là lang thang - khắp thế giới trong hai năm.

- Và bây giờ, anh...

- Hai mươi tư tuổi.

Cô cố tình làm mình đau :

- Kể tôi nghe về bạn gái anh đi.

Anh nhú mày và quay đầu nhìn ra cửa sổ. Phía trên ngọn núi, mặt trăng lưỡi liềm đầu tháng vẽ một hình lưỡi liềm sắc nét trên bầu trời.

- Cô ấy không hẳn là bạn gái tôi, anh nói, giọng vẫn còn tức giận.

- Tại sao không ?

Anh đẩy đĩa ra, đứng dậy, và tiến lại gần cửa sổ. Anh đứng yên, ngắm nhìn cảnh vật.

- Tôi đang ở trong một tình huống kỳ lạ.

-Ồ ?

- Tôi luôn quá trẻ cho mọi thứ tôi muốn làm, nhưng lại quá già cho... cho những cô gái trẻ.

Sự im lặng bao trùm giữa họ, mong manh và rung động, như ánh trăng lưỡi liềm mờ ảo giờ đã bị mây che phủ.

- Tôi không hiểu rõ ý anh muốn nói, cô thì thầm nhẹ nhàng.

- Tôi cũng vậy.

Giọng anh ngắn ngủn. Anh quay lại bàn và ngồi xuống.

- Cho tôi thêm cà phê nhé. Nhân tiện, tên cô là gì ?

- Edith.

- Edith, anh lặp lại. Tôi chưa gặp ai tên như vậy. Mẹ tôi có một cái tên kỳ lạ, Ariadne. Nhưng nó cũng đáng yêu. Như tôi đã nói, tôi gần như không biết bà, nhưng câu tôi nói bà cũng rất đáng yêu.

- Chuyện gì đã xảy ra với cha mẹ anh ? cô hỏi bằng giọng nhẹ nhàng như trước.

- Họ qua đời trong một vụ tai nạn xe hơi, lúc đó tôi mới hai tuổi. Tôi có một ký ức mơ hồ về một người phụ nữ dịu dàng và xinh đẹp, có lẽ là mẹ tôi, nhưng chắc chỉ là tưởng tượng hoặc một giấc mơ.

- Anh không nhận được tình yêu thương của mẹ sao ?

- Không. Cậu tôi sống độc thân. Tôi chưa kể với cô à? Tôi đoán ông ấy có một người tình kín đáo. Chúng tôi không bao giờ đề cập đến chuyện này.

- Không ai thay thế mẹ anh sao ?

- Tôi chưa bao giờ tìm cách thay thế bà. Một người mẹ là không thể thay thế, phải không ?

- Đúng vậy.

Cô thêm sau một khoảng lặng :

- Nhưng cô gái đó thì sao ? Cô ấy thực sự trẻ hơn anh?

- Không hẳn là tuổi tác, mà là những thứ khác...

Anh hơi nhún vai.

- Cô ấy thông minh và tất cả những thứ đó. Nhưng tôi quá già so với cô ấy. Thậm chí, tôi quá già so với chính mình. Tôi khó mà chịu đựng được bản thân.

Cô cười.

- Ôi, thôi nào.

Vẫn không cười, anh khẳng định :

- Nhưng tôi nói thật đấy. Tôi quan tâm đến quá nhiều thứ, nhưng không phải con người. Tôi có quá nhiều thứ phải làm. Tôi không có thời gian cho - cho hôn nhân, vân vân. Nhưng đó lại chính là điều cô gái này muốn.

- Cô ấy yêu anh ?

- Cô ấy nói vậy.

- Còn anh ?

- Tôi ? Khi ở bên cô ấy, tôi đủ bình thường để cảm thấy xao động. Nhưng phần già dặn trong tôi quá khôn ngoan cho điều đó : «Cô ấy sẽ sớm làm anh chán thôi.» Đó là điều tôi nghe thấy trong lòng. Tôi điên rồi sao ?

- Không, chỉ là khôn ngoan thôi.

- Ít khôn ngoan hơn sẽ tốt hơn cho tôi.

- Đừng nói vậy. Anh được ban cho sự khôn ngoan để giúp mình đạt được những thành tựu.

- Những thành tựu nào ?

- Những điều anh khao khát.

- Tôi khao khát khám phá những bí mật của vũ trụ.

Anh chống khuỷu tay lên bàn, ánh mắt sáng rực nhìn cô, và một cảm giác an ủi, thậm chí là phấn khích, tràn ngập trong cô, vì một lý do mơ hồ mà cô không cố gắng giải thích.

- Tôi phải đi sớm vào sáng mai, anh đột ngột nói, và với sự đột ngột tương tự, anh ngồi vào đàn piano và bắt đầu chơi.

Tuyết rơi hàng giờ trong không khí lạnh lẽo và im lặng. Nó bắt đầu khi anh rời đi, dưới bầu trời xám xịt và ngọn núi ẩn trong mây. Mùa đông đang bao trùm bờ biển phía đông. Ở Philadelphia, tuyết cũng rơi, cô biết điều đó qua radio.

- Tôi chẳng muốn rời khỏi ngôi nhà ấm áp này chút nào, anh nói.

Anh đứng trên ngưỡng cửa, khoác lớp áo ấm.

- Anh để lại ván trượt trong nhà kho. Nghĩa là anh sẽ quay lại, cô nói.

- Vâng, nhưng ý tôi là sáng nay...

- Sáng nay, cô lặp lại.

Cô không thể tiết lộ suy nghĩ của mình, những ý nghĩ luôn trở về mỗi khi tuyết rơi. Arnold nằm dưới đất, dưới lớp tuyết. Dĩ nhiên, cô đã bắt đầu quen dần - nếu có thể gọi là quen. Nhưng sao cứ phải là dưới tuyết ? Mùa xuân, cô có thể nhìn ngôi mộ mà không quá đau lòng, còn mùa thu, những chiếc lá đỏ rơi từ cây phong gần đó khiến nghĩa trang thành phố trông gần như rực rỡ. Nhưng tuyết thì sao ? Sự thật về cái chết của anh, không thể đảo ngược và quá đau buồn, đã tràn ngập cô ngay từ lần tuyết rơi đầu tiên, khi cô ở một mình trong nhà. Đứng bên cửa kính, mặt ướt đầm nước mắt, cô siết chặt nắm tay đến đau các ngón tay. Ôi Arnold, anh chỉ có một mình, nằm dưới lớp tuyết...

Một nỗi tuyệt vọng xưa cũ lại trỗi dậy trong cô. Căn nhà suốt ngày náo nhiệt vì sự hiện diện và tuổi trẻ của chàng trai. Anh ta không còn là người lạ với cô ; hay có bao giờ là lạ đâu ? Họ chia sẻ điều gì đó, ngoài âm nhạc, nhưng là gì ? Sáng nay, anh ta tỏ ra vui vẻ, như thể hạnh phúc khi được ra đi. Đứng bên cô, cao hơn hẳn, anh

nhìn cô với vẻ hoài nghi.

- Quả thật, tôi thấy cô rất dễ mến !

Anh bất ngờ nói vậy, như thể vừa khám phá ra điều gì.

- Nghe thật dễ chịu, cô cười đáp. Và dĩ nhiên, anh sẽ quay lại. Nhưng khi nào ?

- Tôi sẽ báo trước.

Với cùng sự đột ngột, anh quay đi, bước ra và đóng cửa. Cô đứng đó một lúc, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã khép. Căn nhà chìm trong im lặng và trống vắng.

- ... Hoàng hôn luôn đẹp hơn khi em ở đây, Edwin nói.

Cô đang ở nhà anh, ngồi như thường lệ bên chiếc bàn nhỏ, trong khung cửa sổ lồi của phòng khách rộng. Xa xa, những ngọn núi vươn lên trên nền trời rực rỡ ánh hoàng hôn. Những lần đến thăm căn nhà cổ rộng lớn này, cô hiếm khi bỏ lỡ cảnh hoàng hôn khi trời quang. Hôm nay, sau trận tuyết rơi, bầu trời càng thêm lộng lẫy. Sau vài giờ bên nhau, «nhà triết học già», như anh tự gọi, đã đi nghỉ trước khi quay lại với cô vào buổi tối.

- Hoàng hôn đẹp nhất sau khi tuyết rơi, cô đáp.

Cô cảm nhận bàn tay Edwin đặt lên vai và gò má anh áp vào tóc mình.

- Thật tuyệt vời khi có em ở đây, anh thì thầm.

- Em luôn hạnh phúc khi ở đây, cô trả lời, mắt vẫn dán vào bầu trời.

Sắc trời nhạt dần, từ đỏ rực chuyển sang hồng và vàng nhạt.

- Đừng đi, anh nói khi cô định đứng dậy, anh muốn hỏi em điều này.

- Vâng, Edwin ?

Anh đứng phía sau, tay đặt lên vai cô, khiến cô không nhìn thấy mặt anh. Ngạc nhiên vì sự im lặng, cô quay đầu và trong ánh mắt anh, cô thấy sự dịu dàng hơn thường lệ.

- Anh định hỏi em điều gì khó nghe phải không ? Cô mỉm cười.

- Anh không biết em có nghĩ vậy không. Nhưng không, em sẽ hiểu. Anh tin thế. Em là một nghệ sĩ theo cách riêng và có sự chân thành của nghệ sĩ.

- Anh nên chuẩn bị trước cho em thì hơn.

Anh ngồi xuống đối diện cô, bên chiếc bàn nhỏ. Với mái tóc bạc, bộ ria ngắn cũng bạc trắng, làn da hồng hào và đôi mắt xanh sáng, anh là một người đàn ông đẹp.

- Sao anh giữ được vẻ ngoài này ! Cô thốt lên.

- Vẻ ngoài nào ?

- Em sẽ không nói đâu. Anh đã đủ kiêu ngạo rồi.

- Ý em là anh có thể gợi cảm hứng yêu đương ? Với em chẳng ?

- Đương nhiên. Anh biết rõ mà. Em luôn nói vậy mỗi khi anh hỏi.

- Anh cần được nghe điều đó.

- Để em có can đảm nói ra.

Những lời đùa cợt này gần chạm đến ranh giới của lời tỏ tình, nhưng họ chưa bao giờ vượt qua. Có lẽ cô chưa sẵn sàng, và sẽ không bao giờ. Tình cảm cô dành cho anh khác xa tình yêu nồng nhiệt từng dành cho Arnold. Nhưng cái chết đã chấm dứt tình yêu ấy, và đột nhiên, cô không còn ai để yêu. Trong những tháng dài dằng dặc khi biết anh bệnh nặng, cô tự hỏi liệu tình yêu có tồn tại khi người mình yêu ra đi ? Một cảm xúc mãnh

liệt như thế có thể chỉ nuôi dưỡng bằng ký ức ? Giờ cô đã biết câu trả lời. Thói quen yêu thương, đã trở thành nhu cầu trong cô, bị dồn nén. Và giờ đây, dòng chảy ấy lại tuôn trào, không ào ạt, không tất yếu, mà thận trọng và dịu dàng, hướng về người đàn ông ngồi đối diện, in bóng lên nền trời hoàng hôn. Anh nói với cách điềm tĩnh, đôi mắt xanh không rời cô.

- Nhu cầu yêu và được yêu sống trong ta đến hơi thở cuối cùng, và từ đó sinh ra sức mạnh. Nó ở trong em, ở trong anh. Tại sao ? Bởi vì, em yêu, tình yêu nuôi dưỡng tâm hồn, và tâm hồn nuôi dưỡng sự sống. Tình yêu đôi lứa giúp họ sống lâu. Ngay cả khi yêu đơn phương, người yêu vẫn tìm thấy sức mạnh. Thật ngọt ngào khi được yêu, nhưng khả năng yêu mới làm ta mạnh mẽ. Anh yêu em. Vì thế, anh mạnh mẽ. Dù ở tuổi nào, khả năng yêu vẫn nâng đỡ anh. Anh hạnh phúc vì có người xứng đáng để yêu ! Vì anh rất kén chọn, em yêu. Không phải người phụ nữ nào cũng có thể khơi dậy tình yêu - ít nhất là tình yêu của anh.

Cô cảm thấy một sự bồi hồi mới khi ở bên anh, vì nhận ra sự thay đổi trong anh. Phải chăng ánh hoàng hôn làm anh rạng rỡ, hay ánh sáng nội tâm biến đổi anh, khiến đôi mắt thêm sáng, làn da thêm hồng hào, và nét mặt trẻ trung hơn ? Anh nghiêng người về phía cô.

- Hãy bỏ qua mọi dè dặt. Anh muốn em trọn vẹn. Và anh muốn trao trọn bản thân.

- Anh định nói gì, Edwin ?

Cô không thể thoát khỏi ánh mắt anh đang giữ chặt mình, đôi tay siết lên vai cô.

- Em có cho phép anh đến phòng em đêm nay không? Anh bất ngờ hỏi, như thể phá vỡ rào cản.

Câu hỏi lơ lửng giữa họ, khó tin nhưng có thật. Anh đã hỏi. Và câu hỏi đó đòi hỏi câu trả lời. Bị mê hoặc bởi ánh mắt anh, cô im lặng, nhưng anh tiếp tục, giọng nhẹ nhàng như nói với trẻ con.

- Chúng ta sống trong những cơ thể này, em yêu. Chúng là phương tiện duy nhất để truyền tải tình yêu. Dĩ nhiên, chúng ta dùng lời nói, nhưng chúng là gì ? Nụ hôn đưa ta đến gần nhau, nhưng chỉ là tiếp xúc nhỏ nhoi. Cả cơ thể mới truyền tải thông điệp thiêng liêng. Tại sao ta nuôi dưỡng cơ thể, chăm sóc nó, nếu không phải để trao gửi tình yêu ?

Cô do dự, tê liệt vì sự e thẹn đột ngột. Anh khẽ cười.

- Đừng sợ, con yêu. Ta đã bắt lực ít nhất mười năm rồi. Ta chỉ mong được nằm bên em trong bóng đêm, để

biết rằng cuối cùng, chúng ta chỉ là một, không thể tách rời, dù có bao nhiêu chia ly đi nữa.

Cô cuối cùng cũng lấy lại được sức để nói và nghe chính mình thốt lên một câu trả lời khó tin không kém câu hỏi của Edwin.

- Tại sao không ? Cô nói. Tại sao không ?

... Họ chia tay như thường lệ, sau bữa tối muộn, và một lời chúc ngủ ngon trao nhau trước sự hiện diện của Henry, quản gia. Mọi chuyện diễn ra quá lịch sự đến nỗi cô tự hỏi liệu mình có tưởng tượng ra cảnh hoàng hôn lúc này không. Nhưng cô biết rõ trí tưởng tượng chỉ là ảo giác, bởi cô đã có một cử chỉ bản năng, quên lãng từ nhiều năm, khi chọn chiếc áo ngủ đẹp nhất, viền đăng-ten. Ban ngày, cô ăn mặc giản dị và gu thời trang của cô tôn lên vẻ đẹp cổ điển, nhưng ban đêm, một cách bí mật, và kể từ khi Arnold qua đời, cô mặc những bộ đồ ngủ mỏng manh và điệu đà mà ông ấy từng thích, dành cho vợ mình những bộ pyjama. Ngay ngày hôm sau khi Arnold mất - một phản ứng khó hiểu ! - cô đã vội vã đến cửa hàng sang trọng nhất thành phố để mua một tá áo ngủ mỏng tang, toàn lụa và đăng-ten, và mỗi đêm, trong cô đơn, cô trang điểm cho mình như vậy.

Sau khi tắm với nước hoa thơm ngát, cô khoác lên mình một trong những bộ đồ điệu đà ấy và chải mái tóc vàng dài trước gương. Rồi cô bện tóc như thường lệ và leo lên chiếc giường cao kiểu cổ, không cho phép mình suy nghĩ, nhưng trái tim đập thành thịch vì một sự chờ đợi vừa sợ hãi vừa ngọt ngào. Liệu cô có ngủ được không ? Có nên không ? Cô có thể không ? Cô chìm vào giấc ngủ mà không hay biết và bị đánh thức bởi giọng nói của Edwin. Anh đang cúi xuống cô, tay cầm ngọn nến.

- Anh đã gõ cửa, em biết đấy, em yêu, nhưng anh không nghe thấy tiếng trả lời. Nên anh đã bước vào, hy vọng thấy em đang ngủ và anh thấy em thật đẹp trong giấc ngủ. Giờ anh đã biết khuôn mặt yêu dấu của em khi ngủ trông như thế nào. Em gần như đang mỉm cười.

Anh đặt cây nến trên bàn cạnh giường và nằm xuống bên cô như thể đó là một hành động quen thuộc. Anh vòng tay phải qua vai cô và cô đặt đầu lên vai anh.

- Ôi ! Chúng ta thật thoải mái bên nhau, phải không ? Mọi thứ thật tốt : chúng ta là một cặp đôi gắn kết bởi sự tin tưởng lẫn nhau. Anh sẽ không yêu cầu em cưới anh, tình yêu của anh. Điều đó thật bất công. Anh đã quá già.

- Và nếu em là người yêu cầu anh thì sao ?

Một niềm an ủi ngọt ngào và sâu lắng thấm vào cô.

- À, đó là một câu hỏi... Anh đáp.

Nhưng không, cô nghĩ, cô sẽ không bao giờ đặt câu hỏi đó. Hôn nhân ? Cô không quan tâm. Hôn nhân sẽ khiến cô nghĩ đến Arnold. Mọi quan hệ của cô với Edwin phải được tự do khỏi mọi ký ức.

Với một cử chỉ quyết đoán, anh đẩy chần sang một bên và ngồi dậy để quan sát cô kỹ hơn.

- Thứ vải mỏng manh này, mạng nhện bạc này em đang mặc là gì vậy ?

Cô mỉm cười khi thấy anh hạnh phúc.

- Anh thấy nó đẹp không ?

- Rất đẹp, nhưng...

Anh ngừng lại và cô cảm nhận được bàn tay khéo léo của anh, cởi bỏ lớp vải trên vai, ngực, eo và đùi cô. Cuối cùng, lớp đăng-ten nhẹ nhàng rơi xuống chân cô.

- Phúc cho những cơ thể chúng ta, phương tiện của tình yêu, anh thì thâm.

Cô không trả lời, để anh hành động theo ý muốn, chỉ chú ý đến bất kỳ phản ứng ghê tởm nào cô có thể cảm thấy. Nhưng cô không cảm thấy ghê tởm. Không gì trong trải nghiệm của cô đã chuẩn bị cho cô sự thanh lịch, sự tinh tế, sự chắc chắn của tiếp xúc này. Triết lý của tình yêu ! Cô nhớ lại những từ ngữ đó. Dù tình yêu này là gì, nó vượt qua giới hạn của tình dục. Khi cuối cùng anh cởi áo choàng và nằm xuống bên cô, anh nói :

- Từ giờ trở đi, chúng ta biết nhau hoàn toàn. Chúng ta sẽ không bao giờ là người lạ với nhau nữa.

Trong đêm, họ ôm nhau với một niềm đam mê không tìm kiếm sự thỏa mãn. Dưới ánh trăng, cô có thể ngắm nhìn cơ thể Edwin, vẫn đẹp dù tuổi tác : vai thẳng, ngực mịn màng, chân thon và khỏe khoắn. Anh luôn chăm sóc cơ thể mình và giờ được đền đáp. Bao nhiêu người phụ nữ đã yêu anh ? Nhưng cô không cảm thấy ghen tị. Đêm nay, giờ khắc này là của cô. Edwin đã đúng : họ biết nhau hoàn toàn và không gì có thể chia cắt họ nữa.

- Vâng, cô nói to.

- Tại sao em nói vậy, tình yêu của anh ?

- Vâng, em yêu anh !

Anh thở dài sâu và ôm chặt cô.

- Anh cảm ơn Chúa. Ngài mà anh chưa từng thấy, anh cảm ơn Ngài. Một lần nữa trước khi kết thúc. Yêu và được yêu : anh còn có thể mong đợi gì hơn ?

Anh chớp mắt, nhưng cô vẫn thức trong vòng tay anh, và suy nghĩ sâu sắc về sự kỳ lạ của tình huống này : cô đang nằm bên Edwin, trong căn phòng này của nhà anh, và cô không hề cảm thấy hối tiếc. Lời nói của Edwin là sự thật dù khác thường. Cuối cùng, cô quên mất mình đang ở đâu và bắt đầu nghĩ về Jared Barnow. Liệu cô có gặp lại anh ta không ? Tại sao anh ta lại quay lại, nhân tiện, dù anh ta có quay lại hay không, cô cũng không quan tâm. Dưới ánh trăng, gương mặt thuần khiết và hoàn hảo của Edwin trở nên nhợt nhạt như đá cẩm thạch. Cô cảm thấy một sự tôn trọng mới mẻ dành cho vẻ đẹp cơ thể anh và sự phong phú trong tâm hồn anh. Đó là một vinh dự khi được yêu bởi một người đàn ông như vậy, một triết gia nổi tiếng, người mà người ta đến gặp từ khắp nơi trên thế giới. Và nếu tình yêu bình yên cô dành cho anh có thể thêm một ngày vào cuộc đời người đàn ông này, một từ vào suy nghĩ của anh, một chút sức mạnh vào cơ thể anh, chẳng phải đó là niềm vui sao ?

... Cô trở về ngôi nhà gỗ trên núi ngay ngày hôm sau và chờ đến cuối tuần. Tuyết rơi đêm ngày và chất đông ở bức tường phía bắc, gần chạm đến mái nhà... Để cung cấp củi cho cô, Sam phải đào một lối đi đến cửa sau.

- Liệu mọi người có đến trượt tuyết trong thời tiết như thế này không ? Cô hỏi anh ta.

Sam trả lời với nụ cười.

- Ô ! Họ vẫn đến, vì đường đã được dọn sạch. Người dân ở đây biết rõ tuyết là kẻ sinh nhai của họ.

Yên tâm, cô tiếp tục chờ đợi. Anh ta sẽ đến. Jared Barnow - cô tự nhắc tên anh ta. Kinh ngạc trước hành vi của chính mình, cô ngạc nhiên khi nghĩ đến anh ta sau đêm với Edwin. Cô kiểm tra trái tim, tâm trí mình, tìm kiếm bất kỳ phản ứng nào, dù không phải là lỗi lầm, thì ít nhất là sự ghê tởm, nhưng không tìm thấy. Liệu cô có hy vọng một kết quả khác ? Và là loại kết quả nào? Hơn nữa, tại sao lại nghĩ về Edwin khi nghĩ về Jared ? Và cuối cùng, tại sao lại đặt câu hỏi, khi cô không mong đợi câu trả lời ? Hãy để cuộc sống dẫn lối : cô sẽ để mình trôi theo, thụ động, lơ lửng, chờ đợi ai, cái gì, cô không biết và không muốn hỏi.

- ... Tôi không thể tưởng tượng cô trong ngôi nhà gỗ này, cô biết đấy, Jared đã nói.

Anh ta đến vào tối thứ Sáu, như thể cô đang chờ đợi, điều mà đúng là có mà cũng không, bởi cô vừa hy vọng vừa sợ hãi sự trở lại này.

- Cô sẽ phải cẩn thận trong khoảng một năm đầu, Amelia đã cảnh báo cô.

Amelia, người bạn thời thơ ấu vẫn độc thân của cô, sống cạnh nhà cô ở Philadelphia, một ngôi nhà thừa kế từ cha mẹ với nhiều người giúp việc. Arnold mới mất được một tuần và chỉ cần nhắc đến tên ông cũng khiến cô đau lòng, nhưng Amelia, thiếu tế nhị, luôn nói những gì cô muốn trong mọi hoàn cảnh. Họ đang ở trong phòng khách nhỏ trên tầng một, nơi thời thơ ấu,

Họ đã từng chơi cùng nhau, cắt những con búp bê giấy, nghe đĩa nhạc, vẽ những chiếc váy, và trải qua khoảnh khắc cuối cùng ngay trước đám cưới của Edith.

- Amelia, cô muốn nói gì ? Edith hỏi.

Amelia nhún vai :

- Tất nhiên, tôi không biết từ trải nghiệm cá nhân, nhưng tôi nghe mẹ nói sau khi bố cha - lúc đó tôi mới

ba tuổi - rằng trong nỗi cô đơn, đôi khi mẹ cảm thấy cảm dỗ muốn lấy bất cứ ai. Sau năm đầu tiên, mẹ nhận ra mình không hề muốn tái hôn.

- Tôi cũng vậy ! Edith thì thầm.

Cô thích sự có mặt của Amelia để giải khuây, nhưng không tâm sự với cô ấy. Amelia quá thẳng thắn và không có nhan sắc, theo như Edith biết, chưa bao giờ yêu đương. Edith không quên những nhận xét khá thẳng thừng của bạn và giờ nhớ lại chúng khi đứng trước Jared.

- Anh tưởng tượng tôi thế nào ?

- Trong một ngôi nhà lớn và đẹp, anh nhanh nhẩu đáp, như đã suy nghĩ từ lâu. Với hàng đầy người hầu phục vụ. Tôi không chịu được ý nghĩ cô một mình ở đây. Tôi không muốn cô chuẩn bị bữa sáng cho tôi. Tôi tự dọn giường, vì tôi cũng không muốn cô làm việc đó. Chỉ khi thấy cô bên đàn piano, hay ngồi bên lò sưởi, tôi mới thấy cô thực sự là chính mình.

Xúc động vì sự nghiêm túc của anh, cô nói :

- Cảm ơn anh. Và anh không biết anh đã giúp tôi nhiều thế nào. Tôi biết mình phải trở về ngôi nhà lớn, nhưng thiếu can đảm. Tôi rời đi sau khi chồng mất và cứ lần lữa ở đây, sợ hãi ngày trở lại...

Anh ngắt lời :

- Tôi sẽ ở bên cô... Nghĩa là tôi sẽ đến thăm và thỉnh thoảng ở lại cuối tuần, nếu cô cho phép.

- Tất nhiên. Tôi rất cảm động, nhưng anh đừng nghĩ mình có nghĩa vụ. Một khi về nhà, tôi sẽ quen ngay : chỉ một hai ngày. Tôi có một người bạn sống ngay cạnh. Chồng tôi và tôi đã trải qua tuổi thơ ở khu đó, và khi cưới, chúng tôi có thể chọn giữa nhà cha mẹ anh ấy hoặc nhà tôi. Nhưng nhà tôi sẵn có, vì tôi là con một và cha mẹ đã mất nhiều năm trước. Tôi yêu ngôi nhà đó lắm.

Cô nói nhanh, cố giải thích mọi thứ cùng lúc, nhưng không rõ mình đang cố nói gì. Anh chăm chú lắng nghe.

- Tuyệt, anh nói khi cô dừng lại. Đó là nơi tôi muốn thấy cô, trong một ngôi nhà phù hợp với cô. Còn ở đây?

Anh chỉ căn phòng bằng một cử chỉ.

- Không !

Như vừa quyết định, anh đột ngột bước đến cây đàn piano và chơi một bản Polonaise của Chopin. Ngồi thụp xuống chiếc ghế dài êm ái bên lò sưởi, cô lắng nghe, bị cuốn hút bởi cách diễn giải độc đáo của anh về một giai

điều quen thuộc. Dưới ngón tay anh, bản nhạc không còn suốt mượt mà trở thành một khẳng định đầy kiêu hãnh của sự sống.

- Tôi tự hỏi Chopin sẽ nghĩ gì, cô nói khi anh dừng lại đột ngột như lúc bắt đầu. Anh đến gần và nhìn cô chăm chăm, không ngồi xuống.

- Dù là nhạc gì, tôi luôn chơi theo cách của mình.

Cô tiếp tục mỉm cười, vừa e sợ vừa bền lễn. Thực ra, cô không biết rõ anh. Anh vẫn là một người lạ. Và càng nguy hiểm hơn khi cô cảm thấy sự thu hút sâu sắc và vô lý từ anh. Cô không dám hỏi anh đang nghĩ gì, nhưng anh như đoán được, nên nói :

- Ngày mai cô sẽ đi trượt tuyết với tôi.

- Không thể.

- Tại sao ?

- Thứ nhất, tôi không có ván trượt.

- Có thể thuê.

- Tôi không trượt từ nhiều năm rồi.

- Càng phải đi ! Đây có lẽ là trận tuyết cuối cùng của mùa.

- Tuyết không tốt đâu. Sam nói sườn núi đóng băng : ban ngày tuyết tan dưới nắng, ban đêm lại đóng băng.

- Có thể đêm nay sẽ có tuyết. Núi đã phủ đầy mây.

- Nhưng trăng đang sáng.

- Sáng mai ta sẽ bàn tiếp.

- Nhưng câu trả lời vẫn vậy.

- Không nếu đêm nay có tuyết... Thôi, đừng nói nữa. Tôi không cho cô nói đâu.

Anh đặt tay lên miệng cô và giữ đến khi cô phải đẩy ra vì nghẹt thở vì cười.

- Môi cô mềm thế !

- Tôi đã cắn tay anh nếu nó không cứng quá. Và tôi nhắc lại : tôi không muốn đi trượt tuyết.

- Đủ rồi ! Tôi sẽ làm lại đây. Tôi không chấp nhận từ chối.

- Anh sẽ không được gì hơn đâu.

- Thôi, tôi nay dừng ở đây.

Cô đứng dậy, mơ hồ lo lắng. Anh nhìn cô chăm chú. Anh đang nghĩ gì ? Cô lùi một bước. Anh lắc đầu.

- Tôi không muốn tin, cuối cùng anh nói.

- Tin gì ?

- Tuổi của cô.

- Anh phải tin thôi.

Anh lại lắc đầu, rồi đột ngột nắm lấy tay cô, lật ra và đặt môi lên lòng bàn tay.

- Tôi sẽ không bao giờ tin.

Ngỡ ngàng, không kháng cự, cô cảm nhận món quà bất ngờ trong lòng bàn tay. Anh nhẹ nhàng buông tay và nói :

- Chúc cô ngủ ngon.

Ở cửa phòng, anh quay lại :

- Tôi sẽ cầu cho tuyết rơi.

Anh đóng cửa lại.

... Đêm đó, tuyết bắt đầu rơi. Edith thức giấc sau vài giờ ngủ không yên và kéo tấm rèm hồng cửa sổ nhìn ra núi. Ánh đèn ngủ phản chiếu lên một màn tuyết trắng dày đặc. Sân thượng gần như phủ kín. Cô không thể cưỡng lại lời cầu xin của Jared. Đã đồng ý trong lòng, cô quay lại giường và ngủ thiếp đi.

- Lời cầu của tôi luôn được đáp, sáng hôm sau, anh tuyên bố trong bữa sáng.

- Nhưng tôi không có đồ trượt tuyết !

- Càng vui ! Ta sẽ mua đủ thứ cần thiết trên đường. Nhanh lên. Đừng ăn lâu, mặt trời lên rồi. Tuyết đã phủ dày.

- Anh đúng là một tên bạo chúa !

- Bản tính tôi mà, anh vui vẻ thừa nhận.

Anh đứng dậy, dọn bàn và lập tức rửa bát, trong khi cô nhìn anh vừa thích thú vừa uống nốt cà phê.

- Anh rất khéo tay, cô nói.

- Tôi đã cắm trại khắp thế giới. Năm ngoái, tôi ở Himalaya.

- Anh làm gì ở đó ?

- Nghiên cứu tia vũ trụ. Cô nghe nói về Tesla chứ ?

- Tất nhiên. Ông ấy muốn cung cấp cho nhân loại nguồn điện vĩnh cửu.

- Cô biết nhiều thật !

- Tôi là con gái của cha tôi. Ông coi Nikola Tesla vượt trội hơn Edison, đã viết bài về ông và giới thiệu ông với các nhà tài trợ triệu phú.

- Tối nay ta sẽ nói chuyện này bên lò sưởi. Giờ thì núi đang chờ.

Anh đẩy cô đi không nương tay, trong cơn nóng lòng...

Kiên nhẫn, anh đã thành công trong việc đưa cô đi nửa giờ sau đó. Trong cửa hàng, chính anh là người chọn quần áo và không muốn nghe bất cứ lời từ chối nào khi cô cố gắng phản đối bộ trang phục siêu hiện đại mà anh đề xuất, thứ mà cô chưa từng thấy ở thời điểm cô dạy những kỹ thuật trượt tuyết cơ bản cho con mình.

- Quần bó cho thời tiết đẹp thế này. Cô sẽ cảm thấy thật nhẹ nhàng. Đây là một bộ đồ liền thực sự. Và áo khoác cũng tương tự.

Anh quan sát cô với ánh mắt phê bình khi cô bước ra từ phòng thử đồ, bó sát trong bộ trang phục che kín từ cổ đến mắt cá chân. Anh véo một centimet vải ở eo.

- Cô có thể lấy cỡ nhỏ hơn, anh tuyên bố. Cô có vòng eo của một thiếu nữ.

Cô quay vào thay đồ và bước ra để hỏi ý kiến anh.

- Hoàn hảo. Giờ thì thứ gì đó ấm áp. Ngày nay người ta không mặc gì bên trong nữa, mà là một loại đồ thể thao kiểu bộ liên quần cho không gian... Và ván trượt - chúng cũng đã thay đổi : người ta làm chúng bằng sợi thủy tinh hoặc nhựa, hoàn hảo cho mọi loại tuyết : bột, nặng, cứng hay dính. Xin một đôi giày, làm ơn, cô gái, anh nói với cô bán hàng đang bị chinh phục. Da lót bọt biển và chỉ một khóa. Theo tôi, vẫn chưa có đôi giày trượt tuyết nào hoàn hảo, nhưng dù sao... Có lẽ tôi nên phát minh ra chúng.

Khi cô đã sẵn sàng, họ lên thang máy kéo. Tuyết đã ngừng rơi, nhưng bầu trời vẫn u ám : có lẽ tuyết sẽ rơi lại vào buổi tối. Họ luyện tập suốt cả ngày, và cô cảm thấy một niềm tự hào trẻ con khi thấy mình vẫn giữ được phong độ khá tốt. Anh dành cho cô những lời khen ngợi, nhưng cũng không thiếu lời phê bình.

- Chú ý động tác của cô - nhìn này, cần phải nghĩ đến ba động tác cùng lúc : gậy trượt, chuyển nhẹ trọng lượng cơ thể từ ván này sang ván kia và quay vòng như thế. Nhưng phải giữ thăng bằng trên tuyết, sự thay đổi phải thật nhẹ nhàng.

Anh thực hiện một màn trình diễn quay vòng điêu luyện, và cô thấy anh vừa là một vận động viên tài năng, vừa là một nghệ sĩ âm nhạc. Suốt cả ngày, anh giúp cô hoàn thiện phong cách, và cô tiến bộ nhờ cơ thể vẫn còn dẻo dai.

- Để xoay người, vẫn còn hơi vụng về, anh nói. Đừng chú ý đến vai, mà hãy tập trung vào hông : bên dưới phải giữ thấp - cơ thể, vai và phần còn lại sẽ theo sau.

Cô tập luyện nghiêm túc và không nhận ra sự mệt mỏi của mình. Anh là người đầu tiên nhận thấy điều đó khi hoàng hôn buông xuống.

- Cô kiệt sức rồi, và đó là lỗi của tôi : ai lại đòi hỏi sự hoàn hảo chứ ! Dù sao cô cũng là một tay trượt tuyết ưu tú và chỉ cần hoàn thiện một vài chi tiết nhỏ.

Cô phản đối.

- Nhưng tôi cũng đòi hỏi sự hoàn hảo và tôi thích điều đó.

Anh vòng tay qua vai cô.

- Chúng ta hiểu nhau thật tốt. Về nhà thôi, ăn tối bên lò sưởi ấm áp.

Anh nướng thịt trên than hồng, trong khi cô chuẩn bị salad trong chiếc tô gỗ tẻch lớn từ Miến Điện.

Họ ăn tối trong im lặng, và anh bật một bản nhạc stereo. Họ lắng nghe, vẫn trong im lặng, nhưng cơn buồn ngủ đã chiến thắng cả hai.

- Tôi phải đi ngủ thôi, cô thì thăm, mí mắt nặng trĩu.

- Tôi cũng vậy ! anh thừa nhận.

Họ đứng dậy, và trong cơn mê mết, cô có cảm giác, trong một giây, rằng anh sẽ hôn cô. Nhưng anh thẳng vai và lùi lại, nói :

- Chúc ngủ ngon, người bạn ngọt ngào.

Cô không đáp lại, cố gắng hết sức để không chủ động tạo ra nụ hôn đó - điều có thể đưa cô đến nơi nào cô không biết và không dám nghĩ đến.

- Chúc ngủ ngon, cuối cùng cô nói, và bước qua căn phòng với những bước chân không vững.

Đêm đó, tiếng mưa rơi lộp độp trên mái nhà đánh thức cô. Tuyết đã tan, trượt tuyết cũng chấm dứt. Ngay ngày hôm sau, Jared sẽ rời đi, và cô lại một mình. Sự cô đơn giờ đây với cô thật không thể chịu nổi. Cô sẽ trở về Philadelphia.

... Sáng hôm sau, khi cô bước ra khỏi phòng, trời vẫn mưa. Jared đã chuẩn bị bữa sáng ; bàn ăn được dọn sẵn, nước cam trong ly, thịt xông khói và trứng ốp la đã đánh bông.

- Trời không ủng hộ chút nào, anh than phiền, nhưng tôi nghĩ thế cũng tốt. Tôi phải trở lại phòng thí nghiệm. Tôi đã sẵn sàng đánh cắp một ngày, bắt lương tâm im lặng, nhưng giờ không cần nữa. Cô có mệt không ?

- Một chút. Không mệt lắm nhưng đau nhức.

- May là không còn cảm sốt nào nữa.

Bữa sáng trôi qua trong im lặng, giống như bữa tối hôm trước, và cô tự hỏi, với một chút bức bối, liệu anh có đang đề phòng mình. Sau cùng, cô đã không hôn anh. Ngược lại. Nhưng cả hai đều rất lịch sự trong buổi sáng u ám này.

- Cô sẽ ở đây lâu chứ ? anh hỏi trước khi rời đi.

- Không, có lẽ ngày mai tôi sẽ đi.

Nhưng, thúc đẩy bởi sự bức bối âm ỉ, cô thêm :

- Có lẽ tôi sẽ ghé thăm một người bạn cũ, Edwin Steadley, vài ngày.

Anh lạnh lùng lắng nghe, rồi nói :

- Vậy thì, tạm biệt !

Anh thêm - một cách hơi vụng về, cô nghĩ :

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau, tôi hy vọng.

- Tại sao không ? cô đáp.

- Thông thường, Edwin nói, anh không nên mong sống thêm lâu nữa. Trong gia đình anh, người ta không sống thọ lắm, và dường như đó là một đặc điểm di truyền. Anh đã vượt qua tuổi mà cha mẹ anh qua đời. Cha anh kém mẹ anh năm tuổi, và trong một số khía cạnh, bà đối xử với ông như một người mẹ.

- Điều đó chẳng làm em thích thú chút nào, cô nói một cách kiên quyết.

- À, nhưng đó là vì em có một người tình già. Anh có thể là ông nội của em, hoặc gần như vậy. Nhưng thực sự, tình yêu của anh, những chàng trai trẻ không biết cách yêu một người phụ nữ. Họ chỉ nghĩ đến việc sở hữu cô ấy cho bản thân, tức là làm cô ấy sinh con. Ở tuổi anh, người ta biết rằng điều đó là không thể và dành trọn tình yêu cho người phụ nữ mình yêu, không nghĩ đến bản thân. Người ta ngắm nhìn cô ấy say đắm, như anh ngắm nhìn em. Người ta mang lại cho cô ấy niềm vui, trong chừng mực cô ấy chấp nhận những cử chỉ âu yếm đã trở nên điều luyện, nhưng dù sao, người ta chỉ nghĩ đến cô ấy. Tình yêu của anh, dưới ánh trăng đang bao phủ giường em bằng một phép màu nào đó, cơ thể tuyệt vời của em trông như một bức tượng vàng nhạt. Anh thật may mắn khi được ở bên em như thế này!

- Em vẫn chưa hiểu tại sao chuyện này lại xảy ra, cô nói, mỉm cười sau làn tóc vàng rối trên gối.

- Anh đã có can đảm để đề nghị với em, anh nói.

- Nhưng anh đề nghị với rất nhiều tự tin, cô phản đối, cười. Không phải can đảm mà anh thiếu. Nhưng tại sao em lại có can đảm chấp nhận, và tại sao tình huống này lại có vẻ bình thường với em, không gợi lên chút hối hận nào ? Em chưa từng có người tình. Vậy tại sao bây giờ lại có ?

- Có lẽ là vì nhu cầu được trao đi và nhận lại tất cả.

- Và tại sao em hoàn toàn không cảm thấy ngại ngùng? cô ngạc nhiên.

- Chúng ta chỉ là một. Tâm trí chúng ta bắt đầu sự gần gũi này, rồi chúng ta cảm thấy cần phải làm nó trọn vẹn.

- Nó sẽ tiếp tục như thế chứ ?

- Cho đến khi anh cảm thấy cái chết đến gần. Khi thời khắc đó đến, anh sẽ báo cho em. Đừng cố giữ anh lại, hay an ủi anh. Anh sẽ cần chuẩn bị cho cuộc ra đi một mình đó. Anh sẽ cần tất cả sức mạnh của mình. Đó là lý do...

Anh ngừng lại, và ngạc nhiên trước sự im lặng kéo dài của mình, cô dịu dàng ôm anh vào lòng.

- Anh có sợ không ? cô thì thầm.

Nhưng anh không muốn sự thương hại, dù nó có thấm đẫm yêu thương. Anh thoát khỏi vòng tay cô và cúi xuống gần cô để gạt những lọn tóc vàng rủ xuống trán, rồi đắp mình vào ánh mắt cô. Trên bàn đầu giường, ngọn lửa nến lung linh trong làn gió nhẹ luồn qua khung cửa mở, và những bóng đen nhảy múa trên khuôn mặt Edith.

- Anh không sợ, anh nói với cô, nhưng anh có điều muốn nói với em, và anh muốn nói ngay bây giờ, khi anh còn có thể diễn đạt trọn vẹn cảm xúc của mình. Ai biết được lúc cuối cùng sẽ ra sao ? Nỗi đau có thể làm tâm trí anh rối bời. Hoặc anh sẽ mất đi nhận thức. Cái chết có thể ập đến quá nhanh khiến anh không kịp trăng trối. Nói anh nghe, em yêu, em có bình yên không ? Ngay lúc này ? Chỉ có hai ta trong ngôi nhà cũ kỹ của anh. Người quản gia của anh đang nghỉ vì lễ gia đình, và Henry cũng có vài ngày nghỉ. Không một ai khác dưới mái nhà này ngoài hai ta. Có lẽ chúng ta sẽ chẳng bao giờ có được sự cô đơn trọn vẹn như thế này nữa. Anh có thể nói với em điều anh muốn em biết và ghi nhớ suốt đời không ?

- Vâng, hãy nói với em !

Anh nằm xuống bên cô, không một cử chỉ yêu đương, nhưng nắm lấy tay cô và áp vào ngực mình. Bản năng mách bảo cô cởi bỏ chiếc nhẫn cưới và nhẫn đính hôn tối hôm đó, và anh nhận ra điều này khi vuốt ve bàn tay cô.

- Em không cần phải tháo nhẫn đâu, em yêu.

Anh đưa bàn tay trống không lên môi mình.

- Em không biết tại sao mình lại làm vậy, cô thì thâm.

- Một cảm giác bản năng...

- Của tội lỗi ?

- Của danh dự. Nhưng thật sự không cần thiết đâu. Tình yêu không biết đến tội lỗi. Nó sinh ra trong ta, và ta phải đón nhận nó với lòng biết ơn, bất kể nguồn gốc hay thời điểm. Một tình yêu không xóa bỏ tình yêu khác. Mỗi tình yêu là một sự giàu có thêm vào.

- Nhưng liệu em có thể chấp nhận tình yêu của anh như bây giờ, nếu...

Cô ngừng lại, và anh tiếp lời :

- Nếu Eloise, vợ anh, và Arnold, chồng em, còn sống? Anh sẽ bày tỏ nó khác đi, và em cũng sẽ chấp nhận nó khác đi. Chúng ta sẽ không nằm cạnh nhau dưới ánh trăng như thế này. Điều đó sẽ không cần thiết như bây giờ, ít nhất là với anh, và anh tin là với em nữa, nếu không em đã không chấp nhận anh. Nhưng vì anh cảm nhận được cái chết đang đến gần, và em đã chứng kiến cái chết ập xuống quá gần, chúng ta cảm thấy cần sự gần gũi thể xác, trước sự chia ly cuối cùng không thể tránh khỏi, em yêu. Vì vậy, hãy để anh nói những lời anh muốn gửi vào ký ức của em.

- Hãy nói với em !

Anh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, và vẫn giữ chặt tay Edith áp vào ngực, anh bắt đầu nói.

- Anh muốn nói với em anh yêu em nhiều thế nào. Anh muốn nói điều này ngay bây giờ, khi anh vẫn còn sống trọn vẹn, khi tâm trí anh tỉnh táo, trái tim đập và lời nói tuôn trào. Anh yêu em. Anh đã luôn yêu em. Anh yêu em trước khi biết em, trước khi nhìn thấy em. Anh yêu em, vì anh biết kiểu phụ nữ nào sẽ nhận được tình yêu của anh, và khi gặp em, anh biết đó chính là em. Tất nhiên, anh yêu cơ thể em, vì đó là em và nó làm anh hạnh phúc. Nhưng anh yêu cơ thể em nhất vì tâm hồn em cư ngụ trong đó, vì trí tuệ tuyệt vời của em ẩn chứa trong cái đầu đáng ngưỡng mộ, vì linh hồn em trú ngụ trong trái tim em. Anh không thể tưởng tượng cơ thể em mà thiếu đi những gì làm nên con người em ; và anh không thể tưởng tượng những điều đó tồn tại ở bất cứ đâu ngoài cơ thể em. Anh yêu mọi thứ thuộc về em, từng chi tiết nhỏ nhất : mái tóc dài buông xõa, đôi bàn tay và bàn chân, bầu ngực đáng yêu, vòng eo, đùi, dáng đi và cách ngẩng đầu. Anh yêu giọng nói, ánh mắt em - em có biết linh hồn em nói gì qua đôi mắt không? Không, đừng trả lời ! Anh còn nhiều điều để nói. Nếu em không cho phép anh yêu em - em có để ý rằng anh

chưa bao giờ yêu cầu em yêu anh không ? - anh sẽ sợ phải bước xuống nắm mồ một mình. Nhưng bây giờ, tình yêu dành cho em nâng đỡ anh. Anh không sợ gì cả. Anh bước vào cõi vô danh với bước chân vững vàng, vì anh nghe thấy nhịp đập tình yêu dành cho em trong trái tim mình. Tình yêu là ngọn đuốc soi sáng con đường anh đi. «Hỡi Tử thần, ngươi có chi mà nhón ? Hỡi Âm phủ, ngươi có chi mà thắng ?»

Cô nghe từng lời trong im lặng của đêm. Anh đưa tay Edith lên môi và giữ ở đó. Nhưng cô nhẹ nhàng rút tay lại, ngồi dậy, và đặt hai lòng bàn tay lên mặt anh, áp môi mình vào môi anh.

- Anh đã dành cho em một vinh dự lớn, cô nói. Chừng nào em còn sống, em sẽ không bao giờ quên - không bao giờ !

... Edith đã trở về Philadelphia. Cô và Edwin chia tay trong một sự nhẹ nhàng mới mẻ. Những gì họ có dường như là bất tử. Mọi sự nóng vội biến mất, một sự thống nhất sâu sắc đã hình thành giữa họ, được nuôi dưỡng bởi những lá thư qua lại.

- Anh sẽ viết cho em mỗi khi anh muốn, anh nói vào giây phút cuối, nhưng em không cần phải trả lời. Viết ra suy nghĩ giúp anh cảm thấy dễ chịu, như thể kết

tin chúng lại. Một khi anh gửi chúng cho em qua thư, chúng trở nên vĩnh cửu. Nếu có chuyện gì xảy ra với anh, nếu một sáng anh không tỉnh dậy, em vẫn có thể giữ lại những gì cốt yếu nhất của anh. Em có thể làm bất cứ điều gì em muốn với chúng.

Hầu như mỗi ngày, anh đều viết cho cô. Cô không cố gắng trả lời, nhưng cô nhận thư, đọc và khi cần giao cảm với anh, cô viết ra tất cả suy nghĩ của mình lúc đó, đôi khi chẳng liên quan gì đến những gì Edwin viết.

«Anh ngạc nhiên khi thấy rằng, anh viết, càng nghĩ về cái chết, anh càng được an ủi bởi một niềm tin mới vào sự bất tử của linh hồn. Có lẽ đó chỉ là ước muốn, nhưng anh không nghĩ vậy. Trừ khi, tràn ngập tình yêu - nhờ em, em yêu - cái chết hoàn toàn dường như vô lý, vô đạo đức, và do đó không thể xảy ra. Không phải anh là trung tâm của lập luận này, mà là em, em, hiện thân của sự hoàn hảo mà anh yêu ; và anh thấy thật vô đạo đức khi sự hoàn hảo đó tan thành tro bụi. Dường như con người không thể phụ thuộc hoàn toàn vào biểu hiện tạm thời, tức là cơ thể, được tạo thành từ nước và vài nguyên tố hóa học. Khả năng yêu thương chắc chắn phải có ý nghĩa và chứa đựng một lời hứa. Không có tình yêu, thật dễ để tin vào tính tất yếu của cái chết, nhưng với tình yêu - không thể ! Chính ý chí tin tưởng

gợi lên sự vĩnh cửu.»

Edith trả lời bức thư đó :

«Giờ là mùa xuân. Những cây phong già mà từ thuở nhỏ đã khiến em nghĩ chúng cổ kính như vĩnh cửu giờ phủ đầy lá xanh non. Ngôi nhà em được tô điểm bởi những bông hồng sớm. Người làm vườn chỉ trồng vài loại hoa, chủ yếu là hồng. Trong vẻ đẹp rực rỡ đó, thư anh như một bản nhạc, hay đúng hơn là một giọng nói diễn đạt lời hứa về mùa xuân bất tử. Dù có mùa đông, sự sống lại hồi sinh vào xuân. Còn em, em thấy mình nhàn rồi ; em chỉ sống, không suy nghĩ nhiều, thậm chí lười đến mức không thăm bạn bè. Họ là những người đến gặp em. Em chấp nhận họ với tình cảm, nhưng không nhiệt tình. Em hạnh phúc khi chỉ có một mình.»

Điều đó không hoàn toàn đúng : cô nhận ra khi dán phong bì. Giữa những thói quen hàng ngày, cô cảm thấy một sự bồn chồn,

Một cuộc tìm kiếm mà cô không dám theo đuổi. Tiết trời vẫn mát mẻ. Không gió, không bão làm xáo trộn bầu không khí ánh vàng. Ngôi nhà chưa bao giờ khiến cô cảm thấy ấm cúng đến thế, khu vườn chưa bao giờ thân thiện đến thế, với những thảm cỏ được chăm sóc cẩn thận, những bụi cây được cắt tỉa gọn gàng, những

cây xanh tươi mới. Tuy nhiên, dù trong khung cảnh quen thuộc này, cô dường như căng thẳng trong một sự chờ đợi không thể định nghĩa.

Cô đã nhận được một tin nhắn ngắn từ Jared Barnow, cảm ơn cô vì sự hiếu khách ở Vermont. Cô không trả lời. Để làm gì ? Một sự hiếu khách lịch sự, một lời cảm ơn lịch sự, một lời mời lịch sự, một lời hứa nửa vờ - và chỉ thế thôi : gần như chẳng có gì. Cô muốn hiểu rõ bản thân mình. Không thể tránh khỏi, cô đau khổ vì sự cô đơn, nhưng không phải ai cũng có thể chữa lành điều đó cho cô. Liều thuốc tốt nhất : sự bận rộn. Cô sẽ bắt đầu với ngôi nhà, giờ đây hoàn toàn thuộc về cô. Có thể hiện đại hóa nó, sắp xếp lại nó. Sau cùng, một ngôi nhà nên thay đổi theo từng thế hệ, tạo nên một khung cảnh mới cho một con người mới.

Một con người mới ? Chính cô - hoàn toàn đúng. Giờ đây, cô có thể trở nên khác biệt, một người xa lạ : bớt nhút nhát, bớt dè dặt, quan tâm hơn đến vẻ đẹp và tâm hồn mình - nói cách khác, cô có thể bước vào một kỷ nguyên năng động, sau khoảng thời gian tĩnh lặng bên Arnold. Được bảo vệ bởi người chồng lớn tuổi hơn, một luật sư nổi tiếng, cô đã đóng vai trò của một người vợ và người mẹ : những đứa con của họ thông minh và khá ngoan ngoãn ; bản thân cô là một nữ chủ nhà duyên

dáng và giữ vị trí đúng mực trong xã hội đúng mực và truyền thống của một thành phố cổ bảo thủ. Cô chưa từng tìm cách thoát khỏi khuôn khổ đó, và Arnold cũng không giữ cô lại bằng vũ lực. Hơn nữa, cô không có lý do để phàn nàn và cuộc sống của cô dường như khá dễ chịu. Cô nhận ra rằng Arnold yêu cô nhiều hơn cô yêu anh, nhưng dù sao cô cũng yêu anh và tự nhủ rằng trong xã hội của họ, có lẽ có nhiều cặp đôi tương tự.

Nhưng giờ đây, cô quan sát bản thân với sự tò mò : một con người mới chưa từng biết đến đang thức dậy trong cô. Nếu cô thay đổi hoàn toàn ? Nếu cô bắt đầu hành động, nói năng theo ý mình ? Những cảm xúc mơ hồ này khiến cô bồn chồn, và cô muốn không kìm nén những mong muốn của mình : ngược lại, cô sẽ để chúng tự do nảy nở và nghiên cứu chúng. Phải chăng cô là một người bị kìm nén mà không hề hay biết ? Ví dụ như ngôi nhà là đủ. Giả sử cô không biết mình muốn giữ lại điều gì, ít nhất cô biết mình muốn loại bỏ điều gì.

Cô bắt đầu đi qua những căn phòng rộng lớn với vẻ trầm tư, ánh mắt dừng lại trên từng đồ vật. Cuối cùng, cô hiểu rằng tất cả đều phải bỏ đi. Kiểu nhà này hoàn toàn không phù hợp với cô. Được xây dựng bởi những thế hệ trước, trang trí theo ý họ với những món đồ nặng nề, đắt tiền, bất biến... không, quyết định là nó không

phù hợp. Cần phải bán nó đi. Không, hãy tặng nó : biến nó thành nơi trú ẩn cho trẻ mồ côi, người già, hoặc người vô gia cư, những người sẽ vui vẻ được sống ở đó.

Nhưng làm thế nào để thoát khỏi ngôi nhà đã che chở bạn ? Và sẽ đi đâu để xây dựng một ngôi nhà khác? Hơn nữa, làm thế nào để tạo ra một chiếc hộp cho một thứ không xác định ? Cô không biết mình là ai hay mình muốn trở thành gì. Đối với Edwin, cô là người phụ nữ được yêu, nhờ tình yêu đó, kéo dài sự tồn tại của một ông già. Đối với Jared Barnow, cô chẳng là gì, thậm chí không phải một mối quan hệ mờ nhạt. Đột nhiên, cô nhớ lại quyết định của mình. Cô sẽ hành động theo ý mình. Nhưng phải nhanh chóng, trước khi rơi trở lại vết xe đổ. Ngay lập tức. Không chần chừ. Cô bước nhanh qua ba căn phòng và, trong thư viện cũ tối tăm, cô ngồi vào bàn gỗ gụ của ông nội để viết một lá thư ngắn.

«Jared Barnow thân mến,

Ngôi nhà của tôi không còn làm tôi hài lòng. Tôi mệt mỏi vì nó. Tôi muốn xây một ngôi nhà mới. Nhưng làm thế nào ? Đây là một cơ hội tốt để anh thể hiện khả năng sáng tạo của mình, phải không ?»

Cô tìm lá thư của chàng trai trẻ để sao chép địa chỉ và quyết định gửi thư của mình khi đi ăn trưa với Amelia Darwent, người hàng xóm và bạn của cô. Nhưng trước hộp thư, cô đổi ý. Anh ta sẽ nghĩ gì ? Cô bỏ phong bì vào túi và khóa lại.

- Nhưng tại sao cô muốn xây một ngôi nhà khác ? Amelia ngạc nhiên.

Họ ăn trưa cùng nhau trong phòng ăn hình bầu dục. Là con một, Amelia sống một mình trong ngôi nhà rộng lớn của gia đình, nằm trên một khu đất rộng mười mẫu ở Main Line. Ban đầu, tài sản trải dài một ngàn năm trăm mẫu, được tặng cho tổ tiên cô vào thời William Penn để đền đáp những dịch vụ đã bị lãng quên từ lâu. Mảnh mai và thẳng thắn, với mái tóc ánh bạc, cô ngồi ở vị trí quen thuộc tại chiếc bàn hình bầu dục. Rose, người giúp việc Ireland, một người hầu cũ trung thành, phục vụ họ.

- Vì tôi muốn thoát khỏi những thứ cũ kỹ đang làm tôi bận lòng, Edith tuyên bố.

- Người ta không thể thoát khỏi di sản của mình, Amelia phản đối.

Cô ném thử súp và liếc nhìn Rose với ánh mắt trách móc.

- Nó nguội rồi !

- Đó là vì cô không đến khi tôi gọi, Rose đáp lại gay gắt.

- À, vậy à...

Amelia cầm tách súp lên và uống như uống cà phê.

- Tôi nay có gì ? cô hỏi.

- Chim bồ câu quay, như cô đã đặt.

- Tốt lắm : đặt lên bàn, dọn salad và để chúng tôi yên.

- Vâng, thưa cô.

Khi chỉ còn lại hai người, Edith nói về dự định của mình, nhưng vẫn chưa biết ngôi nhà mới sẽ được xây ở đâu.

- Tôi đã gặp một chàng trai trẻ...

- À ! Amelia reo lên đầy chiến thắng. Tôi đã nghi ngờ điều đó. Trông cô trẻ hẳn ra mười tuổi. Không có mỹ phẩm nào có thể làm được điều đó cho một người phụ nữ, nghe nói vậy.

- Amelia, cô thật đáng ghét, Edith phản đối.

- Cô bạn yêu, từ khi nào chúng ta thiếu thăng thấn với nhau ? Cô trông rạng rỡ hẳn, và điều đó... từ khi cô trở về từ Vermont.

- Amelia, cô nói xong chưa ?

- Nào, Edith, đừng giấu giếm nữa.

Hai người phụ nữ nhìn nhau qua chiếc bát bạc đầy những bông hồng nhỏ từ nhà kính. Edith đảo mắt khỏi đôi mắt xanh của mình, dưới ánh mắt vui tươi của người bạn tóc đen.

- Amelia Darwent, tôi không biết làm sao tôi có thể chịu đựng được cô.

- Bởi vì cô biết rằng, với những bí mật của cô, tôi cảm như hén, Edith Chardman.

- Nhưng không có bí mật nào cả !

Edith nhặt một cánh hoa hồng bằng hai ngón tay.

- Tôi tự hỏi tại sao hoa hồng của cô luôn đẹp hơn của tôi.

- Do phân bón đấy. Thôi, chàng trai đó có liên quan gì đến ngôi nhà ?

- Không có gì.

Edith tự lấy một phần chim bồ câu quay.

- Không có gì... Amelia lặp lại.

- Ngoại trừ việc tôi đã nhờ anh ấy gợi ý ý tưởng, Edith thừa nhận. Nhưng điều đó hoàn toàn không quan trọng.

- Vậy thì đừng nói về nó nữa ! Hãy nói về cô đi. Đó là một chủ đề không kém phần thú vị. Cô bạn yêu, cô định làm gì để giải trí ?

- Tất nhiên là xây ngôi nhà đó.

- Nhưng ở đâu ?

- Tôi không biết... bên bờ biển.

Cô chưa từng nghĩ đến điều đó, nhưng rõ ràng đó là điều cô muốn từ nhiều năm nay mà không hề hay biết. Cô thậm chí đã thoáng đề cập đến Arnold, nhưng anh đã phản đối.

- Với tiếng sóng suốt đêm như thế này, không ai ngủ được đâu.

- Anh thì không ngủ được, nhưng với em, nó như lời ru, cô đáp.

- Ô, em thì ngủ được ở bất cứ đâu, anh nói với nụ cười nửa như đùa, nửa như thật.

Anh luôn giữ thái độ kiêu kỳ của đàn ông, điều mà cô cho là do ảnh hưởng từ tổ tiên Anglo-German của anh. Ngay cả huy hiệu Câu lạc bộ Phi Beta Kappa, phần thưởng Edith đạt được trong năm cuối tại Đại học Radcliffe, cũng chẳng khiến anh bận tâm. Cô hiểu rằng mình sẽ cần thời gian dài để quên đi sự lệ thuộc đã đeo bám suốt những năm tháng hôn nhân.

Như đoán được suy nghĩ của cô, Amelia lên tiếng :

- Edith, cô biết không, có nhiều điều về cô khiến tôi tò mò.

- Chẳng hạn ?

- Arnold từng kiểm soát cô khá chặt chẽ.

Amelia bận rộn nêm muối tiêu vào đĩa salad.

- Tôi sẽ quan sát cô - bằng tình yêu thương, tất nhiên,

vì tôi quý cô - để xem cô sẽ tự do thế nào. Tôi sẽ làm được, cô gái xinh đẹp ạ. Nhiều chàng trai trẻ thích phụ nữ ngoài tứ tuần. Đừng ngạc nhiên vậy !

- Tôi trông ngạc nhiên ư ?

- Có lẽ là sốc, Amelia nhận xét.

Edith thoáng nghĩ kể cho Amelia - người bạn cũ - về mối quan hệ mới với Edwin, nhưng nhanh chóng từ bỏ ý định.

Cô vốn không quen tâm sự, lại biết Amelia sẽ không hiểu sự thay đổi này. Amelia hoặc sẽ cười phá lên, hoặc bình luận khiếm nhã về lão già dâm dục, điều đúng với nhiều người, nhưng không áp dụng được cho Edwin Steadley, một trí tuệ uyên bác và minh triết. Amelia nhăm lẩn giữa tình yêu và tình dục. Thay vì giải bày, Edith chọn cách nói mơ hồ.

- Tôi không thấy mình thay đổi sâu sắc lắm.

Lời nói dối kinh khủng ! Cô vẫn không hiểu sao mình chấp nhận Edwin, mở cửa phòng ngủ cho ông, khẳng định sự giải phóng khỏi quá khứ và những năm tháng chung thủy. Cô không thể giải thích với ai - kể cả bản thân - vì sao mối quan hệ với Edwin, dù không trọn vẹn, lại không phải là sự phản bội Arnold, dù sống hay chết.

- Mỗi tình yêu, Edwin nói một đêm trong bóng tối, là một thế giới riêng. Nó xa lạ với mọi thứ ta từng trải qua hoặc sẽ trải qua. Tình yêu sinh ra, tồn tại như năng lượng sống vô hạn.

- Em không nghĩ mình sẽ yêu lại, Edith đáp, không nhìn thấy khuôn mặt hiền triết của người đàn ông cô yêu say đắm.

Cô chưa từng gặp một tâm hồn đẹp và trong sáng như thế. Ngay cả khi anh ôm cô, cô vẫn cảm nhận sự tinh khiết ấy. Cô từng yêu Arnold, nhưng luôn ý thức hai mặt trong con người anh : một người thông minh nhưng thiếu sáng tạo, mạnh mẽ và thực tế, đáng tin nhưng cũng lạnh lùng, độc đoán, kẻ thường xuyên bước vào phòng vợ không một lời báo trước chỉ để thỏa mãn dục vọng. Edith không thể tưởng tượng việc trò chuyện với Arnold về sự sống, cái chết hay linh hồn bất tử. Arnold tin mọi thứ kết thúc khi chết đi.

- Cô biết không, tôi thấy cô đã thay đổi rồi, Amelia nhúng đầu ngón tay vào chén nước rửa tay bằng pha lê Venice.

- Kể tôi nghe đi.

Amelia chăm chú xì-gà mảnh khảnh trước khi nói :

- Cô bớt dè dặt hơn, tự nhiên hơn, ngay cả trong dáng đi.

- Có lẽ tôi luôn ý thức mình là vợ Arnold.

- Anh ta chỉ trích cô quá nhiều.

Giọng Amelia lộ vẻ khó chịu với Arnold.

- Không hẳn. Anh ấy luôn dịu dàng.

Amelia cười khẽ.

- Dịu dàng như sắt thép ấy !

- Có lẽ tôi cần sự cứng rắn, Edith bình thản đáp.

Cô chợt nhận ra mình không quý Amelia như từng nghĩ. Hoặc có lẽ, trong nỗi cô đơn thiếu vắng Arnold, cô thấy Amelia quá xâm phạm. Cô theo cô ấy vào phòng khách, quyết định tránh xa những tình bạn tầm thường của phụ nữ. Cô cần những hoạt động trí tuệ độc lập. Ngôi nhà mới - chỉ dành riêng cho cô - tạm thỏa mãn nhu cầu ấy. Nhưng nên chọn công việc gì ? Cô ở lại thêm nửa giờ, cư xử dịu dàng như Arnold từng yêu thích :

- Em yêu, anh thường nói, sống với một phụ nữ bình lặng và xinh đẹp thật tuyệt.

Cô chợt nhớ những lời ấy sẽ thiếu vắng trong những giờ nhàn rỗi. Những bức thư gần như hàng ngày của Edwin tạm lấp đầy khoảng trống. Arnold cũng viết thư khi xa cách, nhưng với văn phong hoàn toàn khác.

- Tôi phải về đây, Amelia, Edith cuối cùng nói.

- Cô bận gì thế ?

- Luôn có hàng tá việc phải làm ! Cô mỉm cười mơ hồ rồi ra về.

... Ngôi nhà mới chiếm trọn tâm trí cô. May mắn, cô chưa gửi lá thư cho Jared : nếu không, nó đã không còn thuộc về riêng bà. Sau bữa trưa, Edith xé bỏ thư. Dù chưa tồn tại, ngôi nhà đã là nơi trú ẩn.

Sáng hôm sau, tại thư viện, bà nhận thư Edwin nhưng không mở ngay. Bà tiếp tục phác thảo kế hoạch. Cuối cùng, bà bóc thư :

«Em yêu - anh bắt đầu như đang trò chuyện - anh vừa nghĩ : cái chết có ít nhất một ý nghĩa - không có nó, nhân loại không tiến bộ. Cuộc sống không đứng yên, nhưng người già trở nên quá thận trọng. Tuổi trẻ thiếu khôn ngoan nên dám làm điều không tưởng - và thành công. Anh đang tự biện minh cho cái chết của mình. Khi xa em, anh cảm thấy mình đang chết. Nhưng tình

yêu với em kéo dài sự sống này. Dù vậy, anh biết mình phải ra đi để cuộc đời được trọn vẹn. Chỉ có kết thúc mới định hình con người anh. Từ khi em mở cửa phòng cho anh, thời gian trở thành báu vật. ‘Bạn phải sống đủ lâu để gặp lại cô ấy.’ Đó là điều anh nhắc nhở cơ thể mình mỗi đêm trước khi chìm vào giấc ngủ. Anh phải tiếp tục sống, dù cái chết đang nóng lòng chờ đợi.»

Cô đọc kỹ bức thư rồi cắt nó vào ngăn kéo bí mật chỉ mở được bằng tổ hợp số khóa két. Những người giúp việc sẽ không ngần ngại lục lọi, thậm chí đọc trộm thư từ giờ đây khi cô sống một mình. Cô lại cầm bút lên, tiếp tục phác thảo kế hoạch. Như Edwin từng viết, sống là điều cần thiết, và với cô, điều đó càng quan trọng hơn. Vậy tại sao không sống trong một ngôi nhà do chính mình thiết kế, dành riêng cho mình ? Cô chưa từng có được ngôi nhà mơ ước. Biệt thự rộng lớn với hai mươi hai phòng, bao quanh bởi khuôn viên rộng, chỉ đơn thuần là nơi cô sinh ra và lớn lên, nơi diễn ra cuộc đời của một người vợ, người mẹ.

Căn nhà gỗ ở Vermont cũng không phải do cô xây dựng. Điều cô muốn : một ngôi nhà không có chỗ cho ai khác ngoài bản thân mình. Cô sẽ đến thăm Edwin khi muốn, nhưng vì anh không thể đến nhà cô, thì việc dành chỗ cho anh để làm gì ? Còn các con cô, mỗi đứa đều có

nhà riêng và cô có thể đến thăm chúng bất cứ lúc nào : không cần phải dành chỗ cho chúng ở nhà mình. Liệu có nên chuẩn bị một phòng khách không ? Cô lại nhớ về đêm tuyết rơi dày đặc, khi Jared Barnow bất ngờ gõ cửa nhà cô. Nếu anh ta quay lại thì sao ? Nếu không, một căn phòng dành cho anh ta sẽ trở nên vô dụng.Ồ, dù sao nếu anh ta đến thăm, cô vẫn có thể tiếp đón anh ta trong căn biệt thự rộng lớn với vô số phòng trống này. Đã quyết định. Ngôi nhà sẽ chỉ thuộc về một mình cô. Thay vì phòng khách, cô sẽ thiết kế một khu vườn thấp hơn tầng nhà.

... Khoảng một tuần sau, điện thoại reo ngay trước nửa đêm. Sau bữa tối một mình lúc tám giờ, cô dành cả buổi tối để vẽ chi tiết các phòng trong ngôi nhà mới. Việc nó chỉ dành riêng cho cô không có nghĩa cô sẽ bằng lòng với vài căn phòng đơn giản.Ồ không, cô muốn tách biệt các không gian sinh hoạt : một thư viện, một phòng âm nhạc và quan trọng nhất, một nơi để chiêm nghiệm với những bức tường cong cùng các ô cửa rộng nhìn ra biển. Cô chưa hình dung sẽ bày trí căn phòng đó thế nào, nhưng ý tưởng sẽ đến khi cần. Tất nhiên cũng cần những phòng chức năng để ngủ và ăn uống ; nhưng cô muốn được thưởng thức bữa ăn trong khi ngắm nhìn khu vườn và ngủ dưới ánh sao đêm.

Mãi mê với những dự định, cô không nghe thấy tiếng chuông điện thoại nhỏ dần nhưng vẫn kiên trì reo lên. Chắc là con gái cô, người vừa kết hôn không lâu trước khi Arnold qua đời, luôn gọi điện rất muộn vì nghĩ mẹ mình có cuộc sống xã hội sôi động, trong khi thực tế Edith sống ẩn dật, viện có chưa thể vượt qua nỗi đau mất chồng. Cô chuẩn bị tinh thần nghe giọng nói the thé như bạc của Millicent. Thật bất ngờ khi cô nhận ra giọng trầm hùng hồn của Jared Barnow !

- Xin lỗi vì gọi muộn thế này, nhưng chiếc máy bay nhỏ của tôi bị hỏng động cơ và tôi chợt nhận ra thành phố này - đối với tôi chỉ là thành phố bên cạnh sân bay - là nơi cô sống. Tôi có thể ở khách sạn, nhưng...

Anh cố tình ngừng lại và cô vội hoàn thành câu nói.

- Nhưng hãy đến nhà tôi, tất nhiên rồi. Anh đã ăn tối chưa ?

- Rồi, ở một thành phố khác. Ngày mai tôi phải có mặt ở New York, nhưng tôi không muốn rời đi mà để động cơ máy bay của mình bị người khác sửa chữa ; tôi cần có mặt ở đó.

- Vậy thì hãy đến đây. Bắt taxi đi ; tài xế sẽ biết đường. Tôi nghĩ anh còn nhớ địa chỉ chứ ?

- Cô tưởng tôi có thể quên được sao ? Tôi đến ngay đây. Cô chưa đi ngủ phải không ?

- Đúng vậy. Tôi đang ở thư viện và mặc đồ chỉnh tề.

Anh cười rồi cúp máy. Cô đứng lặng một lúc. Thời tiết đã trở lạnh, không có gì lạ vào đầu mùa hè ; và mưa bắt đầu rơi lộp độp trên những cánh cửa kính lớn ở hiên phía đông. Những khúc củi đã được xếp sẵn, như thường lệ, trong lò sưởi rộng và chỉ cần châm lửa. Cô đứng dậy, quẹt một que diêm, rồi quyết định không thay váy. Chiếc váy lụa xanh mềm mại cô đang mặc cho phép cô cử động thoải mái. Sự độc lập mới của cô thể hiện qua nhiều thứ, trong đó có cách chọn trang phục. Arnold không thích màu xanh, màu cô yêu thích : màu của sự sống, mùa xuân và tinh thần trẻ trung ; chiếc váy này có màu xanh táo mà cô thích nhất. Việc giữ nguyên bộ váy chọn cho buổi tối một mình càng khẳng định sự độc lập của cô. Cô quay lại bàn và lại cúi xuống bản vẽ, như không có chuyện gì xảy ra.

... Cô thực sự tập trung, bất chấp sự xúc động thầm kín được che giấu kỹ, đến nỗi khi anh đến, chưa đầy một tiếng sau, cô không nhận ra mình đã chờ đợi.

- Thật vui khi được gặp lại cô ! Anh reo lên, đưa cả hai tay ra.

- Thật tốt khi anh còn nhớ địa chỉ của tôi ở đây, khi gặp sự cố.

Cô cảm nhận được áp lực mạnh mẽ từ đôi tay anh nắm lấy tay mình, cùng hơi ấm từ ánh mắt và nụ cười rạng rỡ của anh. Anh trông còn cao lớn hơn, trẻ trung hơn, và sang trọng hơn so với lúc mặc đồ trượt tuyết. Bối rối trước cánh tay anh vòng qua vai, cô để anh dẫn đến ghế bành trước lò sưởi, rồi nhẹ nhàng thoát ra, không biết nói gì hơn. «Minh thật ngớ ngẩn, cô tự nhủ. Như thể một cử chỉ như vậy có ý nghĩa gì trong thời đại này.» Cô ngồi đối diện anh, và vì không tìm được chủ đề, chỉ biết im lặng mỉm cười. Anh là người bắt đầu :

- À, đây quả là một khung cảnh khác biệt và rất hợp với cô. Tôi rất thích những biệt thự rộng lớn và cổ kính như thế này. Ngày nay hiếm thấy lắm. Cô không cảm thấy quá cô đơn ở đây chứ ?

Cô lắc đầu.

- Tôi không thiếu việc để làm.

- Chẳng hạn như gì ?

Cô không muốn nói về ngôi nhà mới và trả lời một cách mơ hồ :

- Ô ! Âm nhạc, bạn bè, đọc sách, và tôi đang sắp xếp cho cuộc sống mới.

- Không có hoạt động từ thiện hay công việc gì hấp dẫn sao ?

- Một vài thứ chồng tôi quan tâm. Còn tôi thì không.

- Tôi không thể tưởng tượng cô là một quý bà làm từ thiện.

Cô cố gắng chuyển hướng câu chuyện khỏi bản thân, không khó khăn lắm, vì đôi khi anh như quên mất cô, mắt đắm đắm nhìn ngọn lửa. Nhưng cô không muốn bị lãng quên.

- Hãy kể cho tôi nghe anh đang làm gì. Đến giờ, anh chỉ là một người trượt tuyết trong mắt tôi.

Anh quay lại thực tại.

- Tôi ? À, tôi đến gặp một nhà khoa học sống gần đây, một kỹ sư, người muốn kết hợp nhiều lĩnh vực để áp dụng vào nghiên cứu y học. Các bác sĩ, đặc biệt là bác sĩ phẫu thuật, rất bảo thủ về công nghệ. Họ vẫn sử dụng những dụng cụ lỗi thời, cô không tưởng tượng được đâu... Cá nhân tôi, điều khiến tôi đam mê là hiện đại hóa những dụng cụ đó bằng kỹ thuật cơ khí mới. Tôi

hơi lý tưởng, tôi thừa nhận. Tôi muốn những phát minh của mình giúp cứu sống người khác, hơn là làm đầy túi của một tỷ phú nào đó - hoặc hủy diệt kẻ thù ở phía bên kia thế giới.

Được mời chia sẻ suy nghĩ của anh mà không cần chuẩn bị, cô thậm chí không cố gắng tỏ ra hiểu. Để chống lại sự xao xuyến tràn ngập khi ở cạnh chàng trai trẻ, cô chỉ có một cách : hiểu được tâm trí nhanh nhạy, sáng lạn, có lúc thất thường này. Cô bắt đầu nhìn thấy anh không còn chỉ là chàng trai trượt tuyết trẻ tuổi đến xin trú nhờ trong ngày tuyết rơi tại ngôi nhà của cô ở Vermont nữa. Đột nhiên, anh rung mình và đảo mắt khắp căn phòng với ánh nhìn dò xét.

- Cô không có đồ uống nóng nào cho tôi chứ ? Tôi bị lạnh trên núi rồi. Thật ngu ngốc khi quên mang theo quần áo ấm.

- Tất nhiên rồi !

Cô nhấn chuông.

- Tôi không nghĩ Weston đã đi ngủ đâu.

Người quản gia già xuất hiện ở ngưỡng cửa, và cô nói với giọng điệu quen thuộc, lịch sự nhưng xa cách :

- Weston, ông Barnow sợ bị cảm. Ông có thể chuẩn bị cho ông ấy một ly đồ uống nóng được không ?

- Chắc chắn rồi, thưa bà.

- Và Weston, tôi nghĩ căn phòng màu xanh đã sẵn sàng đón khách chứ ?

- Luôn sẵn sàng, thưa bà.

- Vậy hãy chuẩn bị giường cho ông Barnow.

- Vâng, thưa bà. Ông Barnow có dùng bữa sáng không?

- Có, và có lẽ ông ấy sẽ ở lại lâu hơn.

- Tuyệt vời, cảm ơn bà.

Ông cúi chào theo kiểu cũ kỹ rồi rời đi.

- Vậy đây là không gian của cô, Jared nói.

- À ! Anh không biết tôi đâu.

- Không ư ? Nhưng tôi sẽ hiểu cô, với thời gian.

- Thời gian ? Anh còn trẻ và bận rộn. Còn tôi, tôi cũng có những dự định riêng.

- Tôi chắc chắn là một phần trong đó.

Lời tuyên bố dứt khoát này khiến cô cảm thấy quá đỗi kiêu ngạo, lòng dâng lên sự khó chịu, gần như là ghê tởm, dù vẫn không thể phủ nhận vẻ đẹp ngoại hình của chàng trai trẻ. Đột nhiên, cô thoát khỏi sự rối bời đó.

- Hãy giải thích điều anh vừa nói lúc nãy, về những lĩnh vực kết hợp.

Anh thả lỏng người trong ghế, hai tay đan sau gáy, mắt nhắm nghiền. Để trả lời câu hỏi, anh ngồi thẳng dậy và mở mắt.

- Cô biết gì về cơ học ứng dụng trong y học ? anh hỏi.

- Không gì cả. Chắc đó là thứ mới mẻ, và cha tôi chưa từng biết đến.

- Ừ, nó khá mới.

- Vậy làm ơn, hãy nói đơn giản thôi !

Anh cười.

- Nói đơn giản thì thế này : các bác sĩ cực kỳ lạc hậu khi nói đến toán học, vật lý và cơ học. Họ làm việc trên cơ thể sống mà không thực hiện những nghiên cứu cần thiết để thành công. Ngay cả những công cụ chẩn đoán và điều trị của họ cũng thường lỗi thời hoặc lạc hậu.

Các nhà khoa học chuyên ngành y học nhận ra điều này, và một số trường đại học đã thành lập khoa vật lý y sinh. Nhưng theo tôi, họ làm việc như quạ bỏ hạt dẻ : họ đào tạo chuyên gia cho những nghề sớm bị đào thải. Tôi có ý tưởng riêng về những hoạt động đa năng này, và đó là lý do tôi muốn gặp người đàn ông đó. Ông ấy là người tiên phong trong lĩnh vực này. Giá như cha cô còn sống ! Tôi sẽ tìm gặp ông đầu tiên.

- Ông ấy sẽ thấy anh dễ mến.

- Và tôi sẽ kính trọng ông. Tôi không biết ai ở thời đại chúng ta có trí tuệ sánh ngang ông. Tại sao những người xuất chúng lại ra đi khi còn trẻ ?

- Khi cố gắng cứu thế giới, cô thờ dài. Ông đang trên đường đến Nhật Bản để giúp người Nhật xây dựng lại chiếc cyclotron mà chúng ta đã phá hủy trong chiến tranh.

- Tôi biết. Tôi đã đọc về điều đó, anh nói.

Weston gõ cửa và bước vào, mang theo một ly đồ uống nóng bốc khói.

- Một ly grog, thưa ông, ông ấy nói với giọng the thé của người già.

- Cảm ơn.

Jared cầm ly và uống từng ngụm nhỏ.

- Ah ! Nóng quá, thấm đến tận xương.

- Tốt. Chúc ngủ ngon, thưa ông. Chúc ngủ ngon, thưa bà. Mọi thứ đã sẵn sàng.

- Cảm ơn, Weston. Chúc ngủ ngon.

Cửa đóng lại, không gian chìm vào im lặng. Jared uống grog với vẻ mơ màng. Cô không cố ngắt lời anh, chỉ nhìn anh chăm chú khi anh nhìn vào ngọn lửa. Khi uống xong, anh đặt ly xuống và quay sang cô, ngượng ngùng.

- Xin lỗi. Tôi không phải là người bạn đồng hành tốt tối nay. Khi tôi suy nghĩ về một vấn đề...

Cô ngắt lời.

- Nhưng tôi hiểu. Đừng cảm thấy bắt buộc phải trò chuyện với tôi. Tôi cũng đang suy nghĩ.

- Về điều gì ?

Không thể thú nhận sự thật : «Về anh.» Quá ngại ngùng để trực tiếp như vậy, cô lại chọn cách trả lời lảng tránh và đứng dậy.

- Chỉ đơn giản là về cơn cảm của anh : anh nên đi ngủ ; giấc ngủ sẽ tốt cho anh. Phòng của anh là cửa đầu tiên bên phải, trên cầu thang. Nếu cần gì trong đêm, hãy nhấn nút điện thoại có chữ W. Nó sẽ reo trong phòng Weston.

- Đúng là một cung điện !

Anh đứng dậy cùng cô và đứng bên cạnh, cao hơn cô hẳn, cúi mặt mỉm cười xuống. Cô ngược nhìn anh với ánh mắt do dự. Chính anh là người chọn sự thẳng thắn.

- Cô cho phép tôi hôn cô chứ ?

Cô lắc đầu, không thể nói nên lời, tê liệt vì sự ngại ngùng ngớ ngẩn. Một nụ hôn chẳng có ý nghĩa gì, chẳng ràng buộc điều gì trong thời đại này (có lẽ chỉ là một cử chỉ lịch sự với người đã đón tiếp anh). Dù vậy, một nụ hôn cho đi là một nụ hôn nhận lại. Cô cảm nhận môi Jared chạm vào má mình, rồi với một cử chỉ nhẹ nhàng, anh đặt hai bàn tay lên đầu Edith, xoay cô về phía mình và chạm nhẹ đôi môi ấm áp của anh vào môi cô.

- Chúc ngủ ngon, anh nói. Mấy giờ dùng bữa sáng ?

- Tùy anh, cô trả lời với giọng điệu thờ ơ, như thể đôi môi cô không còn giữ lại dấu vết của nụ hôn như một thanh củi cháy.

- Cô dùng bữa sáng lúc mấy giờ ? anh kiên nhẫn hỏi lại, đứng ở cửa.

- Chín giờ.

- Trời ơi, đúng là một chú gấu trúc !

Vẻ mặt giả vờ bất ngờ của anh khiến cô bật cười.

- Chúc ngủ ngon, cô gọi theo khi anh bước lên cầu thang. Ngủ ngon trong căn phòng đó nhé : đó là phòng thời thơ ấu của tôi.

Cô mất hàng giờ để chìm vào giấc ngủ và cuối cùng thức dậy lúc hơn mười giờ. Suy nghĩ đầu tiên của cô là về anh, và cô nhắc điện thoại nội bộ. Weston trả lời từ nhà bếp.

- Ông Barnow đã dùng bữa sáng chưa ?

- Rồi, thưa bà. Đúng tám giờ, và ông ấy rời đi ngay sau đó. Ông ấy nhờ tôi xin lỗi bà và để lại một mẫu giấy trên bàn.

Cô gác máy, buồn bã. Sao cô có thể ngủ thay vì tận hưởng giờ phút cuối cùng khi anh còn ở đây ? Cô vội vã làm vệ sinh cá nhân, thay quần áo và xuống phòng ăn nhỏ ngập nắng, nơi bức thư của Jared đang chờ cô bên cạnh đĩa ăn.

«Tôi rất tiếc phải rời đi đột ngột như vậy, nhưng tôi nhận được một cuộc gọi lúc nửa đêm từ người tôi cần gặp hôm nay. Cuộc hẹn là lúc chín giờ tại phòng thí nghiệm của ông ấy. Máy bay của tôi sẽ sẵn sàng lúc trưa, tôi vừa kịp giờ. Tôi sẽ quay lại máy bay để gặp cô vào một ngày nào đó. Đây là số điện thoại của tôi - và lời cảm ơn. Thật tuyệt khi được gặp lại cô ! Jared.»

Cô quan sát nét chữ : những con chữ lớn, mạnh mẽ và đậm nét.

Mùa hè trôi qua, những ngày tháng trôi đi. Hay cô đã lãng phí chúng một cách lười biếng ? Trong mùa hè đầu tiên kể từ khi Arnold qua đời - anh ấy mất vào mùa thu năm ngoái - cô buông mình vào sự mệt mỏi say mê. Dường như cô chưa bao giờ tận hưởng không khí thơm ngát, ánh nắng lấp lánh, vẻ đẹp xanh tươi của hoa lá một cách đầy cảm xúc đến thế. Vì năm tang chế chính thức chưa kết thúc, cô lấy đó làm cớ để từ chối hầu hết các lời mời, hoặc chỉ nhận một vài lời. Mỗi tuần một hoặc hai lần, cô ra ngoài ăn trưa hoặc tối với

những người bạn cũ của mình hoặc của chồng. Cô cũng dành thời gian dọn dẹp nhà cửa, loại bỏ những bộ quần áo hoặc đồ dùng cá nhân thuộc về chồng. Sau khi hoàn thành công việc này, cô lại say mê với âm nhạc, nhiều giờ mỗi ngày ; thời gian còn lại dành cho việc đọc sách.

Cô bắt đầu nhận ra rằng Arnold đã chiếm lấy cuộc sống của cô, không phải do cố ý, mà một cách nhẹ nhàng và tự nhiên. Có lẽ cô đã sai khi để bản thân bị cuốn theo một cách ngoan ngoãn như vậy. Dù sao, giờ đây cô đang tìm lại những sở thích và mong muốn cần được thỏa mãn : những màu sắc, quần áo, hoặc đồ nội thất mà gu khá truyền thống của Arnold đã loại bỏ ; thậm chí cả những món ăn hấp dẫn cô mà cô phải từ bỏ khi Arnold cho rằng chúng khó tiêu. Mọi hành động độc lập của cô đều giúp cô dần giải phóng bản thân, đến mức cuối cùng cô hành động mà không còn tự áp đặt những hạn chế mà cuộc sống hôn nhân đã rèn cho cô.

- Con thấy mẹ thay đổi, con trai cô nói trong một lần thăm mẹ hiếm hoi và bất ngờ.

Cậu sống ở Washington cùng vợ và đưa con duy nhất, giữ một vị trí nhân viên cấp dưới trong một văn phòng chính phủ phụ trách quan hệ với nước ngoài. Edith ngạc nhiên khi thấy con trai mình, từ một cậu bé vàng hoe nhạt nhẽo, đột nhiên trở thành một chàng trai cũng vàng

hoe và nhạt nhẽo không kém. Cậu luôn là một người tử tế và, với ánh mắt xanh dương đầy trù mẩn nhìn mẹ, cậu giải thích rằng «đúng là cậu tình cờ đi ngang qua», trên đường đến New York, nơi cậu phải tiếp một nhân vật nước ngoài tầm thường.

- Mẹ thay đổi như thế nào ? cô hỏi, hơi buồn cười.

- Mẹ trông có vẻ thư thái... và dường như mẹ đang tìm lại hứng thú...

- Với cái gì, Tony ?

- Làm sao con biết được ? Với cuộc sống, con nghĩ vậy.

- Mẹ đang học cách sống một mình, chỉ vậy thôi.

Cậu hôn lên má cô và nhìn đồng hồ.

- Con không muốn mẹ cảm thấy cô đơn. Chúng con luôn có thể đến, cùng với em bé, ở bên mẹ vài ngày. Thật tiếc khi Millicent lại sống xa thế !

Cô phản đối :

- Ôi, cảm ơn con yêu, nhưng mẹ phải học cách sống một mình.

- Dù sao, hãy cho chúng con biết...

Sau khi con trai đi khỏi, cô lại chìm vào sự uể oải. Bước chậm rãi, cô ra khỏi cửa sổ phòng khách, bước ra hiên và ngồi xuống ghế dài. Uể oải, nhưng là sự uể oải màu mỡ, cô tự nhủ, khi đắm mình vào việc tự phân tích mà cô chưa từng làm kể từ thời niên thiếu. Ánh nắng, như một cái vuốt ve ấm áp trên da, vừa làm máu cô sôi lên vừa truyền cho cô một sự mệt mỏi ngọt ngào. Để mơ về một ngôi nhà khác, một ngôi nhà thực sự của riêng cô, trong khi cô đã thừa hưởng ngôi nhà xinh đẹp của gia đình này ? Từ chiếc ghế dài, cô ngắm nhìn những thảm cỏ và bụi cây được chăm sóc cẩn thận, và ánh mắt cô dừng lại trên những cây cỏ thụ uy nghi và hồ nước nơi một vòi phun nước đùa giỡn quanh bức tượng bằng đá cẩm thạch hình một người phụ nữ Hy Lạp, được ông nội cô mua về.

Ký ức về Jared, người không bao giờ rời xa cô, thấp lên trong cô một nỗi nhớ da diết, khiến cô cảm thấy hơi xấu hổ. Nếu anh không tình cờ đến rồi lại đi quá nhanh, nếu anh không bị cuốn vào một giấc mơ nội tâm, một giấc mơ mà rõ ràng cô không có vai trò gì ; nếu, ngược lại, anh đến thăm cô - với ý định gì cô không thể tưởng tượng được - liệu anh có ở lại và có đang ở bên cô lúc này, trên một chiếc ghế dài khác, cũng đang mềm nhũn

dưới ánh nắng và vẻ đẹp của khung cảnh không ? Cô là một người phụ nữ và kinh nghiệm cho phép cô hiểu được sự nguy hiểm và cả sự vô lý của tình huống này. Cô sẽ không cho phép mình yêu một người đàn ông trẻ hơn cô rất nhiều. Và còn trẻ hơn bao nhiêu...

- Thưa bà ? Có điện thoại cho bà. Là cuộc gọi cá nhân, Weston thông báo từ ngưỡng cửa.

Cô đứng dậy vội vàng. Tất nhiên, đó là Edwin.

- Tình yêu của anh, giọng nói dịu dàng của người đàn ông lớn tuổi vang lên. Anh không thể chịu được việc sống xa em nữa. Em có nhiều việc không hay em có thể nghĩ đến một chuyến thăm ngắn ngày ? Em biết đấy, anh sẽ rất vui nếu được đến với em. Đôi chân của anh có thể cho phép nhưng trái tim, cổ máy già nua này, lại kêu gào sự liều lĩnh. Anh không muốn bị ốm khi ở nhà em, dù đó không phải là điều khó chịu với anh.

Edith bị bất ngờ. Giờ đây đã có một sự hiện diện thứ ba trong nhà cô. Nhưng liệu việc đến thăm Edwin vài ngày có phải là cách để bảo vệ bản thân khỏi sự hiện diện xâm lấn đó, nhắc nhở bản thân về tuổi tác và phẩm giá của mình không ?

- Đợi em suy nghĩ đã, cô nói với anh. Nếu em có thể sắp xếp đề...

Anh ngắt lời và hỏi với giọng nôn nóng :

- Không còn ai khác ngoài em được tính đến, anh đoán vậy ? Và anh một chút, có lẽ thế. Trái tim già nua này đập thế nào thì đập, nhưng nó nhắc anh rằng điều này sẽ không kéo dài mãi mãi.

Cô cười :

- Anh không thấy xấu hổ sao ? Đây là tổng tiền tình cảm đấy.

- Tất nhiên. Mọi thứ đều được cho phép trong tình yêu.

- Em sẽ gọi anh tối nay.

- Anh sẽ không ngủ trước khi em gọi.

Khi đặt điện thoại xuống, cô lại trở về với sự cô đơn không hẳn là cô đơn khi sự hiện diện đó vẫn ở trong suy nghĩ của cô. Cô cố gắng thay đổi ý nghĩ, bận rộn với những việc khác, nhưng hình ảnh Jared vẫn tồn tại trong cô, trong ngôi nhà của cô. Hoảng hốt, bị dày vò bởi nhu cầu thoát khỏi nó, cô quyết định đến gặp Edwin để dành trọn tình cảm cho anh và xua đuổi người kia ra

khỏi tâm trí.

Cô không đợi đến tối để đưa ra quyết định và nói với anh qua điện thoại :

- Edwin, em đã sắp xếp xong. Em sẽ đến vào ngày mai. Em sẽ lái xe. Đợi em ăn tối nhé.

- Ngày mai thật đáng chúc phúc, người yêu dấu của anh - và em thật đáng chúc phúc khi đã đáp lại lời gọi của anh như thế.

Anh nói với giọng tràn đầy niềm vui và cô cảm thấy được an ủi : tốt hơn là làm hạnh phúc người cần đến cô, hơn là đắm chìm trong nhu cầu của bản thân. Và những nhu cầu đó là gì ? Nói một cách thực tế và thẳng thắn, đó chỉ là một sự say mê non nớt và nguy hiểm vì có lẽ nó được kích thích bởi cuộc sống cô độc của cô. Dù vậy, cô không muốn quay lại với thói quen sống xã hội trước đây : liệu cô có bao giờ lấy lại được chúng không? Cô đang tìm kiếm con đường của mình, nhưng chắc chắn sẽ không tìm thấy nó trong hình ảnh của một kẻ xâm nhập trẻ tuổi, một người quen tình cờ có nguy cơ đe dọa toàn bộ cấu trúc cuộc sống đáng kính và hợp lý của cô. Cô phải chạy trốn : điều đó là không thể tránh khỏi. Đó là lý do tại sao cô rời khỏi nhà rất sớm, ngay sáng hôm sau, sau một đêm trắng tròn và đầy bí ẩn.

Cô thấy thích thú khi tự lái chiếc xe mui trần nhỏ của mình và sự tập trung cần thiết đã xua tan mọi suy nghĩ khác. Tốc độ, làn gió luồn qua mái tóc - cô đã gập mui xe - cho cô ảo giác về sự chạy trốn. Vài ngày bên cạnh Edwin sẽ giúp cô lấy lại cân bằng, cảm nhận được thực tế. Cô sẽ tìm thấy nơi trú ẩn trong sự an toàn của tình yêu anh dành cho cô và đáp lại nó, nhưng trong sự bình yên và tôn trọng xứng đáng với tuổi tác và vinh quang của anh. Cô yêu cầu tình yêu mang đến cho mình danh dự, không phải sự xáo trộn - nhưng có lẽ cô đã sai khi cho phép anh đến phòng cô ? Vâng, quả thực, đó là một sai lầm. Tối nay cô sẽ nói với anh.

- Edwin, anh yêu, cô sẽ nói, chúng ta đã qua cái tuổi mà tình yêu cần được thể hiện bằng thể xác. Nếu người ta biết được, chúng ta sẽ bị đánh giá xấu và trở thành tai tiếng. Chúng ta hãy bằng lòng với sự đồng hành của nhau và những cuộc trò chuyện dài. Edwin thân mến.

Lúc này, cô có thể ngừng lại và nắm lấy tay anh giữa đôi bàn tay mình.

Thực tế, khi cô đến - vừa kịp giờ ăn tối - trong phòng ăn được thắp sáng bằng những ngọn nến trong những chiếc chân đèn bạc cũ kỹ ; khi anh chào đón cô với sự nhiệt thành, cô thấy anh dù sao đi nữa cũng quá đổi cảm động trong sự cô đơn của mình, đến nỗi cô không thể

nói ra bài diễn văn đã chuẩn bị. Tại sao phải làm kẻ phá hỏng niềm vui ? Sau bữa tối, cơ hội không xuất hiện nữa, vì anh muốn nói với cô về cuốn sách mới của mình về sự bất tử. Anh nắm lấy tay cô khi họ rời bàn ăn và dẫn cô vào phòng khách, nơi ngọn lửa gỗ chống lại cái lạnh của những buổi tối vùng núi. Họ ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế dài, bên cạnh lò sưởi, và không buông tay cô, anh nói :

- Em biết không, em yêu, người ta không thể đánh giá được những suy nghĩ của chính mình, và anh không chắc rằng triết lý được thai nghén bởi bộ não già nua của anh có vững chắc hay không. Hơn nữa, có phải là quá sớm sau bữa tối để có những suy nghĩ nghiêm túc không ?

- Không, nếu đó là suy nghĩ của anh, cô đáp lại với nụ cười.

Anh im lặng rất lâu, có lẽ để tập hợp ý tưởng, có lẽ để chuyển từ tâm trạng vui vẻ của bữa ăn sang tâm trạng của những suy tư triết lý. Rồi anh tiếp tục :

- Em có ảnh hưởng rất sâu sắc đến anh, Edith, và do đó đến những suy nghĩ của anh. Anh đã phải viết lại một số chương về triết học mà anh tưởng đã hoàn chỉnh. Em đã tạo ra trong anh một cách nhìn mới về cái chết, về

mục đích và ý nghĩa của nó. Anh muốn chứng minh rằng cái chết không phải là kết thúc tự thân. Anh muốn thuyết phục bản thân rằng anh sẽ tiếp tục tồn tại, vì em cũng tiếp tục tồn tại. Anh phải chứng minh rằng cái chết không phải là kết thúc, mà là một khởi đầu. Nhưng rồi bản chất của cái «tôi» có thể coi cái chết như một trạng thái tách biệt khỏi «tôi» là gì ? À ! Chính sự tách biệt này mới thật ý nghĩa. Anh nghĩ về kiếp sau như sự tiếp nối của tồn tại ; anh kết hợp trong cùng một suy nghĩ cái chết và sự sống còn. Nếu anh có thể đưa tâm trí mình vào kiếp sau, thì điều đó có nghĩa là sự sống còn tồn tại. Lập luận ngụy biện, em yêu ? Hãy thành thật : anh cần sự thật. Đừng để mong muốn tin vào sự sống còn của linh hồn khiến suy nghĩ của anh lạc lối.

Bị mê hoặc bởi giọng nói trầm ấm đó, cô lắng nghe dù triết học - theo cách anh hiểu - là một lĩnh vực xa lạ với cô. Dĩ nhiên, cô đã học những kiến thức cơ bản ở đại học và đọc đủ để biết rằng triết học hiện đại đã phát triển đến mức làm lỗi thời những bậc thầy tư tưởng thời cô còn là sinh viên ở Radcliffe, như Josiah Royce chẳng hạn.

- Cái chết ít nhất là một sự gián đoạn, cô gợi ý.

- Đồng ý, anh vui vẻ đáp, nhưng chỉ là một sự gián đoạn. Cái «tôi» chiêm nghiệm, được giải phóng khỏi giai đoạn tạm thời, sẽ dần thân vào một hoạt động mới. Không cần bàn về điều đó, vì chắc chắn rằng đó sẽ là nơi chúng ta gặp lại nhau. Anh muốn phân tích khoảnh khắc của cái chết, nếu có thể. Khoảnh khắc đó có phải chỉ là một phần nhỏ của thời gian, hay là vĩnh cửu ?

Giọng anh trở nên thì thầm khi nói từ đáng sợ đó.

Cô suy nghĩ.

- Em cho rằng, cuối cùng cô nói không khỏi do dự, vì bản thân cô, sau nhiều lần suy ngẫm về cái chết của Arnold, cũng cảm thấy một chút ảm uớt trước vị triết gia già đầy nam tính. Người ta có thể thử định nghĩa cái chết bằng cách loại bỏ những gì nó không phải. Ví dụ, chúng ta biết rằng cơ thể trở về với cát bụi và không còn tồn tại dưới hình thức hiện tại.

- Chính xác, anh reo lên với giọng điệu chiến thắng. Vậy hãy bắt đầu bằng cách loại bỏ cơ thể. Đã được sử dụng, rồi bị gạt bỏ mãi mãi. Nhưng cái còn lại, cái «tôi», chẳng phải chúng ta chỉ cần tin rằng ít nhất ý tưởng về sự sống còn của nó là một thực tế ? Hay nói cách khác, liệu việc nghĩ về nó có thể tiếp cận được thực tế không? Hãy lấy năng lượng nguyên tử, được giải phóng bởi sự

phân hạch hạt nhân. Nó đã tồn tại ban đầu dưới dạng ý tưởng, phải không ? Nó đã tồn tại, nhưng về mặt số lượng và thời gian, làm sao định lượng được nó ? Nếu ý tưởng đúng, nó bước vào thực tế. Nếu không - ý tưởng có thể sai, và do đó không thực - nó sẽ tồn tại rất ít hoặc không tồn tại. Và nữa : chẳng phải người ta có thể khẳng định rằng nó có thể tồn tại mãi mãi trong chính nó, dưới dạng ý tưởng ? Nói cách khác : khởi đầu của mọi thực tế đều nằm trong một ý tưởng.

- Nguồn gốc trong ý tưởng ?

- Không, ý tưởng là thực tế đầu tiên.

- Khả năng của thực tế thì đúng hơn.

- À ! Anh bắt được em rồi ! Anh reo lên vui sướng. Vậy khả năng tự thân nó là thực tế, phải không ?

Cô suy nghĩ trước khi trả lời :

- Nhưng khả năng không phải là sự liên tục.

- Đúng vậy, nhưng sự liên tục không hoàn toàn bị phủ nhận, miễn là nó vẫn còn khả thi.

Cô cười :

- Vậy làm sao thoát khỏi mớ bòng bong này ?

Nhưng anh không cười, không mỉm cười. Ngược lại, anh vẫn hoàn toàn nghiêm túc. Cuối cùng, anh buông tay Edith và dường như quên cả sự hiện diện của cô.

- Nhờ vào trực giác, anh thì thầm với giọng mơ màng. Nếu sự vĩnh cửu là thực tế của không gian, năng lượng, các nguyên tử, liệu nó có bị từ chối với chúng ta, những người ý thức được sự tồn tại của mình ? Điều đó thật vô lý và không thể chấp nhận.

Cô lắng nghe, bị cuốn hút bởi tài hùng biện của anh, bởi sức mạnh của tư duy logic, và anh tiếp tục triển khai những lý thuyết của mình trước mặt cô. Khi đồng hồ điểm nửa đêm, anh đột ngột dừng lại :

- Chúa ơi, anh nói nhiều quá ! Sự kiên nhẫn của em thật thiên thần, em yêu. Đi ngủ thôi.

Cô quên mọi quyết tâm trong sự mê hoặc đó và để anh dẫn đi.

... Đêm đó, cô tỉnh giấc trong vòng tay anh và, mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt Edwin trên mình. Ánh trắng khắc họa vẻ đẹp đáng kinh ngạc của anh. Tuổi tác làm nổi bật những đường nét hoàn hảo của khung xương ; đôi mắt xanh lấp lánh dưới hàng lông mày bạc trắng. Đôi môi mỏng manh của anh dịu dàng đặt lên môi Edith.

- Anh đang ngắm em yêu đang ngủ, anh thì thâm. Em thật đẹp khi ngủ, em yêu.

- Anh chưa ngủ à ? Cô hỏi.

- Anh không muốn. Anh muốn tận hưởng từng khoảnh khắc em bên cạnh. Em cho anh sự chắc chắn. Anh sẽ sống còn. Anh biết điều đó, vì anh đang sống. Có một chất liệu trong sinh thể không thể khuất phục trước cái chết. Plato đã nói điều này từ rất lâu rồi. Anh có quyền được sống, em yêu. Sẽ thật bất công, thật lãng phí vô lý nếu anh chết : anh, hay bất kỳ ai khác đòi hỏi được sống. Sự sống còn tồn tại vì nó phải thế. Đó là mệnh lệnh đạo đức lớn lao.

Được bao bọc, nâng đỡ, cô cảm thấy mình được nâng lên trên đôi cánh tình yêu. Cô dành cho anh không chỉ tình yêu mà còn là sự sùng bái thực sự. Tâm hồn táo bạo, bản chất say đắm, trí tuệ rực rỡ của anh khiến cô e ngại, nhưng cũng mang lại cho cô nơi trú ẩn. Nếu chỉ có một người duy nhất cô có thể tin tưởng, đó chắc chắn là anh. Cô kéo anh lại gần, lần đầu tiên chủ động, và áp môi mình vào môi anh, xé nát bởi cảm giác mâu thuẫn giữa đau đớn và hạnh phúc : hạnh phúc vì cô yêu anh, một tình yêu chưa từng có, và biết đến niềm vui hoàn hảo ; đau đớn vì cô sẽ phải giữ lấy thể xác trần gian lâu hơn anh. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi - ngắn ngủi vì

phù du - cô được thanh lọc khỏi mọi tình yêu khác ; đúng là cô đã yêu Arnold, nhưng không có sự tôn thờ. Dù sao, anh ta cũng không muốn điều đó, trong khi Edwin chấp nhận nó với sự giản dị cao cả.

- Em yêu anh, cô nói với anh. Anh nói về thực tế ; này, đây mới là thực tế : em yêu anh. Em không hiểu hình thức tình yêu của em dành cho anh, nhưng em yêu anh !

Anh đón nhận lời tuyên bố đó với sự bình thản lớn lao.

- Vậy thì, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở kiếp sau. Sức mạnh của tình yêu - với anh, yêu em thật dễ dàng, tình yêu của anh, nhưng việc em yêu anh lại là một sự bảo đảm. Tình yêu xuyên thấu mọi thứ giả dối, phù du. Tình yêu tìm thấy hiện thực, tình yêu tạo ra khát khao được sống vĩnh viễn, và khát khao đó chính là lời hứa của sự bất tử. «Người biết yêu, Plato nói với chúng ta, xuất thân từ Đấng Bất Tử.» Ôi tình yêu của anh, anh cảm ơn em.

Vòng tay anh buông lỏng, anh ngã lại trên chiếc gối và sau một tiếng thở dài sâu lắng đầy bình yên, anh chìm vào giấc ngủ ngay lập tức.

... Sáng hôm sau, cô trở về nhà, và vài tuần trôi qua: ba hoặc bốn, có lẽ là năm, cô không nhận thức được thời gian đang trôi. Đó là những tuần hạnh phúc yên bình nhưng mơ hồ, bởi cô không nỗ lực gì cả. Amelia, vắng mặt trong ba tháng, đang du lịch ở châu Âu, và từ Jared, cô không nhận được tin tức gì. Cô gần như cảm thấy biết ơn vì sự im lặng này, nó cho phép cô sống một mình với chính mình, sắp xếp lại suy nghĩ, nhu cầu và hy vọng của mình, giả sử chúng là cần thiết. Bạn bè đến thăm, khen ngợi vẻ ngoài tươi tắn của cô, cho rằng cô thật hợp lý khi hồi phục sau cái chết của chồng. Cô lắng nghe, mỉm cười, im lặng. Điều cô bắt đầu hiểu ra là bản chất bên trong của cô đang thay đổi sâu sắc. Quá khứ của cô đã biến mất cùng Arnold : tuổi thơ, tuổi trẻ, cuộc sống hôn nhân. Mọi thứ giờ đây phải thay đổi trong cô, bằng cách nào, cô chưa biết, nhưng nguyên nhân và nguồn gốc của sự thay đổi này nằm trong chính cô. Cô sẽ chờ đợi cho đến khi con người mới của mình hiện rõ.

Trong lúc chờ đợi, cô vẫn tiếp tục làm việc với bản thiết kế ngôi nhà của mình. Buổi sáng, sau khi thức dậy muộn, cô chìm đắm vào việc nghiên cứu tỉ mỉ, không muốn bỏ sót bất kỳ chi tiết nào. Kiến thức toán học vững chắc của cô giúp cô sử dụng thành thạo thước tính. Cô sẽ không cần kiến trúc sư để chọn vị trí xây nhà, sau đó là nhà thầu. Nhưng ngôi nhà cũ này, cô sẽ làm gì với

nó? Tặng nó đi ? Bán nó ? Điều đó đồng nghĩa với việc bán đi tất cả kỷ niệm. Quyết định này cũng sẽ phải chờ. Cô vẫn chưa chắc chắn về số phận của mình, nhưng bằng cách liên tục tự vấn về con người mới của mình, cô đã đoạn tuyệt với quá khứ. Kế hoạch của cô vượt ra ngoài khuôn khổ một ngôi nhà. Một người phụ nữ sẽ sống trong ngôi nhà mà cô đang thiết kế. Liệu cô sẽ sống một mình ?

Cô suy tư như vậy vào một buổi sáng trong thư viện, vừa lướt qua những bức thư một cách lơ đãng. Không có thư từ Jared, anh chưa bao giờ viết thư. Nếu anh muốn liên lạc, đó sẽ là qua điện tín hoặc điện thoại. Ngược lại, có một bức thư từ Edwin. Nét chữ dường như đã thay đổi : không còn chắc chắn và rõ ràng, mà run rẩy và đứt quãng. Vài dòng chữ nguệch ngoạc tạo thành một thông điệp ngắn ngủi chưa hoàn chỉnh :

«Ôi người yêu dấu của tôi, thời khắc đã điem. Tôi bị đánh gục. *Te morituri salutamus*. Chính tôi là người sắp chết - chỉ mình tôi. Tôi chết như tôi đã sống, với hy vọng rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau...»

Chỉ vậy - không giải thích, không miêu tả, chỉ là thông báo về cái chết sắp đến của anh. Cô đứng phắt dậy, nhưng tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cô dừng lại.

Cô nhắc máy và nghe thấy giọng một người đàn ông.

- Bà Chardman ?

- Tôi đây.

- Stephen Steadley đang nói. Bà là bạn của cha tôi, và ông ấy yêu cầu tôi thông báo với bà. Ông ấy đang hấp hối. Chỉ còn vài ngày, có lẽ vài giờ.

- Tôi vừa nhận được thư của ông ấy và tôi lo rằng...

- Chúng tôi đang làm mọi thứ có thể. Dĩ nhiên là do tim. Tất cả chúng tôi đều có mặt : các anh em và chị gái tôi.

- Ông ấy có tỉnh táo không ?

- Hoàn toàn. Rất quan tâm đến quá trình của cái chết, bất chấp những khó khăn.

- Ông ấy có đau đớn không ?

- Có, nhưng ông ấy từ chối thuốc giảm đau. Ông ấy nói muốn biết...

Giọng nói của anh ta nghẹn lại, và Edith cảm thấy đồng cảm với anh.

- Anh biết đấy, chúng tôi rất thân thiết, cô nói.

- Tất cả chúng tôi đều biết ơn bà vì đã làm được điều chúng tôi không thể : xoa dịu nỗi cô đơn sâu thẳm của ông ấy. Ông ấy yêu quý bà.

- Điều đó là tương hồ, anh biết đấy.

Cô không thể nói gì thêm, và đặc biệt là không thể hỏi : Tôi có nên đến không ? Cô không muốn nhìn thấy cơ thể đẹp đẽ đó đang hấp hối, rồi bất động vì cái chết.

- Tạm biệt, cô thì thăm.

- Tạm biệt ? người con trai của Edwin lặp lại, ngạc nhiên. À... vâng... Tôi sẽ thông báo cho bà.

Nghẹn ngào vì nước mắt, cô chỉ có thể cúp máy. Cô ngồi đó, đầu kẹp giữa hai tay, khuỷu tay đặt lên bàn. Cô biết rõ khoảnh khắc này sẽ đến. Nhưng giờ đã điếm và cô phải chuẩn bị tinh thần để hiểu rằng anh ấy không còn nữa. Cô có nên đến bên giường anh không ? Làm sao để đưa ra quyết định này ? Sự hiện diện của cô có khiến nỗi đau chia ly thêm tê tái không ? Tốt hơn hết là để anh ở bên con cái, để anh ra đi vào cõi vô hình...

Cô đứng lên, do dự, và không thể ở lại trong nhà hay vườn, cô cầm lái chiếc xe mui trần nhỏ - chiếc xe cô luôn tự lái, để tài xế điều khiển chiếc xe lớn - và một mình đi về phía biển. Vì giao thông đông đúc phía

Jersey, cô hướng về phía bắc, đến Southampton. Gần Red Hills, có lẽ cô sẽ tìm thấy một vách đá hoang vắng và địa điểm lý tưởng để xây nhà. Cô sẽ trở về khoảng nửa đêm. Nhưng vội vàng để làm gì ? Cái chết không chờ đợi, và giờ cô biết mình không thể chứng kiến những giây phút cuối cùng của Edwin.

... Hoàng hôn buông xuống, cô tìm thấy nơi mình tìm kiếm. Giữa hai thị trấn, một vách đá đứng sừng sững, không có công trình nào. Không nghi ngờ gì, cô có thể thuyết phục chủ sở hữu bán mảnh đất đó cho cô. Trong một góc khuất của vách đá, nửa ẩn dưới những bụi cây lùn bị gió biển bào mòn, cô phát hiện ra một cầu thang hẹp, những bậc đá dẫn xuống một bãi cát trắng nhỏ. Dựa vào rêu và lá khô phủ kín, chúng hẳn không được sử dụng thường xuyên, nhưng vẫn có thể đi được. Edith kìm lòng trước ý muốn bước xuống ngay lập tức : nếu cô trượt chân, không ai đến cứu, và đêm xuống rất nhanh trong mùa này khi ngày ngắn lại.

Cô phải về nhà.

Khi cô về đến nhà lúc nửa đêm, Weston đang đợi.

- Có người gọi điện, thưa bà, và yêu cầu bà gọi lại số này. Tôi lo lắng cho bà khi bà đi một mình trong đêm tối, không trăng.

- Cảm ơn, Weston, cô nói và đi đến điện thoại.

Ông cúi đầu và rời đi, trong khi cô quay số. Giọng nói trả lời cô là cùng một người sáng nay.

- Bà Chardman, tôi đang đợi bà gọi. Cha tôi đã qua đời lúc sáu giờ tối nay. Ông ấy đau đớn lắm vào những giây phút cuối. Tất cả chúng tôi đều ở bên giường ông. Nhưng lúc này, một sự thay đổi kỳ lạ đang diễn ra trên khuôn mặt ông, một sự biến đổi thực sự. Mọi nếp nhăn đau đớn đều biến mất. Một sự bình yên tuyệt vời...

Giọng nói của anh ta ghen lại.

- Ông ấy rất đẹp, Edith thì thâm.

Giọng nói tiếp tục, dừng cảm :

- Vâng, đẹp hơn bất kỳ đứa con nào của ông. Tang lễ sẽ diễn ra vào thứ Năm. Bà sẽ đến chứ ?

- Không, cô trả lời ngay lập tức. Tôi không muốn nghĩ về ông trong cái chết. Với tôi, ông ấy sống mãi.

- Cảm ơn bà !

Cô cúp máy. Một phần cuộc đời cô, khoảng thời gian kỳ lạ mà cô không bao giờ có thể giải thích với ai, đã biến mất vào quá khứ. Cô đứng yên rất lâu, mơ màng.

Cô không có cảm giác...

Để chịu đựng một mất mát đau đớn. Vì những gì anh đã trao cho cô, cô sẽ giữ lòng biết ơn vĩnh viễn dành cho Edwin. Trong khoảng trống mà sự cô đơn đào sâu trong cô, anh đã đổ đầy tình yêu, một tình yêu hào phóng, không ích kỷ, không đòi hỏi gì ngoài một chút hiện diện. Cô hạnh phúc vì tình yêu đó đã làm giàu cho Edwin và tư tưởng triết học của anh. Về phần mình, cô đã mang đến cho anh sự an ủi.

Từ ngăn kéo nơi cô cất giữ những bức thư của Edwin, cô lấy ra một lá thư ngẫu nhiên, nhận được chỉ tuần trước.

«Đối với tôi, người sắp chết - có lẽ trước khi gặp lại em, người yêu dấu của anh, nhưng cầu Chúa đừng để điều đó xảy ra - điều cốt yếu là phải định nghĩa vấn đề cái chết, trước cả khi hy vọng giải quyết nó. Những người đã chết trước anh có còn giữ được tri thức không? Để trả lời câu hỏi này, anh phải chờ đợi. Tuy nhiên, anh dám hy vọng, vì nếu không, làm sao giải thích được việc anh cảm thấy kỳ lạ sẵn sàng ra đi, gần như là chào đón cái chết một cách tự nguyện ? Cứ như thể anh muốn thoát khỏi cơ thể này, vốn là của anh và đã hoàn thành mục đích cuối cùng của nó, người yêu dấu của anh, trong tình yêu của chúng ta. Nếu không có tình yêu, có

lẽ anh đã tin vào tính chất vĩnh viễn của cái chết ; nhưng với tình yêu, hy vọng của anh thậm chí còn hơn cả niềm tin. Nó trở thành sự chắc chắn.»

Ngón tay cô buông rơi bức thư. Ngẩng đầu lên, cô lắng nghe. Xung quanh, ngôi nhà vẫn im lặng, nhưng trong sự im lặng đó, Edith tin rằng mình nghe thấy một giai điệu rất xa xôi và mơ hồ.

Phần Hai

Tôi nghĩ điều đó bắt đầu ở châu Á, Jared Barnow nói, hay chính xác hơn là ở miền Nam Việt Nam, trong cuộc chiến khủng khiếp tại địa phương đó.

Anh ta đơn giản là xuất hiện, vào một buổi tối đầu thu khi cô tưởng mình đã gần như quên anh vì bận rộn với ngôi nhà mới. Cô đã chọn mảnh đất : mười hecta trên một vách đá, và cả vị trí của ngôi nhà : một cụm cây tuyết tùng được gió tạc thành hình. Sự lựa chọn đó mang lại cho cô một sự thỏa mãn sâu sắc - nếu không muốn nói là niềm vui, vì cô chẳng quan tâm đến niềm vui vào giai đoạn đó của cuộc đời. Khi trở về, cô thấy Jared đang đợi trên hiên nhà và đi đi lại lại với vẻ sốt ruột, trong khi màn đêm buông xuống.

- Không ai biết cô ở đâu, anh ta phàn nàn. Thật là không cẩn thận. Nếu có chuyện gì xảy ra với cô... Thời buổi này, ai mà biết được. Tôi đã phải tìm cô ở đâu ?

Cô mỉm cười, không tiết lộ gì.

- Một chút thôi, tôi đến ngay.

Nửa giờ sau, họ đang dùng bữa tối. Ngọn lửa nền chập chờn, xung quanh chiếc ly bạc nơi những bông hồng nhà kính cắm cành. Weston đóng cửa sổ lớn thông ra hiên nhà, rồi bước ra ngoài.

- Anh chưa bao giờ kể với tôi về phần đời đó của mình, cô nói.

- Không.

Anh tiếp tục bữa ăn trong im lặng và cô không gắng hỏi. Nhưng anh lại nói :

- Tôi không biết liệu mình có bao giờ kể với cô hay không. Có những phần trong cuộc đời phải giữ riêng tư và chỉ nên tiết lộ khi chúng có thể giải thích hiện tại. Tôi sẽ kể cho cô nghe...

Nhưng anh không nói gì thêm và cô cũng không hỏi, chỉ kể về những chi tiết đời thường của mình : bản sonata cô đang tập, những buổi học piano với một giáo viên nổi tiếng.

- Chúng ta sang phòng đọc sách uống cà phê đi, anh đề nghị. Phòng khách khiến tôi hơi ngại ngùng.

Khi chỉ còn hai người trong phòng đọc sách, anh quay lại chủ đề bị bỏ dở.

- Phải bắt đầu từ điều đã trở thành động cơ của tôi. Đó là sau một trận tên lửa tấn công Sài Gòn. Kẻ địch không biết nhắm và một quả tên lửa rơi xuống một ngôi làng gần thành phố, nơi chúng tôi đóng quân. Đó không phải là một trận oanh tạc lớn và cũng không kéo dài, nhưng quả tên lửa khôn kiếp đó rơi trúng một đám trẻ đang chen lẫn trong bụi bặm để nhặt những thanh sô-cô-la mà một người lính của chúng tôi vừa ném cho chúng. Chúng cười đùa và la hét khi...

Anh nhắm mắt, cắn môi dưới và tiếp tục :

- Người đàn ông ném kẹo đã bị xé xác. Hầu hết bọn trẻ không được may mắn như vậy. Chúng chỉ bị thương. Chúng tôi nhặt những đứa còn sống sót, mang đến bệnh viện dã chiến dựng tạm trong làng. Ở đó - như mọi khi - thiếu thôn bác sĩ và y tá.

Bàn tay anh run rẩy khi cô châm điều thuốc ; cuối cùng anh phải bỏ cuộc.

- Không cần đi vào chi tiết. Nhưng ngày hôm đó, tôi đứng trước một bàn mổ thô sơ và cố gắng giúp một bác sĩ phẫu thuật lấy những mảnh đạn từ não một đứa trẻ. Tôi tuyệt vọng khi nhìn những dụng cụ anh ta sử dụng: đồ nghề thô sơ của thợ mộc dùng để thao tác trên mô não mong manh như mạng nhện. Đứa bé đã chết. Như

thể còn hơn. Cuộc sống của nó sẽ ra sao nếu sống ? Một cơn phản nộ dâng lên trong tôi trước tất cả những gì đang xảy ra và tập trung vào những dụng cụ thô sơ đó. Ít nhất điều này có thể cải thiện được. Bạn thấy đấy, chính từ cơn phản nộ đó đã sinh ra sự nghiệp của tôi. Đúng vậy, có thể gọi đó là một sự nghiệp : đó là một sức mạnh, một sự tập trung, một kết tinh những dự định của tôi trong lĩnh vực vốn luôn là khoa học, nhưng là khoa học ứng dụng. Tôi không phải là người chỉ nghiên cứu lý thuyết. Tôi thích nhìn thấy ứng dụng thực tiễn của lý thuyết. Cha tôi là kỹ sư ; có lẽ đó là vấn đề di truyền.

Anh đứng phắt dậy, tiến đến cửa sổ, quay lưng lại Edith, như đang quan sát khu vườn dần hiện ra dưới ánh trăng, rồi tiếp tục :

- Không chỉ là đứa trẻ đó, mà còn hàng ngàn đứa trẻ khác. Ngay cả Việt Cộng cũng không sử dụng napalm. Chúng tôi thì có. Tuy nhiên, chúng tôi không cố ý tàn nhẫn với thường dân, không như đồng minh người Việt của chúng tôi. Tôi đã thấy một sĩ quan người Việt... trong một ngôi làng, một người phụ nữ, tê liệt vì sợ hãi, đứng đó, hai đứa trẻ bám vào váy và một đứa thứ ba trên tay... và hắn đã bắn vào ba đứa trẻ, lần lượt từng đứa, rồi vào bụng người mẹ. Tại sao ? Hắn là đồng minh của chúng tôi. Nhưng dù sao, đó không phải là vấn đề

số lượng. Bọn trẻ có chạy trốn cũng không bao giờ đủ nhanh. Bom đạn, mìn, chông tre tằm độc, đạn pháo, napalm, ôi trời ! Tất cả những thứ quỷ quái đó. Và nạn nhân không chỉ là trẻ em. Nhưng tất cả dường như hiện thân trong cậu bé đó, người mà tôi đã nhìn thấy bộ não, bị phơi bày bởi dụng cụ thảm hại đó. Tôi đã có thể giải ngũ, tôi đã hoàn thành nghĩa vụ. Một tuần sau, tôi trở về nhà. Nhưng tôi không bao giờ có thể quên được.

Cô lặng lẽ lắng nghe, trong khi anh mở lòng mình. Anh bộc lộ với cô và sự bộc lộ này, thay vì kéo họ lại gần nhau, lại đưa anh ra xa cô. Cuộc sống trước đây của cô trong sự an toàn, yên bình, đặt cô vào một thế giới quá khác biệt với Jared đến nỗi cái chết của Eduvin và thậm chí cả Arnold chỉ trở thành những sự cố không thể tránh khỏi, và hầu như không đau đớn. Làm thế nào để an ủi người đàn ông trẻ tuổi này, người đã bị ám ảnh nặng nề như vậy ? Chán nản, bối rối, cô không biết phải nói gì và trong im lặng, cô mất dần tự tin. Nhưng anh bỗng đứng thẳng người, quyết đoán quay lại phía cô. Anh dường như không cần sự an ủi nữa.

- Tại sao tôi lại kể với cô tất cả những điều này ? Tôi chưa từng nói với ai. Tôi trở về nhà và bắt tay vào công việc. Sau tất cả, có lẽ trải nghiệm đó không hoàn toàn vô ích. Làm ơn cho tôi thêm cà phê.

Cô im lặng làm theo, và anh ngồi xuống.

- Vây, cuối cùng cô cũng lên tiếng, đặt âm cả phê bằng bạc trở lại khay. Nghiên cứu hiện tại của anh là về lĩnh vực gì ?

Nhìn cô qua mép tách, anh mỉm cười biết ơn và bắt đầu nói với sự nhiệt tình thường lệ.

- Tôi chưa sẵn sàng để chuyên sâu vào một lĩnh vực cụ thể. Trước hết, tôi là nhà vật lý, đó là nền tảng của tôi. Tôi nghĩ mình sẽ tiếp tục theo đuổi con đường đó, rất xa rời cuộc sống con người, và nghiên cứu của tôi sẽ đưa tôi ngày càng đi xa hơn, vào vật lý hạt nhân, nếu sự kiện không đẩy tôi vào chiến tranh Việt Nam, thứ mà tôi sẽ không bao giờ thoát khỏi, ít nhất là trên phương diện tình cảm. Tôi không còn hứng thú với không gian, tôi cảm thấy mình trước hết là con người trần thế. Nhưng nếu tôi muốn sử dụng kiến thức vật lý của mình, tôi cần chuyên ngành về lý sinh y học.

Anh bắt đầu mơ màng, nhú mảy. Anh đã quên cô ; cô cảm thấy một nỗi ghen tị nhói lên và từ một góc khuất trong tiềm thức, cô nảy sinh ý muốn kéo anh về phía mình, bằng một mảnh khước phụ nữ : một lời phản đối nhẹ nhàng trước những thuật ngữ quá kỹ thuật. Mảnh khước không xứng với con gái của Raymond Mansfield,

một học giả lỗi lạc, người đã dành cả cuộc đời cho khoa học đến nỗi, trong ngôi nhà nơi cô sống một mình với ông sau cái chết sớm của mẹ, cô đã có đủ hiểu biết về thuật ngữ khoa học của ông và thậm chí cả nghiên cứu về tia vũ trụ, để giúp ông trong các công việc đo lường và kiểm tra dụng cụ. Sự chính xác đòi hỏi trong những hoạt động khoa học này đã rèn cho cô tính chính xác và nghiêm túc, trở thành một sự ngay thẳng tuyệt đối về đạo đức.

Điều đó ngăn cô sử dụng mảnh khóc phụ nữ. Cô chỉ đơn giản nói :

- Tôi hiểu. Dĩ nhiên, tôi không theo dõi tiến bộ của những phát minh cơ khí, nhưng tôi nhớ sự bức bối của cha tôi khi ông đo tia vũ trụ trên đỉnh núi và trong hang động và phàn nàn về dụng cụ của mình. Ông lắm bầm những lời chửi thề giữa hai hàm răng : thật quý quái nếu ông biết tại sao mình không học một khóa cơ khí thông thường !

Jared cười thoải mái :

- Chính xác ! Các trường đại học hiện đại sẽ thành lập các khoa lý sinh y học và tôi sẽ phải...

Anh ngừng lại. Khi sự im lặng kéo dài, cô hỏi bằng giọng điệu trung lập mà cô tự áp đặt :

- Chính xác thì lý sinh y học là gì ?

Anh nhìn cô với vẻ ngạc nhiên, nhưng trả lời :

- Đó là một khoa học đa ngành, kết hợp nhiều lĩnh vực. Ví dụ, nếu tôi chuyên sâu vào nghiên cứu dụng cụ vật lý hạt nhân - điều mà tôi có thể làm - tôi sẽ cần kiến thức về điện tử. Nhưng vì tôi muốn làm việc trong lĩnh vực y học, tôi phải nâng cao kiến thức sinh học.

- Vậy anh sẽ là kỹ sư lý sinh.

- Chính xác !

Anh nhìn cô với vẻ mặt đột nhiên mỉa mai.

- Thật là một cuộc trò chuyện giữa một chàng trai trẻ và một người phụ nữ đẹp !

- Điều này làm tôi nhớ đến những cuộc trò chuyện với cha khi tôi còn trẻ.

- Cô vẫn còn trẻ mà, anh khẳng định.

Cô cảm nhận ánh mắt của Jared trên khuôn mặt mình và khi ngẩng lên, thấy anh có vẻ ngạc nhiên, như thể lần đầu tiên chú ý đến cô. Dù quen với sự ngưỡng mộ của đàn ông, cô vẫn cảm thấy ngưỡng ngùng một cách nực cười. Người ta thường khen cô đẹp, nhưng cô tự thấy mình quá cao, quá gầy, quá vàng hoe và không chút nào «gợi cảm». Ít nhất đó là điều cô nghĩ trong thời kỳ hôn nhân, không tránh khỏi cảm giác thiếu tự tin ; tuy nhiên, cái mà cô gọi là «ánh nhìn», và thường khiến cô khó chịu, lại trở thành, trong đôi mắt đen của Jared, một sự ngưỡng mộ van nài, không chút khiếm nhã, khiến cô xúc động.

- Có lẽ vì tôi quá gầy, cô giải thích bằng giọng gần như không nghe thấy.

- Cô vừa đẹp, anh phản đối. Tôi rất vui vì cô cao, với đôi chân dài ; tôi thích kiểu người như vậy.

Cô cười để che đi sự bối rối :

- Tôi nên trả lời thế nào đây ?

- Tùy cô.

- Vậy thì, tôi rất vui, nhưng ngạc nhiên.

- Thôi nào ! Tôi không tin cô ngạc nhiên đâu.

Dưới ánh mắt thách thức đó, cô cảm thấy mình đỏ mặt. Đúng lúc định dùng lá chắn tuổi tác, cô bỏ ý định đó, mong muốn tạm thời quên nó đi. Sau tất cả, họ cách nhau cả một thế hệ, chính xác như Edwin và cô. Nhưng lần này, người đàn ông trẻ hơn và điều đó thay đổi mọi thứ.

- Cô đang nghĩ gì vậy ? Jared đột ngột hỏi.

Bối rối, cô đáp lại bằng một tiếng cười :

- Người ta có quyền hỏi người khác câu đó không nhỉ?

- Ý cô là cô từ chối trả lời tôi ?

- Chính xác !

Trong ánh mắt họ trao nhau, có một sự thách thức và một nụ cười. Cô đứng dậy.

- Cảm ơn anh đã kể cho tôi nghe về đứa trẻ đó. Tôi sẽ không quên nó. Điều đó giải thích nhiều thứ. Nếu anh cho phép, tôi sẽ đi ngủ, tôi hơi mệt tối nay.

... An toàn trong phòng riêng, một mình, cô ngồi xuống bàn trang điểm và ngắm nhìn hình ảnh của mình trong chiếc gương hình bầu dục viền vàng. Cô cảm thấy mình nhìn thấy một người phụ nữ khác với người đã

phản chiếu trong gương sáng nay. Người phụ nữ đôi diện cô tối nay thực sự rạng rỡ. Thật là một từ ngữ ngớ ngẩn ! Như thể cô đủ ngây thơ để trông rạng rỡ - nếu phải dùng từ đó - chỉ vì một chàng trai trẻ dường như sẵn sàng yêu một người phụ nữ lớn tuổi hơn và người phụ nữ đó lại là cô. Đúng, cô lớn tuổi hơn và cô có sự tự tin mà một người phụ nữ cần có khi đã trưởng thành.

Cô có nhiều mối quan hệ, nếu không muốn nói là bạn bè, và cô quen với việc nhìn thấy những mối quan hệ giữa những cặp đôi chênh lệch tuổi tác. Hơn nữa, phải thừa nhận rằng Edwin và cô là một ví dụ. Liệu cô có thể giải thích với Arnold bản chất mối quan hệ của cô với Edwin ? Có lẽ, cuộc sống chỉ là một chuỗi những trải nghiệm, không thể giải thích ngay cả với chính mình ? Lần đầu tiên, cô nhận ra rằng mình trông trẻ hơn nhiều so với tuổi thật. Trong sự cô đơn hiện tại, dưới ảnh hưởng của sự độc lập hoàn toàn, tự do với cảm xúc, thời gian và suy nghĩ của mình, cô tìm lại được vẻ trẻ trung vốn có.

- Và từ giờ trở đi, tôi sẽ không từ bỏ sự tự do quý giá của mình vì bất kỳ ai, cô tuyên bố với người phụ nữ trẻ trong gương.

Cô mỉm cười và người kia cũng đáp lại bằng nụ cười. Tỉnh táo, cô hiểu rằng mình đã chào Jared đúng lúc: sự hấp dẫn mà anh ta dành cho cô quá rõ ràng. Gu thẩm mỹ tinh tế và những ràng buộc trong giáo dục của cô che giấu một ham muốn tình dục mạnh mẽ, mà cô không muốn khám phá, vì sợ mất đi sự cân bằng. Hơn nữa, với những rủi ro của những trải nghiệm như vậy, trò chơi không đáng để đánh đổi. Không phải vì cô sợ ý kiến của người khác, vì trong thời đại này, khi các chuẩn mực đã nói lỏng và sự khoan dung trở nên phổ biến, điều đó không quá nghiêm trọng, nhưng cô sợ hậu quả đối với chính mình. Hiểu rõ cường độ cảm xúc của mình, cô biết rằng nếu cho phép bản thân cân nhắc một sự ràng buộc, có lẽ cô sẽ không thể kiểm soát được nó. Và đó sẽ là kết thúc của sự tự do mới giành được.

Cô chải tóc mạnh mẽ, và mái tóc bông bênh, óng ả che khuất khuôn mặt như một tấm màn trong suốt.

- ... Cô có một tác động kỳ lạ lên tôi, Jared thừa nhận vào sáng hôm sau, trong bữa ăn sáng.

-Ồ, vậy sao ?

Cô nhướn mày. Sau một đêm ngủ ngon, cô đã lấy lại được sự cân bằng và sự bình yên từ một quyết định dứt khoát.

- Một tác động tích cực, Jared tiếp tục. Thay vì khiến tôi mất tập trung - hiệu ứng mà những người phụ nữ xinh đẹp thường gây ra cho tôi - cô... nếu tôi nói rằng cô truyền cảm hứng cho tôi, thì đó là một từ sáo rỗng, nhưng nó diễn tả đúng suy nghĩ của tôi. Cô khiến những ý tưởng trong đầu tôi sôi sục. Tôi chưa từng gặp một người phụ nữ nào hấp dẫn tôi hoàn toàn như vậy : trên phương diện ý tưởng, cảm xúc - và giờ đây cả về giác quan nữa.

Anh nói một cách đơn giản, không ngượng ngùng, như thể đang giải thích một lý thuyết mới. Cô lắng nghe, mắt dán vào anh.

- Thật vui khi nghe điều đó, cô trả lời với cùng sự giản dị.

Họ nhìn nhau lâu trong im lặng.

- Vậy thì sao ? cuối cùng anh hỏi.

Cô mỉm cười :

- Vậy thì sao nào ?

- Chỉ có vậy thôi sao ?

- Còn gì nữa ?

- Bất cứ điều gì : những gì cô muốn.

Im lặng lại bao trùm, nặng trĩu ý nghĩa và khả năng. Anh nhìn cô không chớp mắt, và ánh mắt đó có lẽ là một lời thách thức. Một lời nói, một dấu hiệu của sự yếu đuối, và họ có thể rơi vào một con dốc không lối thoát. Cô cảm nhận được sự chờ đợi trong anh, một quyết định khiến toàn bộ con người anh căng thẳng, ngay cả bàn tay đặt trên mép bàn, cũng đã sẵn sàng. Theo bản năng, cô kháng cự lại lời thách thức.

- Hãy nói về chuyện khác đi, cô đề nghị.

Anh tiếp tục ăn trứng và thịt xông khói, và chính cô là người phá vỡ sự im lặng quá lâu bằng một giọng điệu hoàn toàn tự nhiên :

- Hôm nay anh có phải làm việc không, hay anh có thời gian đi cưới ngựa ?

- Cô biết cưới ngựa ?

- Tôi đã cưới lại. Trước khi kết hôn, tôi thường xuyên cưới ngựa, nhưng chồng tôi không thích lắm.

- Ông ấy không đánh giá đúng giá trị của cô, anh lầm bầm với giọng buộc tội.

- Có chứ... theo cách của ông ấy.

- Hãy nói rằng ông ấy không hiểu cô.

Cô cười :

- Thôi nào ! Điều đó quá sáo rỗng : những người chồng không được hiểu, những người vợ không được hiểu. Hãy nói cho tôi nghe về cô gái trẻ muốn kết hôn với anh. Cô ấy có hứng thú với nghiên cứu của anh không ?

- Cô ấy chẳng hiểu gì cả.

- Anh làm tôi nhớ đến con trai tôi, Tony. Nó đã kết hôn với một cô gái duyên dáng nhưng hoàn toàn ngốc nghếch. Còn nó thì khá thông minh. Tôi đã khéo léo gợi ý rằng cô gái đó... tôi không nói «ngốc» nhưng dù sao... Nhưng nó trả lời rằng nếu kết hôn, thì đó không phải để tìm kiếm một bộ não khi đi làm về.

Cô lại cười, nhưng anh thì không. Anh nhìn cô nghiêm túc, một miếng trứng trên đĩa, và buông lời :

- Tôi thấy nó ngốc thật.

- Ô, không, Tony không hề ngốc. Nhưng đó là phản ứng của nó đối với mẹ nó. Nhân tiện, về mặt giáo dục của tôi, đó là một thành công và tôi rất tự hào : một đứa con trai duy nhất, có khả năng tách khỏi mẹ.

Anh suy nghĩ, vừa ăn :

- Chúng ta không thể bỏ qua những cuộc trò chuyện về chồng và vợ, con trai và mẹ được sao ? anh phản đối với vẻ mặt bức bối.

- Vậy chỉ nói về anh và cô gái trẻ đó thôi...

- Cũng không. Thôi, đi cưới ngựa bây giờ đi, tôi có cuộc hẹn chiều nay.

Anh đứng dậy ngay lập tức.

... Chuyến đi cưới ngựa không phải là một ý tưởng hay, sau cùng cô đã nhanh chóng hối hận. Anh cưới ngựa với phong thái thanh lịch và cầm cương bằng một bàn tay điêu luyện. Và còn có thời gian : một ngày nắng đẹp, ánh sáng lấp lăm dưới tán rừng dọc theo con đường mòn, những ngọn đồi với sắc màu mùa thu tuyệt đẹp, uốn lượn đến tận chân trời. Cô biết bộ đồ cưới ngựa rất hợp với mình, nhưng cô tự trách mình vì đã hài lòng với điều đó. Liệu cô có ẩn chứa một động cơ làm duyên khi đề nghị chuyến đi này không ? Nhưng không, cô chỉ đơn giản muốn tận hưởng một buổi sáng đẹp trời và một người bạn đồng hành thú vị. Có nguy hiểm gì khi ngắm nhìn chàng trai trẻ đẹp trai này... ôi, rất đẹp và rất trẻ...

- Sao cô lại mỉm cười khi nhìn tôi vậy ? anh hỏi.

- Đó là bí mật của tôi. Nào, hãy phi nước kiệu một chút !

Cô chạm nhẹ roi vào sườn ngựa và vượt lên trước anh trên con đường mòn dẫn xuống thung lũng. Khi phi nước đại dưới bầu trời trong xanh, cô nghĩ về ngôi nhà trên đồi, vẫn chưa tồn tại nhưng lại chân thực trong trí tưởng tượng của cô như thể nó đang đứng bên bờ Đại Dương. Liệu cô có kể với anh về nó không ? Liệu cô có nhượng bộ trước mong muốn được tâm sự với anh không ? Không ! Cô sẽ không tâm sự - chưa phải lúc. Cô điều chỉnh nhịp ngựa chậm lại và liếc nhìn đồng hồ.

- Đã trưa rồi. Anh có cuộc hẹn đây.

- Sao cô cứ cố tránh mặt tôi vậy ?

- Tôi á ?

Tránh ánh mắt anh, né tránh câu trả lời, cô phi ngựa đi nhanh.

- ... Đúng đấy, cô biết không, cô đang cố tránh tôi, anh nói, một giờ sau.

Anh từ chối bữa trưa cô mời, viện cớ giờ hẹn, rồi cáo từ. Họ đứng cùng nhau ở ngưỡng cửa, cô ngẩng mặt nhìn anh mà không lảng tránh.

- Tôi không hề trốn tránh, cô đáp, nhưng...

Cô ngừng lại, anh chờ đợi.

- Anh sẽ trễ mất, cô nói.

- Có thể.

Anh vẫn chờ.

- Tôi không biết trả lời sao, cuối cùng cô thừa nhận.

- À ! Thế thì tốt hơn. Lần sau, chúng ta sẽ tìm hiểu lý do.

Anh cúi xuống hôn lên môi cô, nhưng chỉ thoáng qua nhanh đến mức cô không kịp lùi hay quay đi. Anh lập tức rời xa.

... Anh để lại một khoảng trống đậm nét đến mức sự vắng mặt của anh trở thành hiện diện. Căn nhà chìm trong im lặng ; giọng nói đầy uy quyền của anh vang vọng trong ký ức ; cách anh đi lại không ngừng từ ghế bành đến cửa sổ, rồi đến cây đàn - nơi anh chỉ chơi vài phút ; cách anh lấy sách từ kệ, lật vài trang rồi đặt lại,

miệng nói chuyện khác ; tất cả sự bồn chồn ấy phản ánh tính cách bất ổn của anh. Không gian ngôi nhà in đậm cá tính mạnh mẽ, trí tuệ sắc sảo và đòi hỏi của anh.

Khi anh đi rồi, cô ngồi xuống, đôi môi còn nóng từ nụ hôn ấy, rồi đứng phắt dậy, quyết tâm phớt lờ những đòi hỏi của cơ thể. Cô hiểu rõ cảm xúc của mình. Cuộc sống hôn nhân, dù không mang lại đam mê mãnh liệt, đã thỏa mãn cô về thể xác. Tiếp xúc với Arnold không khiến cô khó chịu, và anh là người chồng chu đáo, luôn quan tâm đến vợ. Cô hy vọng anh cũng nhận được sự đáp lại tương tự. Dù sao, cô chưa từng nghĩ đến việc phản bội anh - dù đó là chuyện phổ biến trong thời buổi mọi giá trị đều lung lay - có lẽ vì nguyên tắc đạo đức, nhưng cũng vì cô không cảm thấy cần thiết. Giờ đây, cô muốn đối diện sự thật : những cuộc ân ái đều đặn với Arnold, tuy bình lặng nhưng thỏa mãn, cùng những cử chỉ âu yếm của Edwin đã khơi dậy giác quan, để lại trong cô một khát khao bình thường không gì lấp đầy, và cơ thể cô phản kháng.

Không cần phải xấu hổ hay ngại ngùng, đó là số phận của mọi góa phụ, hay người tình bị bỏ rơi. Phải chấp nhận cuộc sống như nó vốn có và đưa ra lựa chọn. Cô muốn sống một mình và tận hưởng tự do. Vì thế, cô không được nhìn Jared như một người đàn ông nữa.

Phải, cần nghĩ bằng ngôn từ thẳng thắn, thậm chí thô ráp, không được che giấu sự thật. Jared sẽ chỉ là một con người, một người bạn, không hơn. Cô quyết định không nhìn vào cơ thể anh nữa, mà nghĩ về tâm trí, sự nghiệp, những điều anh quan tâm, mọi khía cạnh của cá tính đặc biệt ấy. Sao cô không tìm thấy thỏa mãn từ những điều đó, thay vì để cảm xúc chi phối ?

Để chuẩn bị cho mối quan hệ bạn bè này, cô nhớ lại thời trẻ bên cha, khi cô là người duy nhất trong nhà hiểu ông, lúc ông nói về nghiên cứu tia vũ trụ, cũng là người duy nhất muốn hiểu. Cô muốn hiểu vì yêu cha, và biết rằng nhà khoa học lừng danh ấy đau khổ vì cô đơn trong chính tổ ấm.

- Mẹ con là báu vật, ông thường tâm sự với con gái, và cha là người chồng tồi, lúc nào cũng nghĩ về chuyện khác, ngay cả khi mẹ nói chuyện. Chẳng trách mẹ mất kiên nhẫn. Dễ hiểu thôi.

Khi còn nhỏ, cô không đáp lại ; sau này, cô có thói quen ôm cha khi ông tâm sự như vậy. Nhờ giáo dục ấy, cô biết kiên nhẫn lắng nghe Arnold, dù thấy những lo toan về luật pháp của anh cực kỳ tẻ nhạt. Nếu mất kiên nhẫn, cô chỉ cần nhớ về nỗi cô đơn của cha mẹ : người cha không được thấu hiểu như mọi nhà khoa học, người mẹ giải tỏa bức dọc bằng trăm nghìn việc nhà để tìm sự

bù đắp.

Dù còn trẻ, Jared hẳn cũng cô đơn, vì sống với một người chú già và trí tuệ vượt xa bạn bè. Cô có thể dễ dàng xoa dịu nỗi cô đơn ấy mà không rơi vào - trời không cho phép - một mối quan hệ tầm thường.

Một lần, trong thời kỳ hôn nhân, cô từng bùng cháy đam mê với một người đàn ông cùng tuổi, người mà cô thấy quyến rũ ; cô đã nhìn nhận rõ ràng sự thu hút ấy, may mắn chỉ là thể xác, vì nếu cô còn kính trọng anh ta, cô đã không thể cưỡng lại. Nhưng cô đã kháng cự, dù nhớ rõ sự yếu đuối nhục nhã của lý trí trước ham muốn mãnh liệt, và chiến thắng đau đớn của bản thân. Đau đến mức cô đã nài nỉ Arnold đưa cô sang châu Âu mùa hè đó. Anh có đoán ra sự thật ? Cô không bao giờ biết, và cũng không muốn biết. Dù sao, anh không hỏi lý do cho ý muốn nhất thời cùng những giọt nước mắt ; may thay, vì cô không thể trả lời.

- Tất nhiên rồi, em yêu, anh nói, nghỉ ngơi cũng tốt cho anh. Nào... nào... sao em căng thẳng thế ! Anh để ý từ lâu rồi. Em làm quá nhiều. Những công việc từ thiện em tham gia, rồi lũ trẻ đang ở tuổi khó bảo. Anh không thích cách Millicent trả lời em chút nào.

Millicent ! Con gái cô, giờ đã là một người vợ và mẹ hiền lành, khi còn là cô bé thiếu niên vụng về, có đoán được nguyên nhân những cơn bực dọc và mộng mơ của mẹ ? Cô bé có thấy mẹ trong công ty người đàn ông quyền rũ ấy, với đôi mắt xanh và thái dương bạc ? Vì yêu cha và ghen với mẹ, cô bé có phán xét mẹ bằng sự khắc nghiệt tuổi trẻ ?

Edith gạt đi những ký ức ập đến và quyết định nhìn Jared theo góc độ khác. Cô sẽ tìm hiểu tâm trí, suy nghĩ của anh và tự chữa lành nỗi cô đơn, đồng thời xoa dịu những thôi thúc của bản thân.

- ... Nhưng trông mẹ khỏe quá ! Millicent thốt lên.

- Sao lại không ? Edith đáp nhẹ nhàng.

Nhưng cô không thể nói vậy về con gái. Cô gái trẻ đã tăng cân ; mái tóc bồng và quần áo nhàu nhĩ, màu xanh xỉn, khiến cô ta trông luộm thuộm.

- Mẹ trẻ hẳn ra, Millicent nhận xét, như thể đang trách mẹ.

Edith bật cười :

- Đó là tội ác sao ?

Millicent đến mà không báo trước, như thói quen, sau nhiều tuần im lặng.

- Không, cô ta đáp, không hẳn !

Cô ta liếc nhìn những tờ giấy rải rác trên bàn và hỏi mẹ :

- Mẹ đang vẽ gì thế ?

- Bản vẽ một ngôi nhà tưởng tượng.

- À ! Con nhớ ra rồi, đó là lý do con đến. Thấy mẹ khỏe, con quên mất. Tom muốn lên Vermont một tuần để săn hươu, và cả nhà sẽ đi, nếu mẹ cho mượn căn nhà gỗ.

- Tất nhiên !

Bỗng nhiên, dưới sự thúc đẩy của một cảm xúc không tên, cô thêm :

- Thực ra, mẹ tặng con luôn nếu con muốn.

- Tại sao ? Millicent hỏi thẳng.

Cô do dự.

- Mẹ không biết chính xác nữa, có lẽ vì mẹ cảm thấy quá cô đơn ở đây.

- Con hiểu. Trên đời này không ai có thể thay thế được cha.

- Không. Và mẹ cũng không muốn thay thế cha.

- Đương nhiên rồi !

Họ trao nhau ánh mắt, ánh mắt của Edith mỉm cười nhưng hơi buồn, còn Millicent thì có chút tò mò. Millicent đứng dậy, cúi xuống hôn lên má mẹ.

- Con phải về đây, không còn thời gian nữa...

- Con nên mua thêm một bộ vest nữa đi, Edith khẽ khuyên.

- Mẹ nghĩ vậy à ? Nhưng bây giờ không phải lúc ! Tom sắp nhận chức vụ mới. Nhưng chúng con sẽ phải chuyển đến San Francisco.

- Xa thế ư ?

- Vâng, con không làm gì được.

- Không, tất nhiên con phải đi cùng anh ấy. Khi nào thì đi ?

- Con không biết nữa. Tom dặn con đừng nói với mẹ cho đến khi mọi thứ chắc chắn, nhưng con lỡ miệng.

- Ô ! Mẹ sẽ giữ bí mật. Dù sao thì khoảng cách bây giờ có nghĩa lý gì ? Hay ngay cả thời gian ?

- Đúng vậy. Thôi, tạm biệt mẹ. Dĩ nhiên, con sẽ đến thăm mẹ trước khi chúng con đi, nếu có đi.

Edith nắm lấy tay con gái.

- Nếu có chuyến đi, các con dự định khi nào ?

- Khoảng cuối tháng. Chúng con sẽ ở đó vào Giáng sinh.

Khi Millicent rời đi, Edith suy nghĩ. Đến Giáng sinh, ngôi nhà của bà sẽ trống vắng. Vợ của Tony muốn các con đón Giáng sinh ở nhà họ. Rõ ràng, từ khi Arnold qua đời, cuộc sống của Edith liên tục thay đổi. Chỉ có ngôi nhà là vẫn nguyên vẹn, nhưng cuộc sống trong đó không còn như xưa. Thực ra, ngôi nhà chủ yếu thuộc về Arnold ; cô mang dấu ấn của anh. Nếu Edith tiếp tục sống ở đây, nỗi buồn sẽ dần bóp nghẹt cô. Cô nhắc điện thoại.

- Đây có phải là Công ty Bất động sản Wilton không? Tôi muốn nói chuyện với ông Robert Wilton Senior, làm ơn. Ông ấy đang bận ư ? Tôi sẽ chờ !

Cô chờ cho đến khi một giọng nói thân thiện vang lên từ đầu dây.

- À ! Bà Chardman, tôi có thể giúp gì cho bà ? Bà muốn bán nhà ư ? Tôi có thể tìm cho bà một người mua tốt, nếu bà muốn.

- Chưa phải lúc, cảm ơn ông. Ngược lại, tôi muốn mua.

- À ! Bà định chuyển nhà à ?

- Tôi muốn mua một mảnh đất. Có lẽ tôi sẽ xây một ngôi nhà nhỏ, một thứ gì đó chỉ dành riêng cho tôi. Nó nằm ven biển.

- À ! Vâng, hoàn toàn hợp lý - một mảnh đất ven biển. Tôi nhớ là bà luôn mong muốn... nhưng ông Chardman không đặc biệt thích... dù sao thì bây giờ bà không còn lý do gì để do dự nữa.

- Đúng vậy !

- Mảnh đất đó ở đâu ?

- Ở Bắc Jersey, không xa một thị trấn. Tôi nghĩ nó thuộc về một khu đất rộng. Nó nằm trên một ngọn đồi bao quanh bởi rừng cây. Ở đó có nhiều ngôi nhà lớn và cổ kính...

Vừa đưa ra chỉ dẫn, bà nghe thấy tiếng ông ta thở mạnh qua đường mũi.

- Bà định chi tôi đa bao nhiêu cho mảnh đất đó, bà Chardman ?

- Tôi đa... để có được nó.

Ông ta cười.

- Trường hợp đó, tôi nghĩ bà sẽ có nó. Tại sao không ?

- Tại sao không ? bà lặp lại.

... Những bông tuyết nhẹ của một trận tuyết rơi sớm bay lơ lửng trong không khí buổi sáng. Cô mở cửa đón một ngày u ám, đúng kiểu ngày tháng Mười một. Cánh cửa dường như nặng nề hơn thường lệ. Cô đã từng phàn nàn với Arnold về cánh cửa nặng nề và những bản lề đồng công kênh này. Weston giữ cửa cho bà và nói :

- Tôi rất mừng vì bà đã quyết định không tự lái xe. Có vẻ như tuyết sẽ rơi thật đấy. Không khí im ắng lạ thường.

- Weston, nhắc Agnès đừng động vào các giấy tờ trên bàn làm việc của tôi khi dọn dẹp.

- Vâng, thưa bà.

- Tôi sẽ ăn trưa trên đường, nhưng tôi dự định về nhà ăn tối.

- Một mình ạ ?

Bà do dự :

- Có lẽ tôi sẽ mời cô Darwent đến dùng bữa tối.

Bà gọi điện cho người bạn Amelia.

- Amelia à ? Là tôi, Edith đây. Hôm nay tôi có việc phải ra Bắc Jersey, nhưng tôi sẽ về ăn tối. Cô có muốn đến dùng bữa với tôi không ? Khoảng 8 giờ nhé ? Như vậy tôi sẽ có đủ thời gian. Ô ! Tuyệt lắm !

Cô đặt điện thoại xuống và quay lại phía Weston, người đang kiên nhẫn chờ đợi.

- Cô ấy sẽ đến. Cô ấy thích tôm hùm tươi, anh biết đấy, tôi nghĩ vậy.

- Vâng, thưa bà.

Cô bước ra ngoài, và cánh cửa nặng nề khép lại sau lưng cô. Ở cuối con đường uốn lượn, cô nhìn thấy ngôi nhà đồ sộ bằng đá xám sừng sững như một lâu đài quý tộc Đức giữa những cây lá kim cao lớn. Cô cần thoát khỏi pháo đài này, nhưng bằng cách nào ? Và tại sao cô

lại chú ý đến một ngôi nhà ? Mảnh đất sẽ sớm thuộc về cô : vị trí, đất đai, tầm nhìn ra Đại Tây Dương, vách đá, và cầu thang xoắn ốc nhỏ dẫn xuống bãi biển. Wilton Senior đã lo liệu mọi thứ. Khi biết rằng khu đất thuộc về những người thừa kế muốn bán, cô đã mua một diện tích gấp ba lần dự định. Vì vậy, cô sẽ sở hữu ba mươi mẫu đất : nhiều hơn nhiều so với nhu cầu, nhưng nó mang lại cho bà không gian và tầm nhìn rộng hơn. Cô sẽ giữ nguyên hiện trạng của khu đất. Không có vườn tược, không có cây bụi được cắt tỉa, cũng không có luống hoa.

Buổi sáng trôi qua trong im lặng. Người tài xế lái xe nhanh và khéo. Quen với tốc độ vừa phải dưới thời Arnold, rồi được bà góa phụ khuyến khích tăng tốc, anh ta chấp nhận sự thay đổi mà không bình luận gì, như thể hiểu được lý do cô thích tốc độ. Cô không biết gì về người đàn ông trầm lặng này, còn trẻ, ít nhất là theo cô: có lẽ khoảng bốn mươi tuổi. Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc hỏi han anh ta. Nhưng sáng hôm đó, hơi ngọt ngào vì không khí đầy tuyết, cô bắt đầu trò chuyện.

- William, anh có gia đình chưa ? Có con không ?
- Không, thưa bà. Tôi sống với mẹ già.
- Bà ấy bao nhiêu tuổi ?

- Sáu mươi ba, thưa bà.

- Ở Philadelphia ?

- Bây giờ thì vậy. Trước đây chúng tôi sống ở Bắc Jersey, mẹ tôi làm quản gia trong một ngôi nhà lớn và cổ kính. Đó là lý do tôi biết đường. Tôi đã trải qua tuổi thơ ở đó.

- Thế à ! Anh có biết nhà Medhurst không ?

- Có, thưa bà, mẹ tôi làm việc cho gia đình họ.

- Thật trùng hợp : tôi vừa mua một phần đất của họ.

- Nghe nói vậy.

Cô im lặng, ngạc nhiên. Có lẽ cô không thể giấu gì về đời tư, vì Arnold đã từng nổi tiếng trong giới tài chính. Nhưng có sao đâu ? Là con gái của một người đàn ông nổi tiếng, góa phụ của một người đàn ông giàu có, cô không cảm thấy cần phải che giấu điều gì. Không có bí mật, đó mới là tự do thực sự. Trong tâm trạng đó, cô đã đến nơi. Wilton Senior đang chờ cô trong xe. Ông ta lập tức tiến về phía cô.

- Tôi đã mang theo giấy tờ để bà ký, bà Chardman. Mọi thứ đã sẵn sàng, nếu bà hài lòng.

- Đợi tôi xem tâm nhìn có như tôi nhớ không.

Tuyết đã ngừng rơi, và cô tiến đến mép vách đá để ngắm nhìn biển xám xịt và sóng cuộn. Không có gió, và cũng không có ngọn sóng trắng xóa, nhưng dưới chân vách đá, những con sóng vỡ bọt trắng xóa quanh bãi biển. Người tài xế tiến lại gần cô.

- Tôi nhớ như in cảnh mình chạy lên chạy xuống những bậc thang này hồi còn bé. Tôi thường lao xuống từ sáng sớm, trước khi cả nhà thức dậy - tất cả trừ Master Robert - Bob là tên gọi thân mật của cậu ấy - cậu ấy chỉ lớn hơn tôi chút ít. Trên bãi biển này, khi thủy triều xuống, có thể bắt được rất nhiều cua.

- Cầu thang trông không được chắc chắn lắm.

- Đúng vậy, nhưng tôi có thể sửa lại dễ dàng. Tôi khéo tay mà.

- Có lẽ tôi sẽ nhờ anh làm việc đó.

- Vâng, thưa bà.

Anh ta rời đi khi cô im lặng, và cô tiếp tục đắm chìm trong suy tư một mình. Dù quyết định xây dựng hay không, mảnh đất này giờ đã thuộc về cô ; cô đang đứng trên chính mảnh đất của mình. Tuyết lại bắt đầu rơi,

những bông tuyết lạnh lẽo lướt nhẹ trên gương mặt cô. Cô quay lại chỗ Wilton Senior.

- Tôi sẵn sàng ký các giấy tờ, cô nói.

- Ngôi nhà mà cô muốn xây giờ ra sao rồi ? Amelia hỏi trong bữa tối.

Cô ấy quá tập trung thưởng thức món tôm hùm nên chưa kịp hỏi ; hơn nữa, Edith về muộn. Những cơn gió mạnh kèm tuyết đã khiến tài xế lái xe chậm lại, đến nỗi khi mở cửa, Weston thông báo với Edith rằng Miss Darwent đã đến và đang đợi ở thư viện, vì cô ấy cảm thấy phòng khách quá lạnh do gió bắc thổi vào.

- Hãy nói với cô ấy rằng tôi sẽ xuống trong năm phút nữa. Tôi thay đồ xong thì có thể dọn bữa tối.

- Vâng, thưa bà.

Anh ta do dự trước khi tiếp tục.

- Tôi đã dặn tài xế rất rõ giờ bà cần về.

Cô dừng lại dưới chân cầu thang, mỉm cười khi nhớ lại sự ghen tị đầy thù địch giữa hai người hầu trung thành này.

- Không phải lỗi của anh ấy. Tuyết đã dày lắm rồi.

- Vâng, thưa bà.

Vài phút sau, Amelia và Edith ngồi vào bàn ăn. Amelia, với chiếc khăn ăn kẹp trong cổ áo, đang thưởng thức món hải sản với vẻ ngon miệng.

- Nó vẫn chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của tôi, Edith trả lời câu hỏi của bạn mình.

- Cô sẽ không bao giờ tìm được ngôi nhà nào ấm cúng hơn nơi này đâu, Amelia nói.

Cô ấy bẻ một càng tôm hùm với tiếng kêu giòn tan.

- Tôi sẽ có một sự ấm cúng khác, Edith đáp.

Cô mỉm cười với người bạn lâu năm và nói thêm :

- Amelia, tôi đảm bảo với cô rằng nếu có chuyện gì để kể, tôi sẽ kể ngay. Nhưng tôi đang ở trong một trạng thái tâm lý kỳ lạ, không hẳn là bối rối, mà là đang tìm kiếm một thứ gì đó không rõ. Hiện tại, tôi chỉ đơn giản tận hưởng cuộc sống, có lẽ một cách hơi thụ động - tôi đang tự vấn chính mình.

Amelia đặt càng tôm hùm xuống đĩa và tuyên bố :

- Chính sự nhàn rỗi không tốt cho cô. Cô cần một công việc. Sao không tham gia các hoạt động từ thiện,

hoặc đại loại thế ?

- Tôi không cần, cũng không muốn làm việc. Tôi có âm nhạc, sách vở và...

- Và cái gì nữa ?

- Và bạn bè. Đó là lý do tôi mời cô đến tối nay. Tôi đã lâu không gặp...

Amelia ngắt lời :

- Ai là người đàn ông chân dài đã đến gặp cô nhiều lần thế ?

- Tôi tình cờ quen anh ấy mùa đông năm ngoái ở Vermont. Anh ấy là người ngưỡng mộ cha tôi.

- Và có lẽ cả cô nữa ?

- Ôi, Amelia, làm ơn đi !

- Nghe này, cô đang ở độ tuổi chín muồi cho chuyện đó. Tôi biết - tôi đã quan sát những người bạn của mình, những người mất chồng trung thành như Arnold, đặc biệt là các quả phụ xinh đẹp.

- Thật đấy, Amelia...

- Được rồi, Edith, đừng nói gì nếu cô không muốn !

- Nhưng Amelia, không có gì để nói cả.

- Vậy tại sao đột nhiên mời tôi đến dùng bữa tối ?

- Tôi cảm thấy cô đơn. Khi nghĩ về việc trở về ngôi nhà lớn, cũ kỹ và tối tăm này...

- Cần thận đấy ! Trong tâm trạng này, bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra với cô. Cho tôi thêm măng tây, Weston.

- ... Vậy tại sao không đi cùng tôi ? Jared hỏi.

Giọng nói của anh vang lên rõ ràng qua điện thoại. Đó là một buổi sáng đẹp trời, ngày trước Giáng sinh, và cô đang tự hỏi mình sẽ trải qua kỳ nghỉ thế nào. Millicent, đã cùng gia đình nhỏ của mình đến San Francisco, đã gọi điện cho cô một tuần trước. Bọn trẻ rất thích thú với sân chơi, bãi biển và công viên.

- Còn con ? Edith hỏi.

- Con sẽ có người giúp việc và rất vui. Tom được tăng lương.

- Vậy là thắng tiền của anh ấy đã ổn định, mọi thứ đều tốt đẹp !

Edith không hẳn đã quên con gái, nhưng cô không lo lắng gì về phía đó, cũng như về Tony. Thực tế, họ không cần cô nữa, và không có gì ngăn cản cô lắng nghe giọng nói trong trẻo của Jared qua điện thoại, trong khi ngắm nhìn bầu trời xanh qua cửa sổ mở ra ban công. Những chiếc lá cuối cùng của cây sồi lớn bay lượn trong không khí. Edith vừa dùng xong bữa sáng và đang tự hỏi làm thế nào để tiêu hao năng lượng trong ngày, vì cô cảm thấy rất khỏe khoắn. Có lẽ nên cưỡi ngựa vào rừng ? Nhưng điện thoại lại reo...

- Khi nào ? cô hỏi, do dự.

- Tôi sẽ đón cô chiều nay và chúng ta sẽ lái xe dọc bờ biển. Hãy thương xót tôi. Ông cậu già của tôi ghét lạnh: ông ấy đã đi quần đảo Virgin. Cô muốn tôi đón Giáng sinh với ai, nếu không phải là cô ?

- Anh không muốn đến ngôi nhà gỗ ở Vermont sao ?

- Không, tôi muốn đưa cô đến một nơi xa lạ, nơi cả hai chúng ta chưa từng đặt chân đến. Hãy đi một cách ngẫu hứng !

Cô suy nghĩ. Một cái nhìn ra ngoài khiến cô bỗng khao khát không khí trong lành và sức sống mới.

- Đồng ý ! cô reo lên vào điện thoại.

- Tốt. Tôi sẽ đến lúc hai giờ rưỡi.

... Con đường uốn lượn dọc bờ biển, có lúc rời xa mặt nước hàng cây số, xuyên qua một khu rừng, rồi bất ngờ lại men theo một vịnh hay bãi biển. Mặt trời vừa khuất hẳn khi họ dừng lại trước một quán trọ, một ngôi nhà cổ kính với lối vào uy nghi, hai bên là những cột trụ lớn.

- Chúng ta đã không nói chuyện nhiều, Jared nhận xét.

- Đúng vậy !

Họ không có nhu cầu trò chuyện suốt hành trình. Anh dường như chìm đắm trong suy nghĩ, và cô không muốn làm phiền. Thỉnh thoảng, anh buông một nhận xét.

- Những tảng đá lớn bên bờ nước...

- Trông như bị một gã khổng lồ ném xuống.

Cô hoàn thành câu nói.

Bầu trời nhuộm sắc hồng và đỏ thắm ; sao hôm và lưỡi liềm trắng như lơ lửng trên ngọn cây. Edith để sự bình yên thấm vào lòng và đoán rằng người bạn đồng hành cũng đang tận hưởng sự thư thái tương tự : họ cùng hòa mình vào một sự bình yên mới lạ. Phải chăng niềm hạnh phúc mà cô cảm nhận bên Jared cũng là điều

mới mẻ ? Chưa bao giờ, bên bất kỳ ai, cô tìm thấy sự thoải mái và hương vị cuộc sống như thế. Cô quay sang anh và gặp ánh mắt chất vấn trong đôi mắt đen của anh.

- Cô muốn chúng ta dùng bữa tối ở đây không ? Sau đó, chúng ta có thể đi dạo trên bãi biển.

- Nếu anh muốn. Mùi hương dịu dàng này là gì thế ? Không còn nhiều hoa vào mùa này, tôi nghĩ vậy, dù khí hậu có dịu dàng đến đâu. Không, chắc hẳn là mùi thơm của những cây thông.

- Đúng vậy, mùi thông ấm áp dưới nắng. Cô có muốn chúng ta ở lại đêm nay không ? Quán trọ sẽ gần như vắng tanh : mọi người đều ở nhà đón Giáng sinh. Chỉ có tôi và cô, cùng nhau đón Giáng sinh.

- Vâng, hãy ở lại đây !

Trong ánh mắt sâu thẳm và đầy đam mê của anh, cô đọc được thông điệp khiến lòng mình xao động. Nhưng khoan đã, chuyện này không phải là việc chọn hai phòng riêng biệt, điều đó quá rõ ràng... Vậy tại sao lại có sự thôi thúc bí ẩn trong sâu thẳm trái tim cô, sự cám dỗ muốn quên đi tuổi tác và sự dè dặt của mình ? Cô không còn là vợ của ai nữa ; cô thuộc về chính mình và có quyền quyết định cuộc đời mình. Tại sao phải từ

chối - và từ chối anh - điều mà cả hai đều khao khát ?
Cô đã hoàn thành mọi nghĩa vụ với người khác.

- Tôi sẽ đặt phòng cho chúng ta, anh nói.

Anh để cô lại trong xe và cô chờ đợi trong trạng thái hưng phấn kỳ lạ. Những gì cô cảm nhận dành cho người đàn ông này, cô thừa nhận, nhưng đây là lần đầu tiên cô đầu hàng trước một sự thu hút toàn diện đến vậy, một sự hấp dẫn cả về thể xác lẫn tâm hồn. Dù cô cố gắng kìm nén, ngăn chặn dòng nhiệt ấm đang lan tỏa khắp cơ thể, cô vẫn không thể. Vậy ít nhất, hãy phân tích bản thân, tự hỏi mình muốn gì nhất... À thì, không phức tạp, cô tự nhủ, không có những rắc rối tình cảm ngớ ngẩn. Đặc biệt, không có trái tim tan vỡ ở cái tuổi này.

Anh quay lại, vui vẻ và đầy tự tin.

- Tôi đã đặt hai phòng thông nhau, anh thông báo.
Nếu cô cần gì, cứ gọi tôi.

... Cô tỉnh giấc giữa đêm, như thường lệ, sau năm giờ ngủ, tâm trí tỉnh táo, suy nghĩ rõ ràng. Ánh trăng và làn gió đêm mát lạnh tràn vào qua cửa sổ mở. Cô kéo chăn lên dưới cằm và hít một hơi thật sâu. Tiếng sóng xa xa và mùi biển vọng đến. Cô sẽ cảm nhận điều tương tự trong ngôi nhà trên vách đá, khi một mình ngủ ở đó.

Nhưng tối nay, cô không cô đơn. Jared đang nghỉ ngơi bên kia cánh cửa - cánh cửa không khóa. Không khóa: cô chợt nghĩ về điều này với một sự rõ ràng đáng sợ.

- Không có điện thoại nội bộ trong một quán trọ cũ kiểu này, Jared đã nói. Tôi không khóa cửa thông... biết đâu có chuyện gì.

Không đáp lại, cô đứng im giữa căn phòng rộng lớn, nơi chiếc giường lớn có màn che chiếm nhiều không gian.

- Tôi chưa muốn nói lời chúc ngủ ngon, Jared thở dài.

- Bữa tối thật tuyệt. Tôi không ngờ mình lại đói đến thế.

- Ô ! Tôi lúc nào cũng đói như sói.

Miệng anh nhếch lên một nụ cười hóm hỉnh.

- Tất nhiên, phải nuôi cái thân hình to lớn này chứ !
Cô cười.

Đến lượt anh không đáp lại. Anh chỉ nhìn cô chăm chú, rồi ôm cô vào lòng và hôn lên môi cô.

- Ngủ ngon, em yêu, anh thì thăm rồi bước ra, đóng cửa thông lại sau lưng.

... Giờ đây, nằm trên chiếc giường lớn, cô sống lại nụ hôn ấy. Anh đã trao nó, nhận lấy, không đòi hỏi, không bình luận. Cô vẫn cảm nhận được hơi ấm từ đôi môi trẻ trung của anh. Nhưng cô đang tự làm mình rối trí ! Một nụ hôn vào thời điểm này có ý nghĩa gì ? Người ta trao nhau nụ hôn vô tư quá thường xuyên. Nhưng cô không như vậy ! Cô chưa bao giờ thuộc tuýp người dễ dàng trao và nhận những nụ hôn hời hợt. Ngay cả với Arnold, điều đó cũng vô nghĩa. Còn Edwin, những nụ hôn của anh ấy giống như của một đứa trẻ - hoặc một ông già, một ông già rất già : dịu dàng nhưng thuần khiết. Vậy nụ hôn để lại dấu ấn trên môi cô là gì ? Cô tự trách mình một cách mỉa mai. Sự thật đơn giản là : nụ hôn ấy tác động đến cô, vì lâu rồi không ai hôn cô.

Ngay lúc ấy, như để phủ nhận suy nghĩ đó, toàn thân cô căng lên vì một ham muốn mãnh liệt, một khát khao thể xác mà cô chưa từng trải qua bao năm nay. Bao năm ? Không, hãy nhìn thẳng vào sự thật : thực ra, cô chưa bao giờ cảm thấy ham muốn như vậy. Có lẽ vì cô luôn thỏa mãn trong đời sống hôn nhân. Nhưng đêm nay, một cánh cửa ngăn cản ham muốn của cô. Một cánh cửa, thậm chí không khóa. Vậy thì... đúng, thật khó tin... nhưng nếu cô đứng dậy, rời khỏi chiếc giường lạ, khoác lên mình chiếc áo choàng lụa hồng, mở nhẹ cánh cửa ấy và bước vào phòng bên, chỉ để ngắm anh

ngủ... Và nếu anh tỉnh giấc, thấy cô đứng đó...

Không, không thể ! Nhưng nếu anh không tỉnh ? À, nhưng làm sao chắc chắn được ? Và nếu anh mở mắt, cô sẽ thấy gì trong đó ? Cô chưa hiểu anh đủ. Nếu anh từ chối, cô sẽ tổn thương lòng tự trọng. Nhiều phụ nữ bỏ qua niềm kiêu hãnh, chấp nhận một mối quan hệ thuần túy thể xác, nhưng cô hiểu rõ mình và không thể chịu đựng sự xấu hổ. Sống với nỗi nhục sau một trải nghiệm như vậy là quá mạo hiểm.

Cơ thể bừng cháy ham muốn, cô gắng gượng nằm im, chống lại sự thôi thúc đứng dậy, bước qua căn phòng, thậm chí tưởng tượng cảnh mở cửa và thấy anh đang ngủ. Cô chống lại tất cả. Cuối cùng, cơ thể cô thả lỏng, và cô chìm vào giấc ngủ.

... Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, ký ức về đêm qua vẫn sống động, và cô không nhúc nhích. Tai lắng nghe những âm thanh phía bên kia cánh cửa. Anh đã dậy, cô nghe thấy tiếng anh đi lại. Cuối cùng, cô cũng đứng dậy, tắm rửa và thay quần áo. Hôm nay, cô muốn mình thật xinh đẹp. Biết rõ ngoại hình có thể thay đổi theo tâm trạng, cô chăm chút tỉ mỉ từng chi tiết. Cô thừa nhận rằng trước giờ, cô chẳng mấy quan tâm, và bỗng nhận ra Amelia đã không sai. Dù không có người tình, chỉ khả năng của tình yêu cũng khơi dậy trong cô một sức sống

mới, bắt nguồn từ trái tim thức tỉnh, từ dòng máu ấm lại. Cuộc sống lại có giá trị. Sau trải nghiệm đêm qua, cô nhìn Jared bằng con mắt khác và biết rằng mình có thể yêu anh. Dù vậy, cô không dám thừa nhận - ngay cả trong thâm tâm - rằng mình đã yêu anh. Chuyện không đơn giản thế. Cô chưa hiểu anh đủ, và có lẽ sẽ không bao giờ hiểu, theo nghĩa trọn vẹn và phức tạp của tình yêu thực sự. Tình yêu : một từ cô không cho phép mình lạm dụng như nhiều người khác, dùng bừa bãi để diễn tả một tình cảm đơn thuần hay sở thích quá mức.

Không, cô nhận rõ bản chất của xúc động đêm qua : một nhu cầu được sưởi ấm, sinh ra từ sự cô đơn, và có thể thỏa mãn bằng sự kết hợp thể xác đơn giản. May mắn thay, cô đã kháng cự được. Không gì đáng thất vọng hơn với cô bằng một trải nghiệm như vậy, chưa kể nguy cơ kết thúc sớm mối quan hệ với Jared.

Mối quan hệ của họ ? Nhưng bản chất của nó là gì ? Câu hỏi dẫn đến một câu hỏi khác : mối quan hệ nào có thể tồn tại giữa họ, với sự chênh lệch tuổi tác ? Thật đáng buồn nếu sự thật này làm cô tổn thương. Nhưng mà, cô không trẻ hơn một số con của Edwin sao ? Đúng, nhưng đó là một bậc hiền triết, người xem tình yêu như một giấc mơ triết lý, và cơ thể bên cô trong bóng tối chỉ là một bóng ma nhẹ nhàng. Cô yêu vẻ đẹp của anh

ấy, nhưng không phải bằng ham muốn mãnh liệt. Cô trao tình yêu với niềm vui, vì anh ấy xứng đáng. Và cô không hối tiếc.

Dĩ nhiên, Arnold sẽ không bao giờ hiểu được, và Jared cũng vậy, nếu anh biết sự thật. Hơn nữa, ngay cả bản thân cô cũng không hiểu nổi mình. Nhưng rốt cuộc, chẳng phải việc chấp nhận sự an ủi từ một tình cảm ngưỡng mộ như thế là điều rất con người sao ? Đúng vậy, và cũng vì lý do đó, suốt nhiều năm, cô đã chấp nhận tình yêu chung thủy của chồng mình, dù cô đáp lại nó một cách chẳng mấy trọn vẹn.

Trong bữa sáng, khi ngồi đối diện Jared, cô nhận ra mình đang đối mặt với nguy cơ lớn là yêu anh theo cách cô chưa từng yêu ai trước đây. Ánh nắng ban mai chiếu thẳng vào khuôn mặt anh, và cô có thể chiêm ngưỡng đôi mắt đen lấp lánh, vàng trán gọn gàng, sống mũi thẳng và đôi môi cong một cách duyên dáng. Ôi, anh quá đẹp trai đối với một chàng trai. Anh toát lên niềm vui sống, ăn uống ngon miệng và dường như sẵn sàng đón nhận niềm vui với cùng một sự thèm khát. Và vẻ ngây thơ ấy, thật cảm động... Cô muốn tự làm mình đau, một cách cố ý.

- Nói cho tôi nghe, tại sao anh không dành những ngày lễ với cô bạn gái xinh xắn của mình ?

Anh đang ăn trứng bác với vẻ tập trung.

- Cô ấy xinh thật, anh thừa nhận, nhưng mặt trái là cha cô ấy : đã ly hôn và tái hôn ; to lớn và ồn ào.Ồn ào còn là cách nói nhẹ. Ông ta làm điếc tai.

- Nào, nói rõ hơn đi : ồn ào kiểu gì ?

- Ôi, cô biết đấy, kiểu vui vẻ-vỗ-vai-anh-hỏi-thăm-sao-rồi-bạn...

- Sao cô ấy lại có một người cha như thế ?

- Tôi cũng tự hỏi, vì cô ấy hoàn toàn khác.

- Hãy miêu tả cô ấy đi !

- Khá cao, nhưng không quá. Bình tĩnh. Có lẽ cứng đầu, hoặc chỉ bướng bỉnh. Sự bình tĩnh đó có lẽ chỉ là bề ngoài và nhằm làm tôi thích.

- Sao anh không khuyến khích cô ấy thể hiện con người thật của mình ?

- Nhưng cô biết đấy, tôi không hiểu cô ấy lắm. Tôi đã nói với cô là tôi thích đôi tay của cô chưa ?

- Chưa. Có liên quan gì đến cuộc trò chuyện của chúng ta ?

- Không có, tôi chỉ nhìn chúng thôi. Đó là những bàn tay biết nói.

Cô liếc nhìn đôi tay trần của mình : cô không đeo bất kỳ chiếc nhẫn nào.

- Ý anh là gì ?

- Chúng nói với tôi về cô.

Cô kìm lại mong muốn hỏi câu hỏi mà anh đang chờ đợi và tiếp tục tự gây ra nỗi đau cho mình.

- Nếu anh am hiểu đến vậy, sao không đoán tính cách của bạn gái anh qua đôi tay cô ấy ?

- Ôi, cô ấy...

Anh bật cười ngẩn.

- Ôi, nghe này, đừng gọi cô ấy là bạn gái tôi. Cô ấy là... tôi không biết, nhưng chắc chắn không phải thế.

- Nhưng là gì ?

- Tôi không biết. Đó là một bí ẩn.

- Cô ấy ?

- Không. Tôi. Có lẽ tôi không nên nghĩ đến hôn nhân. Tôi quá bận rộn với công việc mình chọn. Ngay cả lúc này, ngồi đối diện cô, trong thời tiết tuyệt vời thế này, với cả một ngày tuyệt vời trước mặt, tôi vẫn nghĩ về nghiên cứu của mình. Tôi muốn chế tạo một bàn tay nhân tạo tiện lợi và chức năng hơn nhiều so với bộ phận giả hiện có. Có lẽ việc nhìn đôi tay cô khiến tôi liên tưởng đến nghiên cứu của mình ; mọi thứ đều gợi nhớ đến nó. Trong tôi là nhu cầu sáng tạo, phát minh... Hãy lấy bàn tay làm ví dụ...

Anh đưa tay phải ra, một bàn tay đẹp với những ngón dài.

- Điều buồn nhất đối với người bị cụt tay là mất đi cảm giác xúc giác. Bàn tay không chỉ là công cụ, mà còn là cơ quan cảm nhận. Nó là đôi mắt của người mù, là lưỡi của người câm. Tôi đang phát triển một bàn tay nhân tạo, được thiết kế khéo léo đến mức gần như mang lại cảm giác chạm. Các bác sĩ an ủi người bị cụt tay bằng cách hứa hẹn về bộ phận giả ; nhưng họ sớm nhận ra rằng bàn tay nhân tạo không cảm nhận được gì. Với bàn tay của tôi, họ sẽ cảm nhận được hình dáng và có lẽ cả chất liệu của vật thể. Thay vì một cái móc hoặc móng vuốt, sẽ có những ngón tay có khả năng cảm nhận. Hãy tưởng tượng việc vuốt ve má một người phụ nữ bằng

cái móc đó... hoặc không bao giờ được cảm nhận mà người phụ nữ ấy nữa...

- Cha tôi từng nói rằng tất cả các nhà khoa học đều là nghệ sĩ ; điều đó đúng với trường hợp của anh. Dù sao, anh nghĩ như một nghệ sĩ và những gì anh tạo ra, anh muốn nó trở thành một tác phẩm nghệ thuật.

Anh đặt dao và nĩa xuống và ra hiệu cho người phục vụ.

- Thêm cà phê nữa, làm ơn, và chuẩn bị hóa đơn. Cô có rất nhiều trực giác, Edith. Tôi muốn nhìn thấy thứ gì đó mà hiện tại còn khá mơ hồ trong tâm trí tôi, giống như một nhà soạn nhạc sáng tác dần dần mà không biết mình đang đi đâu. Nhà khoa học không có chút nghệ sĩ nào thì cũng chẳng có gì của một người sáng tạo, họ chỉ là một kỹ thuật viên. Cô biết đấy, thật tuyệt vời khi được nói chuyện với cô. Cô cho phép tôi gọi cô là Edith, phải không ? Đó là một cái tên rất đẹp và rất hợp với cô.

- Nếu anh thích, tôi không thấy có vấn đề gì.

- Và cô gọi tôi là Jared, tất nhiên.

- Đồng ý.

- Lẽ ra tôi nên nói với cô sớm hơn, nhưng điều đó không làm thay đổi sự gắn gũi của chúng ta. Tôi tự hỏi tại sao mình cảm thấy gắn gũi với cô đến vậy. Chưa ai từng mang lại cho tôi cảm giác này. Ngay từ lần đầu gặp cô - cô có nhớ đêm tuyết đó không ? - khi cô mở cửa cho tôi, ở Vermont, tôi có cảm giác mình đã tìm thấy người mình tìm kiếm, dù tôi thậm chí không nhận thức được cuộc tìm kiếm đó. Tôi biết ngay lập tức rằng cuộc đời tôi sẽ gắn liền với cô chừng nào chúng ta còn sống.

Cô lắng nghe những lời nghiêm túc đó và nỗi sợ hãi hòa lẫn với niềm hân hoan. Anh nói với vẻ trang trọng và cô tiếp nhận lời thú nhận đó cũng với sự nghiêm túc. Đây không phải là một chàng trai trẻ tán tỉnh một người phụ nữ lớn tuổi hơn. Anh có thể đôi lúc tỏ ra bốc đồng và vui vẻ, nhưng đó là một bản chất sâu sắc, được đánh dấu bởi tài năng xuất chúng của mình. Cô chưa từng gặp ai giàu tài năng như anh ; cô đủ hiểu để nhận ra những đòi hỏi của tài năng. Sự cô đơn mà cô đã chịu đựng suốt cuộc đời có lẽ xuất phát từ việc con cái cô không thừa hưởng được thiên tài mà cô từng ngưỡng mộ ở cha mình. Quen với sự hiện diện ân cần của người đàn ông vĩ đại đó suốt thời thơ ấu và thanh xuân, cô nghĩ với sự hối hận rằng Arnold và các con không thể sánh được. Vì ý nghĩ đó, cô đã cố gắng, trong

suốt cuộc đời hôn nhân, hoàn thành nghĩa vụ của mình một cách tốt nhất. Giờ đây, không còn nghĩa vụ nào phải cân nhắc, và trong niềm hạnh phúc mà mối quan hệ với Jared mang lại, cô tìm thấy lại một chút niềm vui tuổi trẻ. Những khái niệm, ý tưởng, từ ngữ mà cô chỉ từng trao đổi với cha mình, giờ lại ùa về trong tâm trí.

Suốt cả buổi sáng dưới ánh nắng mùa đông, cô không ngừng suy nghĩ như vậy, nhưng họ lại lên đường và thời gian trôi qua mà cuộc trò chuyện giữa họ không được nối lại. Anh lái xe tốt, nhưng với vẻ xa xăm, và cô, nhận ra biểu cảm quen thuộc của cha mình khi ông đang theo đuổi nghiên cứu, giữ im lặng một cách thoải mái và thư thái. Mùa đông chưa tác động nhiều đến những ngọn đồi êm dịu và thung lũng vẫn còn xanh ; người dân tỏ ra thân thiện và không vội vã. Chẳng có gì gợi nhớ đến Giáng sinh. Một sự bình yên lan tỏa đến mức cô tự hỏi liệu mình có đang mơ về những nỗi đau đêm qua.

- ... Tôi không hiểu bản chất của tình yêu, anh nói.

Edith chưa từng trải qua một ngày Giáng sinh nào như thế. Họ dừng chân vào buổi trưa, gần một thị trấn nhỏ, thực ra là một ngôi làng, với cái tên không quen thuộc với họ. Trong nhà hàng duy nhất mở cửa để phục vụ bữa trưa Giáng sinh, chủ nhân, một ông già, đã thổ lộ rằng ông ở lại đây vì không có gia đình.

Sau bữa ăn, họ đi dạo trên quảng trường và Jared đột nhiên tuyên bố rằng anh không hiểu bản chất của tình yêu. Edith tựa lưng vào thân cây thông khô và chờ anh giải thích. Anh đứng bên cạnh, cả hai cùng ngắm nhìn biển cả. Không khí yên ắng, mặt biển lặng sóng, những con sóng nhỏ của thủy triều dâng lên vỗ nhẹ vào bờ cát trắng. Anh tiếp tục :

- Hay đúng hơn, tôi nên nói rằng tôi không hiểu chính trạng thái tâm trí của mình.

Cô vẫn im lặng chờ đợi, giờ đây đã biết rằng anh dễ nói về công việc hơn là những trạng thái cảm xúc của mình. Không phải vì nhút nhát, cô hiểu rõ điều đó, mà vì anh không quen chia sẻ về bản thân.

- Ví dụ nhé, anh nói, khi ở bên cô, tôi cảm thấy một sự thỏa mãn sâu sắc và kỳ lạ. Đúng vậy, đó là sự thỏa mãn, tôi không tìm được từ nào khác. Tôi cảm thấy như mình đang ở trong môi trường của chính mình. Cô không đòi hỏi gì từ tôi. Cô có biết điều đó đặc biệt thế nào không, khi một người phụ nữ không đòi hỏi gì từ một người đàn ông ? Tôi không cần phải gắng sức quyến rũ cô.

Cô bật cười.

- Nhưng tôi vẫn thấy anh rất quyến rũ mà.

Anh không cười mà tiếp tục, giọng trầm ngâm.

- Không, chưa từng có người phụ nữ nào khiến tôi cảm thấy như vậy. Tôi thoải mái, cảm thấy không cần bất kỳ bí mật nào giữa chúng ta.

- Anh có bí mật nào không ?

- Đương nhiên ! Một người đàn ông ở tuổi tôi mà không có bí mật ? Không thể nào ! Đặc biệt là trong thời đại của chúng ta. Tôi đã làm nhiều điều ngốc nghếch, như bất kỳ ai khác. Bị kìm hãm bởi sự dè dặt, cậu tôi chưa bao giờ dám - may mắn thay ! - cho tôi lời khuyên nào, và tôi đã tự mình xoay sở, luôn già dặn hơn tuổi. Dù vậy, tôi vẫn không hiểu bản chất của tình yêu.

Anh quay sang cô.

- Điều đó không có nghĩa là tôi ngây thơ. Tôi sớm hiểu biết về mọi thứ. Một người phụ nữ đã dạy tôi khi tôi mười ba tuổi... Và tôi đã để cô ấy dạy !

- Đừng kể với tôi ! Cô phản đối.

- Không, tôi sẽ kể, anh kiên quyết. Lúc đó tôi đang học trung học, và vợ của một giáo viên là người đàn bà đam mê. Chồng cô ấy thì lạnh lùng, còn cô ấy là một cô gái tóc đỏ, với tất cả những gì đi kèm. Cô ấy - ừm !

có thể nói là cưỡng ép ; nhưng thực ra tôi cao lớn hơn tuổi, và cô ấy khơi dậy trong tôi một niềm đam mê điên cuồng - và một khi đã bắt đầu, tôi không thể dừng lại. Đối với một người đàn ông, có một điểm không thể quay lại trong lĩnh vực này, và về thể chất, tôi đã là một người đàn ông. Chuyện xảy ra trong chính ngôi nhà của cô ấy, vào một ngày mưa. Tôi đến gặp giáo viên của mình để hỏi về một vấn đề vật lý. Tôi là một trong những học sinh được ông ấy yêu thích vì tôi thường làm thêm bài tập vật lý. Giờ tôi đã hiểu, ông ấy có xu hướng đồng tính, điều đó có lẽ giải thích cho hành vi của vợ ông. Dù sao, một khi được cô ấy dạy cho những thú vui xác thịt, tôi bị ám ảnh, nói thẳng ra là vậy. Tôi không nghĩ đến bất cứ điều gì khác. Cô có sức không ?

- Không, cô nói giọng nhẹ nhàng, nhưng tôi thấy thương cậu bé đó quá !

Anh không bình luận gì, mà tiếp tục, giọng lạnh lùng.

- Số lượng trải nghiệm và tính cách của những người phụ nữ tôi từng gặp không quan trọng. Tất cả đều kết thúc giống nhau : trong một sự chán ghét dành cho họ và cho chính mình. Tôi không hiểu tại sao. Cô ấy - bất kỳ người phụ nữ nào - đều khiến tôi thấy điên đảo cho đến khi tôi ngủ với cô ấy ; phản ứng sau đó là không thể tránh khỏi, nếu không muốn nói là ngay lập tức. Tôi

luôn chấm dứt mối quan hệ. Có lẽ trong tiềm thức, tôi biết rằng những mối quan hệ này không vượt qua khỏi mức độ thể xác và sự thỏa mãn của một bản năng tự nhiên. Cuối cùng, tôi từ bỏ những cuộc phiêu lưu kiểu đó, vì tôi hiểu rằng mình đang phá hủy điều gì đó trong chính mình. Tôi có nguy cơ chỉ còn nhìn thấy người phụ nữ như một cỗ máy mang lại khoái cảm. Tôi thậm chí không thể gặp một người phụ nữ nào mà không lột bỏ quần áo của cô ấy trong tâm trí. Điều khiến tôi bối rối là, với cô, tôi có cùng phản ứng, nhưng lại hoàn toàn khác biệt, vì tôi không chỉ dừng lại ở đó.

Cô không nói gì, không thể thốt ra lời nào, quá choáng ngợp bởi sự pha trộn giữa nhẹ nhõm và đau đớn đang siết chặt cổ họng cô. Một lúc sau, nỗi đau dần dần nhẹ nhõm. Đúng vậy, cô đau đớn vì lòng tự ái của một người phụ nữ, cô thừa nhận điều đó mà không cần giấu giếm, đó là lý do cô im lặng. Cô không muốn anh biết điều đó dù phải đánh đổi bất cứ thứ gì.

- Với cô, anh tiếp tục, tôi cảm thấy một cảm giác tuyệt vời khi được là chính mình, được thả lỏng suy nghĩ, lên kế hoạch cho tương lai, suy ngẫm về nghiên cứu của mình - tóm lại, là được sống, và thậm chí tự do hơn cả khi tôi ở một mình, vì cô mở rộng tự do của tôi chỉ bằng cách là chính cô, khác với những người phụ

nữ khác, những người mà yêu cầu của họ giới hạn tự do của tôi. Tôi yêu cô điên cuồng, tôi nghĩ vậy, nhưng theo cách tôi chưa từng yêu ai ! Tôi lặp lại rằng tôi không hiểu gì về bản chất của tình yêu. Tôi chỉ biết rằng tôi yêu cô, theo một cách hoàn toàn mới mẻ với tôi. Tôi không nghĩ mình sẽ yêu ai khác nữa !

Anh đột ngột quay sang cô, đặt tay lên vai cô và nhìn thẳng vào mắt cô :

- Cô nói gì về điều đó ?

Cô gật đầu. Nói gì bây giờ ? Những lời sáo rỗng : ở tuổi tôi, tôi có thể là mẹ anh... Không, không thể. Trái tim cô từ chối điều đó. Cô không hề có cảm giác mẫu tử dành cho Jared. Cô không muốn tỏ ra bảo bọc anh và cũng không muốn che giấu sự thật bằng lời nói dối. Sự thật là : cô yêu anh say đắm !

- Thế nào ? Anh nài nỉ.

- Tôi cũng không hiểu bản chất mối quan hệ của chúng ta, cô thừa nhận.

Anh quay đi, nhưng vòng tay qua vai cô và họ đứng như vậy, bên cạnh nhau, hướng ra biển. Cuối cùng, không thể chịu đựng được sự tiếp xúc của cơ thể anh thêm nữa, Edith thoát ra, thì thầm :

- Chúng ta tiếp tục đi dạo đi !

- Cô muốn đi đâu ?

- Đâu cũng được.

- ... Vậy cô hiểu rồi đấy, Jared giải thích, tôi muốn chế tạo một dụng cụ mà một chuyên gia phục hình có thể sử dụng để tạo ra hai ngón tay từ cẳng tay và thay thế bàn tay đã mất. Tôi nghĩ mình biết cách làm, và với những ngón tay thay thế này, người cụt tay có thể lấy lại xúc giác sau một quá trình phục hồi chức năng đặc biệt. Đó là mục tiêu nghiên cứu của tôi. Nhưng điều khiến tôi quan tâm hơn cả vẫn là bộ não. Khoa học vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ cấu trúc của bộ não con người. Đó là nguồn gốc của mọi cảm giác, cũng như tư duy và tình cảm, tất nhiên. Tôi đang nghiên cứu giải phẫu não và đã bắt đầu mổ xẻ một bộ não trong phòng thí nghiệm của mình. À ! Có quá nhiều việc phải làm. Ví dụ như ống nghe thông thường : nó cần được cải tiến. Tôi cũng muốn áp dụng nghiên cứu của mình vào đó. Ngay cả những mẫu mới nhất cũng không làm tôi hài lòng. Tôi thấy chúng có vấn đề về mặt âm học. Tôi nghĩ cần thiết phải tạo ra một kênh âm thanh cách ly với mọi tiếng ồn xung quanh. Sự lan truyền của âm thanh... Nhưng khoan, tôi tự hỏi tại sao mình lại làm phiền cô với tất cả những chi tiết kỹ thuật này. Cô thấy đấy, khi ở bên cô,

tâm trí tôi tiếp tục làm việc, nhưng với năng lượng sáng tạo gấp mười lần. Điều này có thể được giải thích bằng khoa học như một sự trao đổi dòng điện. Vẫn còn nhiều điều cần khám phá về cường độ điện cảm nhận được giữa hai cá nhân.

Cô lắng nghe đoạn độc thoại mà không nói gì. Khi anh dừng lại, cô đáp :

- Tất cả điều đó đều có thể. Tôi thích cách tâm trí anh lục lọi khắp nơi, như một con vật tò mò. Một ngày nào đó, tất nhiên, anh sẽ phải đi theo con đường của nghệ sĩ cũng như của nhà bác học, bởi anh là cả hai và đó sẽ là thời điểm anh phải lựa chọn.Ồ ! Đúng vậy, anh là một nghệ sĩ - vì anh lắc đầu phủ nhận - tôi đã thấy những nét phác thảo anh vẽ khi nghĩ về các phát minh của mình.

Trong căn phòng Jared thuê, cô đã phát hiện trên bàn làm việc những mảnh giấy đầy hình vẽ động vật và khuôn mặt người - bao gồm cả chủ nhà - cùng những hình học phức tạp. Cô đã cẩn thận giữ lại tất cả.

- Không phải tôi muốn coi nhẹ những phát minh, cô nói tiếp, nhưng chúng liên tục bị thay thế bởi những thứ khác, đôi khi tốt hơn, và công trình cả đời nhanh chóng trở nên lỗi thời. Nhưng nghệ thuật thì vĩnh cửu, không tuổi tác, hoàn thiện trong chính nó.

Anh thốt lên đầy ngỡ ngàng :

- Ah ! Cách cô diễn đạt thật chính xác ! Cô hoàn toàn đúng, và tôi sẽ không quên điều đó ! Nhưng cô biết cô vừa làm gì không ? Điều tôi coi là sự nghiệp cả đời, cô đã biến nó thành một thú tiêu khiển tạm thời. Tôi sẽ phải xem xét lại giá trị của mình.

Gương mặt đẹp của anh trở nên nghiêm nghị ; anh mím chặt môi và lẩm bẩm những từ không rõ nghĩa. Edith cảm thấy bị lãng quên và không hề khó chịu.

... Tối đó, trên đường về, họ dừng chân tại cùng một quán trọ như đêm trước, và khi chúc nhau ngủ ngon, anh ôm cô vào lòng để hôn. Sau nụ hôn đầu tiên, anh lùi lại để nhìn sâu vào mắt cô, rồi trao thêm hai nụ hôn nữa trước khi buông cô ra và quay về phòng. Anh đóng cửa sau một nụ cười cuối cùng, nhưng ngay lập tức mở lại, thò đầu và vai qua khung cửa, lấp bắp :

- Nụ cười đó...

Cô đang tháo trâm cài tóc. Đứng trước gương, cô chỉ quay đầu về phía anh.

- Nụ cười nào ?

- Cửa cô. Một nụ cười kỳ lạ, như Mona Lisa ! anh đáp, và lần này anh đóng cửa không nói thêm gì.

Bất động trước gương, cô nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu : một khuôn mặt nghiêm túc - không một dấu vết nụ cười - đôi má ửng hồng và đôi mắt quá sáng. Thời khắc đã đến. Thời khắc quyết định. Chỉ cần mở cửa và bước vào phòng Jared không một lời, thời khắc sẽ thuộc về cô, vết thương sẽ lành và khát khao được thỏa mãn. Bởi, thực sự, anh hiểu cô rất ít. Cô đòi hỏi anh rất nhiều :

- Với cơ thể này là của em, em dâng lên anh sự sùng bái tình yêu !

Cô sợ bị từ chối ? Không hề - không hề ! Trong sự cô đơn của quán trọ vắng lặng giữa đồng quê, trong đêm tối đồng lúa, làm sao anh có thể kháng cự ? Việc anh không còn trinh nguyên, rằng anh đã giải bày trong những lời tâm sự, càng làm khát khao của Edith thêm mãnh liệt. Đây không phải là sự quyến rũ trẻ vị thành niên ! Cô sẽ dâng tình yêu cho một người đàn ông. Đúng, tình yêu của cô : cô không còn nghĩ đó chỉ là sự say đắm nhất thời. Cô yêu anh. Chắc chắn, đó là điên rồ ; thật khó tin và cô không dễ dàng đầu hàng, nhưng phải thừa nhận: cô yêu anh say đắm với tất cả chiều sâu và sức mạnh của một tình cảm người trưởng thành.

Cô bước hai bước về phía cửa rồi dừng lại đột ngột. Sau đó, với một cử chỉ quyết đoán, cô quay lại gương và tiếp tục tháo trâm. Mái tóc óng ả rơi xuống vai, ôm lấy khuôn mặt xanh xao nhưng tuyệt đẹp.

- ... Cô biết không, chúng ta có nhiều chuyện cần giải quyết cùng nhau !

Đó là cách anh bắt đầu, sáng hôm sau, khi họ đối diện nhau trong bữa sáng tại phòng ăn gần như vắng lặng của quán trọ.

- Được rồi, hãy giải quyết từng việc một ! cô đáp, trong khi anh mời cô ngồi.

Sau một đêm ngủ không yên, cô cảm thấy kiệt sức. Những mảnh giấc mơ liên tiếp xuất hiện, luôn dẫn đến ngõ cụt : một con đường, nơi cô đi một mình và đột nhiên dừng lại không lý do ; một dòng sông, nơi cô bơi mà không thể vào bờ ; một đứa trẻ khóc mà cô tìm kiếm trong vô vọng... Cô thức dậy trong mệt mỏi cùng cực và không chút năng lượng.

- Trước tiên, tôi muốn bác bỏ ý kiến của cô về những phát minh bị vượt qua bởi khám phá mới. Toán học không bao giờ lỗi thời. Tất cả những gì thuộc về toán

học là bất biến, miễn là nó đúng. Những khám phá mới có thể yêu cầu phương trình mới, nhưng toán học vẫn chính xác, với điều kiện - tôi nhắc lại - các phép tính đúng. Phải công nhận sự trường tồn của toán học. Ai đó đã nói - tôi không nhớ rõ - toán học là âm nhạc của tư duy logic, và dĩ nhiên, âm nhạc chính là toán học của nghệ thuật ?

Cô chỉ có thể giơ tay lên với một cử chỉ phản đối đầy hài hước.

- Chờ đã ! Sáng sớm thế này...

Vậy đó là những suy nghĩ anh trải qua đêm qua, trong khi cô chìm đắm vào những giấc mơ vô nghĩa ?

- Xin lỗi, nhưng một phần là lỗi của cô đấy. Cô đã quen với việc tôi nói ra suy nghĩ của mình trước mặt cô, và tôi nói thẳng những gì nghĩ. Đêm qua, không hiểu sao, tôi không ngủ được và muốn đánh thức cô, nhưng tôi kìm lại sự ích kỷ đó (ích kỷ lắm, Chúa mới biết !) và bắt đầu suy nghĩ về lời cô nói. Tôi cố gắng biện minh cho sự nghiệp của mình, bằng cách phân tích mối quan hệ giữa khoa học và nghệ thuật. Và tôi đi đến kết luận : lĩnh vực nghệ thuật, tôi tin, là cái đẹp, còn khoa học là thực tại. Có lẽ chúng ta không thể đối mặt với thực tại trần trụi nếu không nhìn thấy vẻ đẹp. Chúng ta cần cả

khoa học lẫn nghệ thuật.

- Kết hợp trong cùng một con người ?

- Nếu người đó đủ tầm vóc, anh khẳng định. Cô muốn trứng như thế nào sáng nay, trứng đánh ?

- Vâng, làm ơn.

... Cuộc trao đổi ý tưởng của họ tiếp tục rời rạc suốt ngày, mang lại cho Edith niềm vui không ngớt. Cô không quen việc chuyển từ những sự việc nhỏ nhặt hàng ngày sang những chân lý vĩnh cửu. Với cha và Edwin, cô chỉ lắng nghe, với sự kính trọng dành cho tuổi tác và kinh nghiệm của họ. Thời sinh viên, rồi làm chủ gia đình, cô từng gặp những người ăn nói lôi cuốn trong bữa tối hoặc buổi tiệc, và ảnh hưởng của họ đôi khi in dấu lên cô một lúc ; nhưng cô chưa từng gặp một chàng trai nào táo bạo như Jared. Anh không ngần ngại thừa nhận ở cô một người phụ nữ và một người bình đẳng, thậm chí đôi khi anh chấp nhận cô vượt trội hơn mình. Cô chưa từng quen với thái độ như vậy.

Buổi sáng trôi qua trong những cuộc trò chuyện thân mật, xen kẽ những khoảng lặng dài, khi anh lái xe và cô ngắm cảnh vật thay đổi. Đến trưa, khi sự im lặng kéo dài khác thường, anh lên tiếng và cuộc trao đổi giữa họ

ngay lập tức được nối lại.

- Tôi không hiểu quá trình sáng tạo, dù là trong khoa học hay nghệ thuật. Tôi biết nó, dĩ nhiên - những khoảnh khắc dài : giờ, ngày, hoặc tuần, khi tôi lang thang như một linh hồn lạc lối. Tâm trí tôi giống như một con vật bị nhốt, vật lộn điên cuồng trong lồng, tìm kiếm lối thoát. Đột nhiên, nó tìm thấy. Nhưng lối thoát đó trước đây không hề tồn tại. Nó xuất hiện, không nguyên nhân hay lý do, và cảm hứng ập đến.

- Bởi vì anh đã tìm kiếm, cô nói. Anh đã tạo ra cảm hứng cho chính mình, nhờ những yêu cầu anh đặt ra, có lẽ là với tiềm thức của anh. Đó là nguồn mạch mà tâm trí hướng đến, nguồn mà tất cả chúng ta đều sở hữu, có lẽ là điều duy nhất. Đó là yếu tố tạo nên nghệ thuật vĩ đại : nghệ sĩ hút nguồn cảm hứng từ suối nguồn ấy. Nếu không, nghệ thuật trừu tượng sẽ trở nên khó hiểu. Nó chỉ có giá trị khi thực sự diễn tả được yếu tố chung tiềm ẩn trong tiềm thức của mỗi chúng ta.

- Sao cô lại am hiểu đến thế ? Anh ngạc nhiên hỏi.

Cô vẫn không muốn nhắc đến tuổi tác của mình. Có lẽ vì nữ tính, nhưng cô thừa nhận mình đôi khi cũng có chút kiêu cách. Cô trả lời với giọng lảng tránh :

- Cha mẹ tôi là người thông minh.

- Thật kỳ lạ, nhưng tôi không muốn biết bất cứ điều gì về chồng cô - hay con cái của cô.

- Họ sẽ không hiểu anh đâu, cô bình thản đáp.

- Vậy thì tôi cũng không cần hiểu họ, phải không ?

- Đúng vậy !

Câu trả lời dứt khoát. Cô sẽ không bao giờ cố giải thích điều không thể giải thích : mối quan hệ giữa cô và Jared. Cô không nợ ai lời giải thích nào. Cô chỉ có một mình, cô tự do.

- ... Tôi nghe nhiều điều kỳ lạ về cô, Amelia nói vào ngày hôm sau.

Cô ấy thường đến chơi không báo trước, sáng sớm sau khi đi làm tóc hoặc mua sắm.

-Ồ ? Edith thì thầm, giả vờ thờ ơ.

Cô trở về nhà sau ngày Giáng sinh, và Jared đã đưa cô đến tận cửa.

- Đây là Giáng sinh tuyệt vời nhất, hạnh phúc nhất mà tôi từng có ! Jared thì thầm, ôm cô vào lòng. Hành động này đã trở nên quá quen thuộc đến mức Edith tự hỏi liệu nó có ý nghĩa gì với anh không. Nhưng với cô, nó không hề vô nghĩa, ngược lại còn gây xao xuyến.

- Tôi sẽ trở lại vào đêm Giao thừa, anh hứa trước cửa.

Một mình trong ngôi nhà, bà cảm thấy nó trống rỗng như mất hồn. Gặp Weston - chắc hẳn bị đánh thức giấc - là cứu cánh duy nhất lúc này.

- Nếu bà báo trước về việc trở lại... anh lắm bả khi nhận hành lý.

- Tôi cũng không dự định trước, bà giải thích khi lên lầu.

Để tránh đi ngủ ngay, bà nhóm lửa trong phòng khách nhỏ, nơi luôn sẵn sàng, và ngồi vào ghế bành suy nghĩ. Phải rút ra kết luận từ mọi chuyện thôi, cô nghĩ : không thể tiếp tục như thế này được. Quá khó khăn. Phải chia tay anh ấy, hoặc... Không thể hoàn thành câu nói, cô chìm đắm trong dòng hồi ức : khuôn mặt đầy cảm xúc của Jared ; đôi mắt đen, khi mơ màng, khi chất vấn ; đôi môi, giọng nói ; mái tóc trên gáy ; đôi bàn tay mạnh mẽ. Cô đi ngủ, lòng đầy nỗi nhớ, và thức dậy trong tâm

trạng ấy để đối mặt với Amelia.

- Tôi đảm bảo, Amelia khẳng khẳng, vừa mĩa mai vừa âu yếm. Và không chỉ là tin đồn. Tôi nhận được thư từ Millicent ở California. Cô ấy nhận được thư của Tony. Cô muốn đọc không ? Nó ở trong túi tôi.

- Không, cảm ơn. Nếu Millicent muốn tôi biết suy nghĩ của cô ấy, cô ấy có thể tự viết cho tôi.

Amelia đóng chiếc túi vừa mở.

- Cô ấy nhờ tôi xem tình hình, nhưng không làm phiền hay quấy rầy cô. Nhưng cô biết tôi mà, Edith. Em không quen đường vòng, nhất là với cô.

- Vậy cô đã trả lời Millicent thế nào ? Edith, để tránh bị chất vấn.

- Tôi nói rằng hành động của cô chỉ liên quan đến cô, nhưng nếu tin đồn là thật, cô không chỉ may mắn mà còn rất khéo léo, và phụ nữ tuổi cô chỉ có thể ghen tị. Sau cùng, Nữ hoàng Victoria đã qua đời, người Thanh giáo cũng chôn theo, và tôi tự hỏi tại sao ngày nay chỉ thanh niên mới có quyền vui chơi.

Họ đứng trong phòng kính, ánh nắng tràn ngập qua cửa sổ. Người làm vườn đã trang trí hoa trạng nguyên cho Giáng sinh, và trong khung cảnh rực rỡ ấy, không ai có thể u sầu.

- Cảm ơn cô, Amelia, Edith nói.

Cô đáp lại ánh mắt tò mò của bạn bằng sự bình tĩnh và kiên định. Không, cô sẽ không nói về Jared.

- Thế thôi ư ? Amelia hỏi dò.

- Thế thôi !

- Vậy tin đồn là sai ?

- Tin đồn luôn sai !

- Cô muốn làm gì tùy ý, Amelia đứng lên nói.

- Đó là ý định của tôi, cô đáp, tiễn bạn ra cửa.

Trong tuần đó, cô cố gắng trở lại nhịp sống thường ngày. Cô tham dự các cuộc họp hội đồng quản trị ; gặp luật sư để bàn về di chúc của Arnold và thuế ; mua một chiếc áo khoác lông và mũ phối hợp ; mở quà Giáng sinh và viết thư cảm ơn. Ngôi nhà trở lại guồng quay bình thường, bao bọc cô bằng sự chăm sóc, và cô lại ngủ ngon, tạm gác mọi quyết định. Sau cùng, cô nghĩ,

không ai đòi hỏi cô phải giải quyết ngay. Tại sao không tiếp tục, giữ nguyên mối quan hệ với Jared ? Cô có thể đón tiếp anh khi anh đến, và giữ tình bạn tuyệt vời này mà không cần thêm gì.

Với tâm trạng ấy, hai ngày trước năm mới, cô ra lệnh:

- Weston, ông Barnow sẽ đến đây vài ngày.

- Vâng, thưa bà. Ông ấy dùng bữa tối chứ ?

- Có, bảo đầu bếp mua hào nhé, ông ấy thích chúng lắm.

- Vâng, thưa bà.

Từ phòng ăn, cô sang nhà kính, cắm một bình hoa cắm chướng hồng cho phòng khách nghỉ. Sau khi xếp hoa, cô tưởng tượng Jared trong căn phòng ấy : ngủ trên chiếc giường cỏ, hay đọc sách trong phòng khách nhỏ. Với tâm trạng bình yên, cô nghĩ về anh với sự trù mến hơn là ham muốn, dù biết rằng cảm xúc chỉ tạm lắng xuống. Cô biết Jared sống trong cô đơn, không chỉ vì người cậu già là gia đình duy nhất, mà còn vì những tâm hồn cao cả thường sống ở nơi mà kẻ tầm thường không thể chạm tới. Cô đã nhận ra nỗi cô đơn của cha mình và phần nào thấu hiểu nó. Hiếm có phụ nữ nào chia sẻ được sở thích đọc hay suy nghĩ của cô. Vậy,

cô có lý do để trân trọng tình bạn này. Jared và cô hiểu nhau bất chấp khoảng cách tuổi tác. Có lẽ cô cũng tìm thấy sự bảo vệ ở đây, và nếu vậy, cô không nên quên điều đó. Với suy nghĩ ấy, cô gạt bỏ mọi lo âu, chỉ nghĩ đến niềm vui - chắc chắn là trong sáng - khi Jared đến.

- ... Cô cho phép tôi đưa ai đó đến đây vào ngày mai nhé ?

Giọng Jared qua điện thoại vang lên trong căn phòng yên lặng. Dự định thức khuya đêm Giao thừa cùng khách, cô đã ăn tối nhanh và đang đọc sách trong phòng trước khi ngủ sớm.

- Anh muốn đưa ai đến ? cô hỏi.

Chắc là cô gái nào đó, bà nghĩ, với chút ghen tuông vô lý.

- Cậu Edmond Hartley của tôi. Ông về sáng nay, sớm hơn dự kiến, vì cảm giác kỳ lạ rằng mình sắp qua đời, dù mới sáu mươi bảy tuổi. Tôi không muốn để cậu một mình trong ngày Tết mà cậu nghĩ là cuối cùng. Cậu chỉ có mình tôi thôi.

- Tất nhiên, anh cứ đưa cậu đến !

Cô trả lời với giọng niềm nở, nhưng trái tim cô lạnh người khi nghĩ đến sự hiện diện của một người thứ ba, hẳn là tình ý và am hiểu, mà cô phải đề phòng. Cô lên giường, thất vọng vì sự riêng tư giữa cô và Jared bị xáo trộn, ngủ một giấc chập chờn và yêu cầu mang bữa sáng muộn lên phòng. Không vội vã, cô sẵn sàng vào khoảng trưa, chọn bộ trang phục bằng len màu xanh nhạt mà cô đặc biệt yêu thích. Bầu trời xám xịt và thấp, khu vườn còn ẩm đậm hơn, hơi ẩm phủ lên thân cây và cành lá một màu tối. Để xua tan nỗi buồn bằng một ngôi nhà ấm áp và vui tươi, cô bật hết đèn và quét một que diêm đốt lửa trong lò sưởi phòng thư viện, nơi những khúc củi đã được xếp sẵn.

Jared thông báo sẽ đến vào lúc ba giờ, và đúng giờ, cô thấy chiếc xe nhỏ của anh rẽ qua hàng cột ở lối đi. Cô đã chờ trong thư viện, cuốn sách trên tay, và ngạc nhiên khi Jared tự mình dẫn người cậu vào. Càng ngạc nhiên hơn vì Jared chưa từng miêu tả về người đàn ông lịch lãm, cao ráo, gầy gò, mái tóc bạc hai bên thái dương bao quanh khuôn mặt rám nắng với chòm râu ngắn màu trắng, đôi mắt xanh biếc lấp lánh. Ông tiến về phía Edith, hai tay đưa ra, nắm lấy tay cô với sự nhiệt thành.

- Ôi ! Bà Chardman ! Ông thốt lên. Thật là đường đột! Thật táo bạo khi tôi đến đây ! Nhưng bà biết không, cháu trai tôi đã nài nỉ tôi đi cùng, nếu không nó sẽ ở nhà để giữ công ty tôi. Tôi không thể để nó làm đảo lộn kế hoạch của bà. Tôi cũng phải thú nhận rằng tôi tò mò muốn gặp bà.

Đã lấy lại bình tĩnh, Edith rút tay ra.

- Tôi cũng tò mò muốn gặp ông, cô nói một cách lịch thiệp. Nhưng tôi nghĩ ông sẽ muốn lên phòng nghỉ ngơi trước sau chuyến đi dài bằng xe. Jared, Weston đã sắp xếp cho cậu của anh ở phòng bên cạnh phòng anh. Hai người sẽ dùng chung phòng khách nhỏ giữa hai phòng.

Tạm thời được tự do, cô chờ ở tầng dưới. Đột nhiên, ba giờ dường như là thời điểm bất tiện nhất cho một cuộc đến thăm : những giờ đồng hồ trước bữa tối sẽ trôi qua thật chậm. Vào lúc ba giờ, trò chuyện cũng chẳng dễ dàng gì.

Nhưng Jared xuống một mình và cúi xuống áp má vào tóc Edith.

- Tôi để cô lại với cậu tôi, anh nói. Tôi có cuộc hẹn với một kỹ sư để bàn về dự án của mình. Anh ta là người rất thực tế và sẽ kéo tôi trở về mặt đất nếu cần.

- Đừng để anh ta làm anh nản lòng, cô khuyên, nắm tay anh, mắt nhìn lên. Tôi không chắc mình có thích những người kéo mình về mặt đất lắm không.

- Với tôi, điều đó rất tốt. Tôi sẽ về kịp giờ uống cocktail.

Anh đưa tay Edith lên môi hôn rồi để cô lại với chút bồn chồn lo lắng.

- ... Bà biết không, Edmond Hartley nói khi ông xuống tầng, nếu tôi không tò mò muốn gặp bà, tôi đã không dám tự ý đến đây như thế này.

Ông ngồi xuống phía bên kia lò sưởi, nơi ngọn lửa đang cháy rực.

- Bà Chardman, bà có ảnh hưởng phi thường đến cháu trai tôi. Nhờ bà, nó đã - phải nói sao nhỉ ? - trưởng thành, đó là từ chính xác nhất. Trước đây, nó là một chàng trai hơi lập dị, bị giằng xé giữa quá nhiều hoạt động - và tôi đảm bảo với bà rằng nó có thể thành công rực rỡ trong tất cả - giờ đây nó đã ổn định với một công việc đầy đam mê, một sự tổng hợp của tất cả những hoạt động đó. Vâng, tôi biết, tôi không am hiểu lắm, nhưng dường như đó là một công việc cực kỳ hữu ích khi kết hợp khoa học và cơ khí. Jared rất giống mẹ nó,

chị Ariadne của tôi, nhưng đồng thời cũng rất khác, đến nỗi tôi thường bối rối không biết nghĩ sao. Vì vậy, tôi để nó tự do hành động và đó là lý do tôi nghĩ mình chưa thực sự giúp được nó. Nhưng bà dường như hiểu nó rất rõ, nên tôi muốn gặp bà, dù chỉ để bày tỏ lòng biết ơn và hy vọng được học hỏi chút ít từ sự khôn ngoan của bà.

Ông nói với một chút trang trọng, mỗi câu đều kèm theo nhiều cử chỉ của đôi tay đẹp đẽ, đôi mắt xanh lấp lánh một sự trẻ trung kỳ lạ. Tuy nhiên, Edith nhận thấy giữa ngọn lửa đó có một sự lạnh lùng mà cô không thể xác định được.

- Tôi muốn biết thêm một chút về cha mẹ của Jared, cô nói nhẹ nhàng.

Ông nhìn cô.

- Bà thật đẹp và dịu dàng, ông nói, không liên quan đến câu hỏi. Tôi hiểu tại sao Jared nói rằng nó luôn có thể trò chuyện với bà. Tôi không giỏi lắng nghe. Hơn nữa, và nó hoàn toàn ý thức được điều này, tôi thường không hiểu nó đang nói về cái gì. Cá nhân tôi, tôi quan tâm đến các nhà thơ Pháp thời Trung Cổ và kính màu Anh.

- Hai chủ đề mà tôi không biết gì. Nếu tôi có thể giúp Jared, thì đó chẳng là gì so với những gì anh ấy đã làm cho tôi. Anh ấy đã mang đến cho tôi một niềm say mê mới cho cuộc sống, và tôi thực sự cần điều đó. Tuổi trẻ, nhiệt huyết, năng lượng và tài năng phi thường của anh ấy thật đáng kinh ngạc và trên hết là tiếp thêm sức mạnh.

Ông nghiêng người về phía trước, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối.

- Thưa bà, tôi có thể hỏi bà một câu không ? Tôi là - bà biết đấy - người thân duy nhất của nó. Có phải hai người... là tình nhân ?

Câu hỏi đột ngột khiến cô do dự. Cô quyết định sử dụng lưỡi dao sắc bén mà Jared đã vô tình cắm vào tim cô vài ngày trước.

- Anh ấy không nghĩ đến tôi theo cách đó, cô trả lời bình tĩnh.

Ông dựa lại vào lưng ghế, hai tay buông lỏng.

- Chà, tôi gần như tiếc vì điều đó ! Nó cô đơn lắm !

Edith quan sát khuôn mặt đẹp đẽ với những đường nét linh hoạt và tự hỏi liệu người đàn ông này có khiến cô khó chịu không.

- Anh ấy đã nói với tôi về một cô gái, cuối cùng cô nói.

- Vâng, có một cô gái trong hậu trường, nhưng khá xa. Tôi không nghĩ nó đã sẵn sàng cho hôn nhân. Nó chỉ nghĩ đến công việc, như bà biết, và đầu óc nó đầy ắp ý tưởng. Tôi không nghĩ nó có thể cam kết cho tương lai. Tôi đầy lo lắng, vì tôi đã thấy Ariadne héo mòn trong bầu không khí của... sự lãng quên, có thể nói vậy. Barnow - cha của Jared - là... phải nói sao nhỉ, một kiểu thiên tài bất cần. Ông ấy là một trong những sinh viên xuất sắc nhất đại học, một trong những chàng trai trẻ đầy hứa hẹn nhưng lại thất bại trong cuộc sống thực tế.

Ariadne yêu ông ấy điên cuồng. Và tình cảm đó là có đi có lại. Chị ấy là một «tiểu thư bắt đầu» rất xinh đẹp. Gia đình chúng tôi... à, điều đó không còn quan trọng nữa, nhưng chị tôi đã có thể kết hôn với một người tuyệt vời. Chị đã chọn Barnow. Đó là một sự thất bại được báo trước ! Ariadne rất duyên dáng, nhưng được chiều chuộng quá mức. Làm sao có thể không chiều chị ấy ? Cha mẹ chúng tôi chỉ có hai chị em và Barnow trẻ tuổi không làm họ hài lòng. Tôi tin rằng ly hôn đã gần

kề khi cái chết ập đến. Barnow đang trên đường đến xem xét một công việc mới được đề nghị ở miền Tây, và Ariadne đi cùng. Tôi đoán họ đã cãi nhau trong xe khi băng qua dãy Rockies, một trong những con đường núi nguy hiểm, bà biết đấy, vẫn còn đóng băng vào đầu xuân. Dù sao thì chiếc xe cũng lao xuống vực.

- Ôi, thật kinh khủng...

- Kinh khủng, đúng vậy ! Tôi đã nghĩ đến việc kiện vì thậm chí không có lan can. Nhưng người ta giải thích rằng trên những con đường như thế, tốt hơn là không lắp lan can, vì đầu tiên nó không đủ chắc chắn và thứ hai vì mọi người sẽ quá tin tưởng vào nó. Trong khi đó, nếu biết đường không có lan can, họ sẽ lái chậm lại một cách thận trọng. Nhưng cha mẹ của Jared không biết đến sự thận trọng. Và đứa trẻ đã ở lại một mình trên thế gian, vì cha mẹ tôi đã qua đời không lâu trước đó : cha tôi trước, rồi mẹ tôi, người mà tôi gần như buộc tội đã cố tình ra đi, vì tôi yêu bà ấy nhiều đến thế và tôi đã giận bà nhiều đến thế vì không thể sống thiếu ông ấy. Cha tôi là người độc đoán, và tôi cũng chẳng kém phần cứng rắn với ông. Ông luôn công khai thiên vị Ariadne. Tôi tự hỏi tại sao mình lại kể cho bà nghe về gia đình phức tạp này. Có lẽ là để bà hiểu rõ hơn về Jared. Tôi là người thân duy nhất còn lại của cậu ấy, nhưng tôi hoàn

toàn không biết cách nuôi dạy một đứa trẻ ; vì vậy, tôi đã để cậu ấy tự do phát triển.

- Ông chưa bao giờ kết hôn ?

- Tôi không có cơ hội đó ! ông đáp ngắn gọn.

Một lần nữa, Edith cảm nhận được sự lạnh lùng vốn có trong con người này, có lẽ bắt nguồn từ sự dè dặt mà cô không hiểu được. Dù thẳng thắn, ông vẫn giữ khoảng cách, có lẽ để bảo vệ một bí mật nào đó.

- Đó là một câu chuyện bi thảm, cô thừa nhận, nhưng ông đã làm đúng khi kể cho tôi nghe ; nó giúp tôi hiểu Jared hơn.

Cô bấm chuông :

- Weston, làm ơn đặt thêm một khúc gỗ vào lò sưởi và mang đồ uống đến cho chúng tôi trong nửa giờ nữa !

Giờ đây, cô đã hiểu tính cách bốc đồng và khát khao sống của Jared. Anh ấy không được chuẩn bị cho cuộc đời, và khi nghĩ về tuổi thơ trống rỗng của anh, lòng Edith trào dâng niềm thương cảm. Cô quay sang người cậu của Jared.

- Hãy nói cho tôi nghe về thơ ca Pháp, cô nói.

- ... Tôi không biết nữa ! Jared nói.

Họ ở một mình, và vài phút nữa, năm mới sẽ bắt đầu. Người cậu đã đi ngủ trước đó một tiếng.

- Tôi không bao giờ đợi thời khắc cuối cùng của năm, ông nói với họ. Ở tuổi tôi, đó chỉ là thêm phiền muộn. Nếu các bạn cho phép, tôi xin cảm ơn vì buổi tối tuyệt vời này và xin phép lui về.

Ông cúi chào Edith và mỉm cười với Jared :

- Chúc ngủ ngon, mong các bạn có những giấc mơ đẹp !

- Tôi không biết nữa ! Jared lặp lại. Chính cậu ấy muốn đến đây. Cậu ấy rất muốn gặp cô vì thấy tôi thay đổi từ khi quen cô và muốn biết lý do. Tôi hỏi cậu ấy tôi đã thay đổi thế nào, và cậu ấy nói có điều gì đó đã kết tinh trong tôi, nhưng tôi không hiểu. Cậu ấy là người kiểm soát cuộc đời mình bằng ý chí sắt đá. Tôi tưởng cậu ấy có người tình, nhưng tôi đã nhầm. Cậu ấy chưa bao giờ yêu một người phụ nữ nào.

- Cậu ấy nói với anh điều đó ?

- Vâng. Khi tôi nhắc đến cô.

- Anh đã nói gì về tôi ?

- Rằng tôi yêu tôi say đắm ! Cậu ấy nói rằng cậu ấy ghen tị vì chưa bao giờ yêu - ít nhất là một người phụ nữ. Lúc đó, tôi chợt hiểu ra con người cậu ấy. Cậu ấy cực kỳ đạo đức. Cậu ấy từ chối mọi thứ tình yêu không đạt đến mức hoàn hảo nhất. Vì vậy, cậu ấy không chấp nhận bất kỳ tình yêu nào. Cậu ấy sống một mình với sách và tranh vẽ. Ngay cả bạn bè, cậu ấy cũng giữ khoảng cách. Ngay cả với tôi !

Edith suy nghĩ về bi kịch trong lời tiết lộ này, và trái tim cô thất lại đau đớn.

- Anh có đồng tình với việc cậu ấy từ chối mọi tình yêu vì nó không nằm trong khuôn khổ không ?

- Có, anh đáp đơn giản. Có, giờ tôi đã biết tình yêu là gì.

Họ nhìn nhau sâu lắng.

- Vậy tình yêu là gì ? cô hỏi.

- Tôi đang khám phá điều đó. Khi nào chắc chắn, tôi sẽ nói với Cậu.

Thời gian trôi qua trong cuộc trò chuyện của họ, và đột nhiên, chiếc đồng hồ lớn điểm mười hai tiếng. Họ im lặng chờ đợi, và Jared nắm lấy hai tay cô. Đến tiếng

chuông thứ mười hai, anh cúi xuống và đặt môi lên môi Edith.

- Đây là một năm mới, anh thì thăm. Một năm mới, và biết bao điều có thể xảy ra !

... Trong đêm, Edith thức giấc và nghĩ về những gì Jared đã kể về người cậu của anh. Cô chỉ biết Edwin, người nói về tình yêu một cách cởi mở, nhưng anh ấy lại đồng nhất nó với triết lý. Cô tưởng tượng anh sẽ nói bằng giọng dịu dàng và giáo điều rằng tình yêu tồn tại dưới nhiều hình thức và không nên từ chối bất kỳ hình thức nào ngay từ đầu. Khi nhớ về vị triết gia già, cô bắt đầu so sánh hai người đàn ông. Edwin tự do theo cách của mình, trong không gian vô hạn của sự tự do có tổ chức ; còn Edmond thì kỷ luật và làm chủ bản thân. Mỗi người theo cách riêng tôn vinh ý nghĩa tối thượng của tình yêu, một người trong niềm vui chấp nhận, người kia trong sự từ chối và kiên khem ; một người trong sự bình thản bất chấp tuổi tác và bệnh tật, người kia trong sự bối rối và hỗn loạn của ngôn từ. Còn Jared thì sao ? Với anh, tình yêu sẽ là sự mở rộng chân trời, hay là sự thu mình lại ? Hơn nữa, cô cũng có thể đặt câu hỏi tương tự cho chính mình. Nhưng vẫn còn quá sớm để trả lời. Cô không biết giới hạn của tình yêu. Cô chỉ

thừa nhận sự tồn tại của nó trong trù tượng, và bằng suy luận, sự tồn tại của nó trong chính mình. Nhưng giờ đây, một câu hỏi khác xuất hiện : cô sẽ làm gì với tình yêu này - hay chính xác hơn, tình yêu này sẽ làm gì với cô ?

Nằm trong im lặng của đêm khuya, cuối cùng cô cảm thấy ngọt ngào và bật đèn ngủ lên. Tuyết đang rơi; những bông tuyết mỏng manh đậu trên bệ cửa sổ mở và rơi xuống tấm thảm xanh trong phòng. Cô đứng dậy, đóng cửa sổ và quét tuyết trên thảm bằng chiếc chổi nhỏ bên lò sưởi. Cô gom chúng lên xẻng và đổ lên những khúc gỗ đã cháy thành than. Đang định trở lại giường, cô nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang. Ngạc nhiên, cô mặc áo choàng bằng nhung xanh và mở cửa. Edmond Hartley, vẫn mặc nguyên quần áo, đang định đi xuống cầu thang.

- Tôi không thể ngủ được, ông giải thích, và định xuống thư viện lấy cuốn sách đã thấy hôm qua.

- Ông có cần tôi giúp tìm không ?

- Bà thật tử tế !

- Chờ tôi một phút.

Cô quay lại phòng, cài tóc lên bằng vài chiếc ghim, rồi thoa một chút phấn và son. Đúng là làm điệu, cô thừa nhận, nhưng ngay cả khi ở một mình, cô cũng làm vậy. Màu xanh áo choàng hài hòa với đôi mắt cô, nhưng ông dường như không để ý, thậm chí không nhận ra vẻ đẹp của cô. Ông kiên nhẫn theo cô vào thư viện, nơi ông khéo léo nhóm lại lửa trong khi cô bật tất cả các đèn lên. Khi căn phòng ngập tràn ánh sáng - những cuốn sách lấp lánh trên giá, bình hoa lớn phản chiếu trên mặt bàn gỗ gụ, sàn nhà bóng loáng, tấm thảm phương Đông với họa tiết đỏ sẫm - Edith ngồi xuống cạnh lò sưởi và hỏi :

- Tại sao ông không ngủ được ?

Ông quay lưng lại, bận rộn tìm sách trên giá.

- Tôi không bao giờ ngủ ngon, ông trả lời mơ hồ, nhất là khi ở nhà người khác... à, đây rồi, cuốn sách tôi tìm : một ấn bản hiếm của Mallarmé.

- Nó là của cha tôi.

- Nhưng tôi tưởng ông ấy là nhà khoa học...

- Ôi ! cô ngắt lời, cha tôi là tất cả !

- Giống Jared.

Ông ngồi vào chiếc ghế bành lớn đối diện cô và mở sách. Không nhìn cô, ông tiếp tục câu chuyện từ tối qua.

- Để nuôi dạy một cậu bé sôi nổi và thông minh như Jared, không ai tệ hơn tôi làm người giám hộ. Tôi sợ phải buông lòng yêu thương, sợ yêu quá nhiều và sợ một tình yêu độc hại.

- Tình yêu có thể nào độc hại được không ? Edith ngạc nhiên hỏi.

Ông liếc nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ rồi gập sách lại.

- Ô, có chứ ! Tôi đã học được điều đó từ rất sớm. Và tôi cũng phải trả giá để học nó, từ một người đàn ông lớn tuổi hơn.

Ông dùng đầu lưỡi liếm môi, đôi môi bỗng trở nên khô khốc.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể kể điều này với ai. Nhưng tôi muốn... muốn cô biết lý do tại sao tôi... tôi chưa bao giờ cho phép sự gần gũi quá mức giữa Jared và tôi.

Ông ngược lên nhìn cô với ánh mắt u tối, trong đó cô đọc được sự khao khát tuyệt vọng được thấu hiểu.

- Tôi hiểu, cô nhẹ nhàng nói, tôi thực sự hiểu. Và tôi rất ngưỡng mộ sự kiềm chế, ý chí và sự tôn trọng của ông dành cho tình yêu đích thực. Tôi vô cùng kính trọng ông !

- Cảm ơn cô, ông thì thầm, cảm ơn. Tôi... tôi không nghĩ có ai từng nói với tôi như vậy. Nhưng cô biết không, tôi muốn tránh bằng mọi giá việc làm méo mó khái niệm tình yêu trong mắt Jared. Theo tôi, tốt hơn hết là để cậu ấy lớn lên mà không bày tỏ tình yêu chân thành tôi dành cho cậu ấy, thay vì gieo rắc sự nghi ngờ vào tâm trí cậu ấy. Hình ảnh của tình yêu rất dễ bị bóp méo, xuyên tạc, đến mức người ta có thể không bao giờ nhận ra bản chất thực sự của nó : lý do duy nhất để sống, nơi trú ẩn duy nhất, nguồn năng lượng và sự giàu có tâm hồn độc nhất. Chính sức mạnh của tình yêu - thứ quyền năng lớn lao nhất của cuộc sống - khi bị bóp méo, xuyên tạc, hoặc thậm chí định hướng sai lầm, sẽ gây ra những nỗi đau đớn tột cùng.

Ông nói với giọng điệu sâu sắc và chân thành đến mức cô nhìn thấy ông dưới một ánh sáng mới : một người đàn ông đang đau khổ. Trước nỗi đau đó, cô chỉ có thể im lặng.

- Người bạn thân mến, hãy dạy cậu ấy hiểu thế nào là tình yêu. Chỉ một người phụ nữ như cô mới có thể làm được điều đó !

- Tôi sẽ cố gắng ! Cô hứa.

- Tôi muốn cô đến New York để xem cánh tay nhân tạo của tôi hoạt động như thế nào, Jared nói qua điện thoại.

Edith đang ở văn phòng của mình trong thư viện vào một buổi sáng mùa xuân tươi đẹp. Những cây đỗ quyên trước cửa sổ bắt đầu nhuộm sắc hồng và tím. Những cây forsythia cuối bãi cỏ đang khoe sắc vàng rực rỡ trên nền xanh thẫm của hàng cây lá kim.

- Tại sao tôi phải đến New York ? Edith phản đối. Anh biết tôi không thích thành phố đó mà.

- Tôi biết, nhưng thật tuyệt vời khi được xem cánh tay này hoạt động. Người bệnh nhân đã hồi phục rất tốt và sắp về nhà. Hơn nữa, đây sẽ là dịp để cô gặp những người của tôi.

Giờ đây, cô đã hiểu «những người của tôi» đối với Jared là những người cần đến những phát minh của anh để thay thế các chi hoặc cơ quan đã mất. Edith hầu như không gặp anh trong nhiều tháng, kể từ dịp năm mới khi cậu của anh và anh đến nhà cô. Nhưng anh thường xuyên gọi điện thoại cho cô để trò chuyện dài và gửi những lá thư ngắn đầy đam mê. Còn cô ? Dường như cô chẳng làm gì ngoài việc chơi đàn piano trong phòng nhạc, tham dự các cuộc họp, buổi hòa nhạc hay những bữa tối. Thời gian còn lại, cô chờ đợi thư hoặc cuộc gọi từ Jared. Cô nhận ra sự thật : Jared chiếm trọn đời sống nội tâm và suy nghĩ của cô ; đến mức cô gần như không quan tâm đến các hoạt động khác, miễn là cô có mặt ở nhà khi điện thoại reo. Cô phải luôn sẵn sàng trả lời mỗi khi anh cần. Cô luôn lập tức hồi âm mỗi bức thư của anh, và họ đã hình thành thói quen sử dụng những từ ngữ triu mến trong những trao đổi vừa thân mật vừa xa cách. Trên trang giấy, ngay cả cụm từ «người yêu dấu của anh» cũng không thấp lên ngọn lửa như khi họ gặp mặt.

- Cô có thể đến vào ngày mai không ? Jared hỏi. Chúng ta sẽ cùng nhau ăn tối và có lẽ đi khiêu vũ ở đâu đó ? Đây sẽ là lần đầu tiên. Thật kỳ lạ : tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều này. Khi ở bên nhau, chúng ta luôn có quá nhiều điều để nói ! Khoảng ba giờ nhé ? Tôi sẽ

đón cô tại Trung tâm Phục hồi chức năng. Cô có địa chỉ rồi đây.

- Đồng ý, ngày mai, ba giờ, cô hứa.

Thật buồn cười, cô tự nhủ khi đặt điện thoại xuống, khi cô đã bắt đầu nghĩ đến bộ trang phục mình sẽ mặc. Cô chọn một bộ vest màu xám nhạt với áo khoác cùng chất liệu mỏng nhẹ, ôm sát một cách hoàn hảo. Giày, mũ, găng tay, tất cả đều được phối một cách tinh tế.

Trên nền xám bạc, những món trang sức ngọc bích màu xanh lục mà Arnold đã mua cho cô ở Hồng Kông trong chuyến du lịch vòng quanh thế giới cuối cùng của họ càng trở nên nổi bật. Trang điểm xong xuôi, cô rời nhà vào chiều hôm sau sau bữa trưa, được tài xế mặc bộ đồng phục đen mới lái đi. Dù đã quen với cuộc sống xa hoa, Edith vẫn cảm thấy một niềm vui đặc biệt, như thể cô trẻ lại và sắp gặp người tình mà cô chưa từng có. Cô cố tình gạt bỏ mọi lo lắng nhỏ nhặt và để mình chìm đắm trong hạnh phúc trọn vẹn. Cô sẽ dành nhiều giờ bên Jared, và giờ đây cô biết mình yêu anh như chưa từng yêu ai trước đây. Tình yêu trong cô khiến cô thay đổi. Dù cô có cố gắng đến đâu, việc giấu anh sự thật sẽ rất khó khăn. Nhưng sau cùng, tại sao phải giấu sự thật?

- Đẹp quá phải không ? Jared tự hào hỏi.

Họ đứng trong một căn phòng lớn hình vuông, không có bất kỳ trang trí nào, nhưng ánh nắng chiều tràn ngập qua những cửa sổ không rèm. Dọc theo các bức tường, trên những chiếc giường bệnh hẹp, nằm những người cụt tay cụt chân. Chỉ một cái liếc mắt, Edith đã thấy không ai còn nguyên vẹn. Chỉ có Jared, trong sự so sánh tàn khốc, là toàn vẹn ; nhưng trên khuôn mặt xanh xao của những người đàn ông nằm hoặc ngồi trên giường, không hề có dấu vết của hận thù.

Thứ mà Jared cho là «đẹp» thực ra là một vật thể kinh dị : một loại kẹp ở cuối cánh tay kim loại, được bọc bằng cao su giả màu da người.

- Hãy chỉ cho tôi xem nó hoạt động như thế nào, cô yêu cầu.

Một chàng trai trẻ đeo chiếc tay giả này dưới áo sơ mi đã vận hành nó, cho cô thấy hai «ngón tay» của chiếc kẹp có thể cử động riêng biệt như ngón cái và ngón trỏ.

- Nắm tay cô ấy đi ! Jared nói.

Edith kìm nén phản ứng co rúm lại và đưa tay ra, hai ngón tay bọc cao su hồng nhẹ nhàng nắm lấy.

- Anh có *cảm nhận* được sự tiếp xúc của bàn tay mềm mại này không ? Jared hỏi người cựu binh với sự chăm chú đầy nhiệt huyết.

- Cảm nhận rõ ràng luôn ấy chứ ! anh ta trả lời với một cái nháy mắt tinh nghịch.

Edith bật cười, và mọi người cùng hòa theo. Cảm giác từ những ngón tay cao su đột nhiên không còn khiến cô khó chịu chút nào.

- Tuyệt vời, Jared nói. Đừng phóng đại quá ! Anh cũng cười, nhưng Edith đoán được niềm tự hào của anh.

- Anh có mọi lý do để tự hào, cô nói và nhẹ nhàng rút tay lại.

- Cảm ơn, vâng, tôi rất vui. Người đàn ông này đã mất cánh tay phải ở Đà Nẵng. Đúng không, Bill ?

- Đúng vậy. Tôi định nhặt thứ gì đó trông giống quả chuối thì đột nhiên... bùm !

Jared vỗ nhẹ lên vai anh ta.

- Những gì chúng tôi làm cho anh sẽ giúp ích cho nhiều người khác. Đừng quên điều đó !

- Chắc chắn rồi !

Họ bước ra xa, và trong hành lang, Edith quay lại nhìn Jared với một tiếng thở dài, ám ảnh bởi hình ảnh khuôn mặt gầy gò, thân hình tiều tụy mà cô vừa chứng kiến.

- Ôi Jared, anh ấy trẻ một cách đáng thương.

- Phải, anh ấy thậm chí chưa đầy hai mươi một tuổi. Và tôi không biết niềm vui nào lớn hơn trên đời bằng việc thấy bộ phận giả này hoạt động.

Trong niềm vui của thành công, họ quên đi tình yêu của mình.

- Anh ấy đã lấy lại được bao nhiêu phần trăm xúc giác ? cô hỏi, và bao nhiêu là do trí tưởng tượng ?

- Tôi biết không, em yêu, Jared trả lời với nụ cười gượng gạo, anh ấy chắc hẳn đã cảm nhận nhiều bàn tay dịu dàng trước khi xảy ra tai nạn, nên ký ức đã bù đắp cho trí tưởng tượng, trong trường hợp này - cũng như thị giác vậy. Bàn tay cô trông thật mềm mại, cô biết không. Nhưng có một phần sự thật trong những gì anh ấy cảm nhận : áp lực của làn da đàn hồi lên bộ phận giả mềm mại của anh ấy. À, phải, có sự thật ở đây ; đủ để mang lại một cảm giác dễ chịu, tôi chắc chắn.

Anh vừa nói với cô một lời ngọt ngào, nhưng liệu anh có ý thức được điều đó không ? Thật đáng tiếc khi từ ngữ ấy đã bị lạm dụng đến mức mất hết ý nghĩa. Nhưng anh chưa bao giờ gọi cô là «em yêu» trước đây. Cô để trái tim mình lắng xuống trước khi nói tiếp :

- Tôi hy vọng anh ấy sẽ sớm gặp một cô gái biết cảm nhận bàn tay do anh tạo ra. Khi đó, cô ấy cũng sẽ thấy nó đẹp.

- Tôi cũng hy vọng vậy, anh nói với vẻ nghiêm túc.

Anh dừng lại trước một cánh cửa và lấy chìa khóa từ túi ra để mở.

- Đây là phòng thí nghiệm của tôi. Cô nhớ không : tôi đã nói với cô về nghiên cứu của tôi về ống nghe. Đây là nơi tôi làm việc.

Căn phòng khá rộng, chứa đầy những dụng cụ tinh xảo. Dưới cửa sổ, trên một bàn làm việc bằng chrome, là một thiết bị phức tạp.

- Tôi chẳng hiểu gì cả, cô cảnh báo.

- Đây là thiết bị dùng để kiểm tra ống nghe. Điều quan trọng là ống nghe phải cho kết quả chính xác và rõ ràng. Không có tiếng ồn nào được làm phiền bác

sĩ khi khám bệnh. Để cải thiện khả năng nghe, tôi đã thêm một microphone chọn lọc và cả một tai nhân tạo. Nó chẳng giống tai người lắm, phải không ? Nhưng nó nghe chính xác hơn nhiều so với tai người. Hơn nữa, ngay cả cái tai nhân tạo này, tôi cũng đã kiểm tra hoạt động của nó với một cái khác làm từ vật liệu khác. Việc kiểm tra liên tục là rất cần thiết. Tôi ghi lại âm thanh từ lồng ngực : tim, hơi thở, v.v.

Cô lắng nghe anh và cố gắng theo dõi, dù không dễ dàng, những lời giải thích của anh. Nhưng trong khi trí óc cô làm việc, một phần khác của cơ thể cô phản ứng mãnh liệt với sự hiện diện của anh, với đôi tay anh đang thao tác thiết bị để giải thích cách hoạt động ; với giọng nói khiến cô rung mình ; với đường nét khuôn mặt anh nổi bật trên bức tường sáng ; với toàn bộ con người anh đầy năng lượng và chìm đắm trong buổi trình bày. Một luồng vui sướng lan tỏa khắp người cô : cô cảm thấy mình đang sống thật mãnh liệt, như chưa từng có trước đây, ngay cả thời tuổi trẻ. Họ đã ở bên nhau ; tương lai mỉm cười với họ.

Vài giờ sau, cô đã ở trong vòng tay anh. Họ đang nhảy trong một nhà hàng sang trọng, nơi thường đông đúc sau giờ xem kịch. Lúc này, phòng chỉ lấp đầy một nửa, và ban nhạc đang chơi một bản valse chậm.

- Tôi mừng vì không biết các điệu nhảy hiện đại, Edith giải thích. Tôi không thích nhảy một mình !

- Thật là kỳ lạ khi nhảy một mình !

Người quản lý kiêm chủ nhà hàng đến chào Jared và gọi anh bằng tên.

- Đó là bạn của cậu tôi, Jared giải thích.

- Tôi thích cậu của anh, cô nói.

Một cuộc trò chuyện tầm thường, nhưng đêm đó cô không cần gì hơn. Jared và cô đang bước đến một giai đoạn chưa rõ ràng, có lẽ sẽ đưa họ đến gần nhau hơn. Nhưng cô thậm chí không biết mình có muốn điều đó không, hay liệu cô có thể dừng lại một khi đã bắt đầu.

- Sao cô lại nói về cậu tôi lúc này ? Jared ngạc nhiên.

- Tôi không biết ; có lẽ tôi đang nghĩ về ông ấy. Có lẽ tôi thương cảm cho ông ấy.

- Cậu ấy hoàn toàn hạnh phúc !

Jared có vẻ lo lắng, nhưng điều đó không ngăn anh nhảy một cách tuyệt vời. Còn Edith, cô đã lâu không nhảy, vì Arnold không thích nhảy và từ khi góa bụa, cô không ra ngoài. Nhưng đêm nay, cô tìm lại niềm vui khi

nhảy thời trẻ. Được Jared dẫn dắt, cô uyển chuyển theo từng chuyển động của anh.

- Cô nhảy thật tuyệt ! anh thì thâm.

Anh nhẹ nhàng áp má vào tóc Edith, và cô buông mình trong vòng tay anh, trong khi vẫn kìm nén những lời yêu thương đang trào dâng trên môi. Xung quanh họ, sàn nhảy dần đông đúc, nhưng dưới ánh đèn mờ, cô không nhận ra ai và cũng không ai để ý đến cô. Ngoài trừ một người đàn ông lướt qua, tay ôm một cô gái tóc vàng.

- Chào Jared ! Anh có một bạn nhảy thật xinh đẹp.

- Cảm ơn, Tim ! Jared đáp lạnh lùng, và anh đưa Edith đi xa hơn. Anh lăm bắm với vẻ buồn cười :

- Cô thấy đấy, chính vì cô mà các bậc tiền bối ganh tị với tôi !

Cô cười :

- Nhưng ông ấy cũng đi với một cô gái rất xinh !

- Ô, những cô gái xinh đẹp thì không thiếu, nhưng nhan sắc không phải là tất cả. Hơn nữa, tôi chưa nhìn thấy cô ấy. Tôi chỉ thấy cô.

Buổi tối vẫn tuyệt vời cho đến phút cuối. Họ quay về bàn giữa những lần nhảy và chỉ trao đổi vài lời. Sự hòa hợp trong điệu nhảy lại đưa họ đến gần nhau, gắn kết họ một cách uyển chuyển. Thật nguy hiểm, cô tự nhủ, ôi thật nguy hiểm... nhưng cũng thật tuyệt vời ! Không cần nói ; chỉ cần sự tiếp xúc này, niềm say mê ngọt ngào kết nối họ trong nhịp điệu và âm nhạc. Cuối cùng, nỗi sợ chiến thắng : cô sợ chính mình và cả anh. Một sự tỉnh táo sâu sắc khiến cô cảnh giác. Phải phá vỡ điều kỳ diệu này, ngay lập tức, nếu không sẽ quá muộn ; vì cô sẽ để mình bị cuốn vào một góc khuất và, đầu hàng trước khát khao, cô sẽ không thể chống cự. Hơn nữa, nửa đêm đã gần kề và khán giả từ các rạp hát bắt đầu đổ về nhà hàng.

- Tôi phải về thôi ! cô tuyên bố khi ban nhạc ngừng chơi và các nhạc công rút lui để nghỉ ngơi ngắn.

Anh miễn cưỡng nói lỏng vòng tay, nhưng không buông tay Edith.

- Tại sao phải về ?

- Tại sao ư ? Tôi phải về, thế thôi !

Anh trở nên im lặng. Không nói một lời, anh thanh toán hóa đơn và đưa Edith đến xe, rồi đứng bên cửa xe, vẫn im lặng, khuôn mặt nghiêm nghị, cúi xuống cô trong bóng tối của con phố. Cô tự hỏi liệu mình có vô tình làm anh tổn thương không. Cô nghĩ mình nhận thấy sự xáo trộn trong ánh mắt anh nhìn cô.

- Chúc ngủ ngon, cô nói. Tôi đã có một buổi tối tuyệt vời.

- Cô có chắc không ? anh đáp lại. Có phải tôi ích kỷ khi giữ cô bên mình như vậy ?

- Tôi muốn thế mà, cô đơn giản trả lời.

Họ trao nhau một ánh nhìn dài, một sự giao tiếp im lặng. Sớm hay muộn, cô nghĩ, những lời đó sẽ phải được nói ra.

... Sáng hôm sau, khi thức dậy, cô đã quyết định. Ngày ở New York là một sự thức tỉnh kếp. Cô đã thấy Jared : một người đàn ông trong công việc ; và chính cô : một người phụ nữ đang yêu. Mối liên hệ giữa hai con người này là gì ?Ồ, nhưng chắc chắn phải có một sợi dây nào đó, cô tự nhủ ; chắc chắn tình yêu từng có ý nghĩa, một mục đích, nhưng với cô - cụ thể là gì ? Ngay cả trước

khi rời khỏi giường, khi những chú chim làm tổ trong dây thường xuân bám trên bức tường quanh khung cửa sổ mở rộng vừa đánh thức cô, cô đã hiểu rằng mình phải trả lời những câu hỏi ẩn sâu trong tâm trí. Cô vẫn nằm đó, nhắm mắt. Một khoảng lặng dường như cần thiết, một sự định hình lại mối quan hệ của họ. Thời kỳ tang tóc cho Arnold, và cả Edwin, đã qua. Một mùa xuân khác bắt đầu, một tình yêu khác, một cuộc sống mới. Nhưng cuộc sống đó sẽ ra sao ? Quyết định vẫn nằm trong tay cô, với điều kiện phải hành động trước cuộc gặp tiếp theo với Jared, nếu không, cô sẽ thiếu sức mạnh. Cô kinh ngạc khi nhận ra mình yếu đuối đến thế. Mình có thể làm bất cứ điều gì, cô tự nhủ trong nỗi bối rối ; mình thậm chí có thể quyến rũ anh ta : đó chính là điều mình sợ. Nếu chúng mình gặp nhau một mình, bất cứ nơi đâu, ngay cả ở đây, trong nhà mình, mình có thể làm điều đó. Và anh ta sẽ không cưỡng lại được. Anh ta đã vượt qua ngưỡng đó rồi. Anh ta bắt đầu nghĩ đến khả năng này.

Cô nhận thức được sự phân đôi trong lý trí của mình. Một phần con người cô vui mừng trước khả năng quyến rũ này : ôi, đúng vậy, một sự quyến rũ khéo léo đến mức anh ta sẽ đóng vai người chủ động và cô có thể buông xuôi. Nhưng một phần khác trong cô bồn chồn mơ hồ, như một bóng ma. Ánh nắng ban mai chiếu rọi quá chói

chang vào căn phòng sang trọng, chiếc giường quá êm ái, và cơ thể cô quá dễ dàng chịu khuất phục trước ham muốn hoàn toàn tự nhiên. Làm sao có thể quên được vòng tay ôm siết của họ đêm qua, khi hai cơ thể hòa vào nhau theo cùng một nhịp điệu âm nhạc ? Cô để mình chìm đắm trong ham muốn rồi, không thể chịu đựng được sự cô đơn, cô vút chần và đứng dậy.

Ôi, nghi thức hàng ngày của việc chăm sóc cơ thể ! Cô đứng trước gương, cuộn mái tóc dài thành một búi mềm mại quanh đầu, cố định bằng vài chiếc ghim, rồi đi tắm. Sau đó, cô cúi người về phía trước và ngắm nhìn hình ảnh phản chiếu. Buổi sáng, cô thậm chí còn xinh đẹp hơn. Nhưng liệu anh ta có bao giờ thấy cô như thế này không ? Không trang điểm, làn da cô vẫn giữ được sắc hồng : đôi môi và má hồng hào, đôi mắt xanh dưới hàng lông mày thanh thoát. Người ta luôn chú ý đến vẻ đẹp của đôi mắt cô. Đột nhiên, cô như thấy một người phụ nữ khác, một người phụ nữ thức tỉnh với cuộc sống mới, ít dè dặt hơn, ít tự tin hơn ; một người phụ nữ rung động, e thẹn, bối rối, hoặc có lẽ chưa đủ táo bạo. Nhưng đó vẫn là cô. Một lần nữa, cô sợ hãi. Cô bước ra xa và chìm vào thói quen trang điểm, chọn quần áo và dùng bữa sáng, được phục vụ cho cô tại một chiếc bàn nhỏ trong góc cửa sổ của phòng ăn lớn. Weston phục vụ cô với vẻ im lặng nghiêm trang thường lệ, trong khi

cô uống nước cam và ăn, như thường lệ, một quả trứng luộc, thịt xông khói và một lát bánh mì trắng không bơ.

- Đầu bếp hỏi liệu bà có muốn dùng món bánh ngọt cho bữa trưa không ? Weston hỏi khi cô đứng dậy.

- Được thôi ! Cô đồng ý một cách lơ đãng, không suy nghĩ.

Một mình tại bàn làm việc trong thư viện, cô lấy ra bản thiết kế ngôi nhà trên vách đá, ngôi nhà có lẽ một ngày nào đó sẽ trở thành hiện thực. Hoặc có lẽ không. Làm sao biết được ? Tất cả phụ thuộc vào người phụ nữ sẽ sống ở đó, một mình hay không. Cô dành cả buổi sáng để nghiên cứu bản thiết kế và kiểm tra từng chi tiết nhỏ. Sau đó, vì thời tiết vẫn đẹp, cô yêu cầu mang bữa trưa ra hiên và ở đó, được che chắn khỏi những cây lá kim lớn, thậm chí tránh được ánh mắt tinh tường của Amelia, cô suy nghĩ rất lâu, thỉnh thoảng bị gián đoạn bởi một chú sóc mà cô ném cho một mẩu bánh. Cô ăn một lát dưa hấu trắng miệng rồi đứng dậy : quyết định đã được đưa ra.

- Weston, làm ơn bảo tài xế chuẩn bị xe trong nửa giờ nữa. Tôi sẽ đến Red Hills, ở Jersey.

- Vâng, thưa bà.

... Bên bờ biển, không khí vẫn còn mát mẻ. Để xe và tài xế trên đường, cô đi bộ qua những cồn cát đến mép vách đá, nơi những tảng đá xám bắt đầu. Cô ngồi xuống một thân cây thông còi cọc, từ lâu đã bị bật gốc bởi một cơn bão. Biển nhấp nhô những con sóng nhẹ, viền trắng, trên nền trời xanh. Gần bờ, biển chuyển sang màu xanh lục nhạt, xa hơn, ở đường chân trời, nó mang sắc tím. Cô tận hưởng sự cô đơn, dò xem độ sâu của nó, nhưng không tìm thấy đáy. Đó chính là bi kịch của một tình yêu như thứ cô dành cho Jared : không có người mình yêu, thế giới trở thành sa mạc và không gì có thể xoa dịu nỗi cô đơn của kẻ đang yêu, không gì ngoài đối tượng của tình yêu đó. Cô không muốn gặp ai khác. Đã bao lâu rồi cô không gặp những người bạn cũ ? Ngay cả Amelia... cũng đã nhiều tuần. Cô từ chối mọi lời mời, trả lời khô khan những cuộc gọi điện thoại và chìm vào nỗi ám ảnh của tình yêu. Nhưng đêm qua, cô đã tỉnh táo đánh giá tình hình của mình. Không, cô không thể tiếp tục như thế này. Nhưng làm sao thay đổi ? Câu hỏi không có câu trả lời.

Cô thở dài và đứng dậy, đột nhiên muốn đi xuống. Ở đỉnh vách đá, giữa trời và đất, sự cô đơn càng đè nặng. Cô sẽ bước xuống cầu thang ọp ẹp và nằm dài trên bãi cát trắng. Cô liếc nhìn qua mép vách đá và thấy lồi vào một hang động dưới một mỏm đá. Thủy triều xuống đã

để lại bãi cát khô và chắc chắn được mặt trời sưởi ấm. Ở đó, cô có thể trốn tránh, thoát khỏi mọi người. Cô nhìn quanh đảm bảo rằng tài xế đang ngủ gật trên vô lăng, mũ lệch và miệng há hốc. Anh ta sẽ không thấy cô đi.

Cô bước xuống những bậc thang, tay bám vào lan can xiêu vẹo, và cuối cùng đặt chân lên bãi cát mềm trắng xóa. Lối vào hang động nằm cao hơn một chút so với bãi biển, và cô tìm thấy nơi trú ẩn trước gió. Cởi áo khoác, cô cuộn nó lại làm gối và nằm dài trên cát ấm. Tảng đá nhô ra phía trên lối vào tạo bóng râm đủ cho đầu và vai cô, và vì không khí mát mẻ, hơi ẩm của mặt trời trên cơ thể mang lại cảm giác dễ chịu. Cô thở dài khoan khoái và thư giãn. Một giờ nghỉ ngơi, tránh xa mọi ánh mắt, sẽ tốt cho cô, nhất là vì đêm qua cô ngủ không ngon. Không nhận ra, được ru ngủ bởi tiếng sóng vỗ, cô chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

- ... Edith ! Edith ! Edith !

Tiếng gọi lặp đi lặp lại đánh thức cô.

Chậm rãi, cô mở mắt và nhìn chằm chằm vào mòm đá, tự hỏi mình đang ở đâu.

- Edith ! Edith !

Cô ngồi dậy và lắc mái tóc để rũ sạch cát. Sóng liếm vào chân cô. Cô nhận ra giọng nói của Jared, đang gọi cô. Đột nhiên, cô thấy anh chạy xuống cầu thang ọp ọp.

- Thủy triều đang lên, cô bé điên yêu quý của tôi ! Tôi không nhìn thấy cô cho đến khi cô cử động. Ôi, sao cô có thể làm những chuyện như thế này ? Cô đến đây một mình bằng cách nào ? Xe đâu ?

Anh xắn ống quần lên để đến chỗ cô trong làn nước đang dâng cao.

- Cởi giày và tắt ra, anh ra lệnh. Nước chỉ đến đầu gối thôi, nhưng thêm vài phút nữa... May là biển lặng ! Nhưng nước đang lên và hang động sẽ ngập !

Cầm giày và tắt trên tay, cô bước đi trong nước về phía anh. Anh đã đến chỗ cô trước khi cô đi được nửa đường và ôm lấy vai cô, dẫn cô đến chỗ cầu thang.

- Nào ! Lên đi, và nhanh lên, anh cầu nhàu giận dữ. Không, tôi sẽ đợi cô lên đến nơi. Cầu thang này không chịu nổi trọng lượng của cả hai chúng ta, và tôi không muốn leo lên vách đá.

Anh đợi, trong khi sóng cuộn bọt quanh chân mình. Khi cô đã lên đến nơi, an toàn và vô sự, khi lên đến đỉnh, anh cũng leo lên các bậc thang, giày và tắt cũng

cầm trên tay, quay lại nhìn cô với khuôn mặt tái nhợt và giận dữ.

- Cô đáng lẽ có thể bị mắc kẹt ! Anh gào lên.

- Tôi biết bơi, cô trả lời bằng giọng nhẹ nhàng trong khi xô tất vào, còn anh vẫn nhìn cô với vẻ tức giận.

- Tôi đã đến nhà cô và Weston nói cho tôi biết cô ở đâu. Tài xế của cô đã đi đâu ?

- Có lẽ đang tìm tôi. Anh ta hẳn đã báo tin tôi mất tích.

- Cô có đôi chân và bàn chân rất đẹp, anh đột nhiên nói, như thể không nghe thấy cô trả lời.

- Người khác cũng đã nói với tôi như vậy.

Cô chỉnh lại mái tóc.

- Tôi đã mất chiếc mũ...

- Có quan trọng gì đâu... anh lầm bầm.

- Đúng vậy, nhất là trong hoàn cảnh này. Thủy triều hẳn đã cuốn nó đi.

Họ bị ngắt lời bởi chiếc xe của cô xuất hiện cùng với một chiếc xe cảnh sát.

- Cô ấy đã trở lại ! Người tài xế hét lên.

- Tôi xin lỗi, Edith nói với nụ cười tươi nhất của mình, hướng về viên cảnh sát đang tiến lại gần. Tôi đã ngủ quên một cách ngu ngốc trên bãi biển và bạn tôi, ông Barnow, đã xuống cứu tôi khỏi tình huống khó khăn này.

- Cô ấy suýt chết đuối, Jared xen vào.

- Đúng vậy... Edith thừa nhận.

Viên cảnh sát quay sang người tài xế :

- Anh đáng lẽ nên nhìn xuống chân vách đá.

- Tôi đã không nghĩ đến điều đó ! Anh ta thú nhận.

Jared đột nhiên mất kiên nhẫn.

- Trong khi hai người bàn luận về những điều đáng lẽ nên làm, tôi sẽ đưa bà Chardman về nhà bằng xe của tôi.

Edith đi theo anh, lòng lạ lùng bình yên, và họ cùng nhau rời đi.

- ... Tại sao cô không hỏi tôi lý do tôi đến ? Jared hỏi.

Họ đã giữ im lặng trong suốt bữa tối tại một quán trọ ven đường. Edith không muốn phá vỡ sự im lặng đó : cô có thể nói gì đây ? Hơi ẩm của mặt trời lúc hoàng hôn, làn không khí dịu dàng len qua cửa sổ mở, hương vị biển cả, niềm hạnh phúc được ở bên Jared mang đến cho cô một sự thỏa mãn yên bình.

- Vậy, tại sao anh đến ? Cô hỏi một cách ngoan ngoãn, nhưng với giọng hơi xao nhãng.

- Tôi không biết nữa. Tôi không thể cưỡng lại được... tôi không thể làm gì khác. Cô đã khiến tôi rối bời. Tôi không thể làm việc - từ tối qua. Tôi chỉ nghĩ đến cô ; tôi nhớ lại hình ảnh của cô : giọng nói, dáng đi của cô. Tôi chưa từng gặp ai nhảy đẹp như cô, uyển chuyển đến vậy. Tôi không thể giải thích ; đó là một sự duyên dáng tự nhiên. Tôi không thể quên được. Tôi chưa từng cảm thấy như thế bao giờ ! Thế cô không nói gì sao ?

- Tôi có thể nói gì, ngoài việc tôi hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc. Tôi... tôi không nghĩ mình từng biết đến hạnh phúc như thế trong đời ; ít nhất là không... không theo cách này ! Giọng cô nhỏ dần thành tiếng thì thầm.

- Theo cách nào ? Anh hỏi.

- Nếu tôi biết, tôi đã nói với anh rồi ! Cô đơn giản trả lời.

Và sự im lặng lại bao trùm họ, trong khi chiếc xe lao đi trên những cây số dài. Jared đang nghĩ gì, cô không thể đoán được. Gương mặt đẹp đẽ của anh vẫn nghiêm nghị và bất động, ánh mắt tập trung vào con đường. Nhưng cô cũng không thể định nghĩa được suy nghĩ của chính mình. Có lẽ đó là những cảm giác hơn là suy nghĩ.

Mặt trời đã lặn từ lâu khi anh dừng xe trước nhà cô. Weston ngay lập tức mở cửa cho họ.

- Tôi không biết phải chuẩn bị bữa tối thế nào, bà không để lại chỉ dẫn cho tôi.

- Chúng tôi đã ăn tối rồi và ông Barnow sẽ ở lại đêm nay, ít nhất là tôi nghĩ vậy ?

Cô quay sang, Jared gật đầu đồng ý.

- Nếu cô muốn tôi ở lại...

- Tất nhiên !

- Weston, cô nói, anh có thể mang cà phê và rượu mùi vào thư viện cho chúng tôi. Tôi sẽ lên thay đồ.

Cô lên phòng mình, vừa rạng rỡ vừa lo sợ. Dù thế nào đi nữa, kết cục đã gần kề. Cô không thể ngăn cản điều không thể tránh khỏi ; hơn nữa, đó là gì ? Cô sẽ đơn giản buông xuôi. Bất cứ điều gì anh mang đến, cô sẽ nhận lấy. Dù cái giá là gì, cô cũng sẽ trả. Theo bản năng, và không hiểu tại sao, cô không cố làm mình trẻ hơn. Cô vội vã búi tóc lên, không trang điểm và không thoa bất kỳ loại kem nào lên làn da rám nắng của mình. Cô chọn một chiếc váy xanh cũ và mặc vào mà không nhìn mình trong gương. Đó là cô, người phụ nữ với đôi má ửng hồng vì nắng, mái tóc buông thả, và đôi chân trần trong đôi sandal có dây bạc. Cô bốn mươi ba tuổi; anh phải thấy cô như chính con người cô. Nếu anh lùi bước, cô sẽ chấp nhận số phận. Nhưng nếu anh không lùi bước ? Đó là một khả năng cô từ chối nghĩ đến. Tại sao phải lên kế hoạch trong điều chưa biết ? Cô có một mong muốn kỳ lạ nhưng thoáng qua là bị từ chối ; mọi quyết định sẽ được miễn cho cô. Cô do dự trước cửa, nhưng rồi mở nó và bước xuống.

... Anh đang đợi cô trong thư viện. Ở đó, một lần nữa cô do dự, vừa bị thu hút vừa sợ hãi. Cô nhẹ nhàng mở cửa, nhưng anh lập tức nhìn thấy và nhanh chóng băng qua phòng. Anh dựa vào cửa, ôm Edith vào lòng và hôn cô nhiều lần với sự cuồng nhiệt.

- Khi tôi nghĩ đến những gì có thể đã xảy ra ! Anh lắm bầm.

Cô đề anh hôn, và toàn bộ cơ thể cô không chỉ chấp nhận vòng tay đó mà còn đáp lại nó. Nhưng cuối cùng cô cũng thoát ra.

- Có lẽ đó không phải là giờ của tôi.

- Và tôi đã không tính đến điều đó !

Tay trong tay, họ hướng đến chiếc đi-văng gần đó, nơi Weston đã đặt cà phê và rượu mùi trên một chiếc bàn thấp. Cô rót cà phê với bàn tay hơi run, điều Jared lập tức nhận ra.

- Cô đang run, anh nhận xét.

- Tôi nghĩ mình vẫn bị chấn động.

- Tôi cũng vậy ! Anh khẳng định.

Không động đến tách cà phê hay ly rượu, anh quyết liệt quay sang cô.

- Tôi phải nói với cô... anh rất rối bời. Tôi đang ở trong một tình huống hoàn toàn mới. Tôi không ràng buộc với ai và không ai có quyền sắp đặt tôi. Nhưng giờ đây mọi thứ đã thay đổi. Tôi thậm chí không chắc mình

có thích điều đó không. Một người đàn ông nên làm gì khi một người phụ nữ sắp đặt anh ta ? Tôi chỉ biết một điều : tôi sẽ cưới cô ngay lập tức nếu có thể.

Cô lắng nghe anh, mắt dán vào anh. Rõ ràng, anh không nghĩ về cô mà về chính mình : mắc vào mạng lưới của ham muốn và sự oán giận, sinh ra từ niềm tin rằng anh thực sự yêu cô. Anh khao khát cô về thể xác và cảm thấy đau khổ vì điều đó. Nếu cô chỉ cần giơ tay, chạm vào anh, anh sẽ thuộc về cô. Nếu cô vuốt tóc anh, nếu cô đặt đầu lên cánh tay anh, nếu cô chỉ nhìn vào vòng eo thon của anh, anh sẽ thuộc về cô. Nhưng cô kiên quyết nhìn xuống ; cô kháng cự lại ham muốn của chính mình và vì những lý do cô không hiểu, ngoại trừ rằng đó là vì anh chứ không phải vì cô - cô bắt đầu nói, không mạch lạc lắm, bị thúc đẩy bởi một sức mạnh cô không nhận ra.

- Jared, ngày hôm qua thực sự tuyệt vời. Tôi đã thấy anh dưới một ánh sáng mới. Và tôi tưởng mình đã biết anh ! Chúng ta đã dành nhiều thời gian bên nhau, phải không ? Nhưng tôi cần ngày hôm qua và nhìn thấy anh trong môi trường chuyên nghiệp của anh, để hiểu anh thực sự là ai : một nhà khoa học, đúng, nhưng hơn thế nữa - một người đàn ông thông minh nhưng hào phóng, mạnh mẽ nhưng dịu dàng. Tôi yêu anh ! - dĩ nhiên, tôi

yêu anh ! - làm sao tôi có thể ngăn mình được ? Nhưng chỉ đến hôm qua tôi mới nhận ra mình yêu anh. Tôi sẽ yêu anh mãi mãi. Và tôi biết ơn vì điều đó. Rất lâu rồi - hoặc tôi cảm thấy như rất lâu - một người đàn ông già đáng kính, một người đàn ông vĩ đại đã yêu tôi. Và ông ấy đã dành cho tôi một vinh dự lớn : ông nói rằng tình yêu dành cho tôi giữ ông sống, không chỉ ngăn ông khỏi cái chết, mà còn giữ cho ông ngọn lửa nhiệt huyết của sự sống, khiến tâm trí ông luôn minh mẫn và có thể tiếp tục công việc nghiên cứu. Ông bảo đó chính là ân huệ lớn nhất của tình yêu : mang lại sự sống cho cả người yêu lẫn kẻ được yêu. Tôi chưa bao giờ quên bài học ông dạy về tình yêu.

Cô im lặng một lúc. Rồi khẽ lặp lại :

- Tình yêu, không chỉ ngăn ta khỏi cái chết, mà còn giữ cho ta ngọn lửa nhiệt huyết của sự sống.

Anh đứng dậy, bước đến cửa sổ lớn ; ánh mắt đắm chìm vào khu vườn chìm trong bóng tối. Vàng trắng lưỡi liềm nhô lên sau những rặng tùng bách ở cuối công viên.

Cô tiếp tục, như tự nói với mình :

- Tôi đủ già để hiểu rằng tình yêu của anh dành cho tôi là một phép màu. Tôi không thể lý giải, chỉ biết chấp nhận và biết ơn vì điều đó. Cuộc đời tôi nhờ thế mà tươi đẹp hơn. Tình yêu này khiến tôi muốn làm mọi thứ cho anh, trao hết tất cả để anh hiện thực hóa giấc mơ của mình. Dĩ nhiên, anh có thể thành công mà không cần tôi, nhưng có lẽ sức mạnh tình yêu của tôi sẽ củng cố thêm niềm tin nơi anh - ý tôi là vào chính khoảnh khắc này của cuộc đời anh, vì chắc chắn sẽ còn nhiều người khác đến giúp anh, và một người nào đó thậm chí còn hơn cả tôi...

Cô ngừng lại, cổ họng nghẹn đắng, và để tránh rơi nước mắt, bà gắng gượng mỉm cười với ông. Cô cầm ly rượu benedictine nhỏ lên, nhấp một ngụm rồi đặt xuống.

Cô không biết những lời tuôn ra từ môi mình bắt nguồn từ đâu, hay vì sao ý nghĩ về Edwin lại xuất hiện. Nhưng cuối cùng, cô đã tìm lại được chính mình, và điều này cũng cần thời gian để thấu hiểu, cô phải học cách chờ đợi.

Anh quay lại bên cô, chậm rãi, dừng giữa đường để ngắm giá sách chất đầy, bức tranh trên tường. Rồi anh đến bên cô.

- Hãy nói cho tôi biết, anh hỏi, vì sao cô lại coi trọng ngày hôm qua đến thế ?

- Vì tôi đã thấy con người anh phải trở thành. Và tôi sẽ không làm gì để cản trở con người ấy hiện thực hóa chính mình.

... Khi trở về căn phòng cô đơn, cô vừa cảm thấy chóng mặt lại vừa bình yên lạ thường. Những lời cô nói ra xuất phát từ tận sâu thẳm tâm hồn. Cô nhớ lại khoảnh khắc mình buột miệng nói theo một sự thôi thúc không cưỡng lại được, và hình ảnh Jared hiện lên trong tâm trí, phân đôi như một ảo ảnh : một Jared của ngày hôm qua, tự tin, chìm đắm trong công việc, một người đàn ông tài năng và vững vàng ; và Jared của tối nay : rối bời, giằng xé, choáng váng trước lời thổ lộ tình yêu từ cô. Hai mặt của Jared đã khơi nguồn cho những lời Edith thốt ra, những lời cô không biết đã ẩn giấu tự bao giờ trong lòng, chờ được cất lên, và giờ đây đã định hình cho quyết định mà cô từng đấu tranh mãi mới đưa ra. Đứng trước lựa chọn giữa hai con người ấy, cô đã chọn.

Họ chia tay gần như ngay lập tức, cả hai đều ý thức được sự mệt mỏi. Trước cửa phòng cô, anh lại ôm cô vào lòng, hôn lên môi cô thật nhẹ, và cô đáp lại nụ

hôn ấy với cùng sự dịu dàng. Cô biết đêm nay mình sẽ không mở cửa phòng, và cô đoán anh cũng quyết định như vậy. Giờ cô phải xác định vị trí của mình trong cuộc đời Jared. Vì cô sẽ mãi yêu anh. Điều này, cô biết rõ. Vậy thì, với nhận thức đầy đủ, sự trọn vẹn của tình yêu cao cả nhất sẽ là gì ? Nếu không phải là sự trọn vẹn của người mình yêu ?

Đêm đó, cô ngủ yên bình và thức dậy thư thái, khoan khoái. Cô nằm thêm một lúc, ngắm những tia nắng nghịch ngợm trên sàn gỗ. Chẳng có gì thúc giục, cô cũng không còn cảm thấy bồn chồn. Sau khi chuẩn bị xong, cô không ngạc nhiên khi thấy Weston đứng dưới chân cầu thang và thông báo :

- Ông Barnow đã rời đi từ sáng sớm, ông ấy có để lại lời nhắn cho bà.

- Tôi hy vọng anh đã chuẩn bị đồ ăn sáng cho ông ấy, bà nói với vẻ bình thản khiến chính mình cũng ngạc nhiên.

- Ông ấy chỉ uống cà phê, thưa bà.

Trước khi ngồi vào bàn ăn, cô dừng lại ở ban công, hít sâu làn không khí trong lành buổi sáng. Những cây xoan hoa thu hút ong bướm. Cha cô từng đặt những tổ

ong cuối vườn vì cho rằng mật ong là thức ngọt lành mạnh nhất cho trẻ nhỏ, và trồng những cây xoan non giờ đã thành đại thụ thân sần sùi, cành trĩu nặng những chùm hoa trắng.

Để tưởng nhớ cha, cô giữ lại những tổ ong, và mỗi mùa thu, người làm vườn lại lấy ra những bánh mật ong trắng trong, vẫn còn thơm hương hoa xoan.

Cô ngắm nhìn con đường trồng cây dẫn đến hồ nước, giữa hồ là bức tượng phụ nữ bằng đá cẩm thạch trắng đứng trên tảng đá. Khung cảnh quen thuộc mà cô thường lơ đãng ấy, sáng nay bỗng trở nên tươi mới, như thể cô vừa trở về sau chuyến đi xa dài ngày. Sự bình yên trong lòng cho phép cô ngắm nhìn không gian quen thuộc, thậm chí cả cuộc đời mình, bằng một lăng kính mới. Cô đã lựa chọn, và tin chắc mình đúng, cô cảm thấy hòa hợp với chính mình.

Một mình bên bàn ăn sáng, cô nhìn qua khung cửa sổ hướng Nam, nơi người làm vườn đang tỉa những giàn nho để chúng ra trái ngọt hơn. Tại sao cô không cảm thấy cô đơn ? Sự vắng mặt của Jared từng khiến cô lo lắng đến mức luôn đóng tai nghe tiếng chuông điện thoại, tiếng cửa, tiếng ai đó gọi. Thói quen xuất hiện bất ngờ của anh từng làm cô bức bối nhưng cũng khiến cô luôn trong trạng thái chờ đợi. Cô chưa bao giờ trách anh

vì những lần đến thăm không báo trước, bởi cô khao khát được anh cần đến. Mỗi khi gặp khó khăn trong phòng thí nghiệm hay bất đồng với cấp trên, anh đều tìm đến cô, nói chuyện cho đến khi tìm ra giải pháp. Cô không bao giờ áp đặt, mà để anh tự tìm câu trả lời.

Vừa suy nghĩ, cô vừa cầm phong thư Weston vừa đưa. Cuối cùng, bà mở ra và lấy tờ giấy bên trong.

«Người yêu dấu của tôi,

Từ giờ trở đi, đây sẽ là cách tôi gọi cô. Dù ai đến - ai đi - cô vẫn và sẽ mãi là người tôi yêu dấu. Tôi không thể nào thay đổi. Lý do đằng sau lời nói và hành động của cô ngày hôm qua, tôi không cần hỏi, vì dù không biết, tôi đoán đó là lý do chính đáng. Tôi hiểu.

Thuộc về em, mãi mãi.

Jared.»

Cô gấp lá thư lại, cất vào phong bì, để vào ngăn kéo và sẽ đọc lại mỗi khi cần. Tình yêu của họ đã đi trên con đường duy nhất có thể. Cô sẽ không còn phải chờ đợi anh đến hay gọi điện nữa. Cô hiểu lý do anh rời đi sớm: anh sẽ quay lại. Luôn quay lại. Nhờ cô, anh sẽ tìm lại sự bình yên trong công việc. Từ cô, anh có được tự do. Được giải phóng khỏi tình yêu, anh sẽ vẫn yêu cô mãi mãi. Edith mỉm cười, lòng thanh thản. Cả ngày hôm ấy,

cô không ngừng nghĩ về anh. Cô không lên kế hoạch gì cho tương lai, chỉ đơn giản là nghĩ về anh, bình yên, hạnh phúc và tràn đầy sức sống.

... Đầu tháng Năm, khi những cây dogwood nở hoa trắng hồng, khá muộn so với mùa, Edith nghe điện thoại với một giọng nữ lạ lùng : trẻ trung, tươi mới và đầy sức sống.

- Bà có phải là bà Chardman không ?

- Đúng vậy, tôi đây.

- Thật khó để bắt đầu. Tôi là June Blaine. Bà không biết tôi, nhưng bà biết Jared Barnow. Tôi là... ừm... một người bạn của anh ấy ?

- Ô, vậy sao ?

- Vâng. Và tôi thực sự cần nói chuyện với bà.

- Về anh ấy ?

- Đúng, về anh ấy.

- Anh ấy có biết chuyện này không ?

- Tôi đã nói với anh ấy rằng tôi sẽ gọi cho bà hôm nay.

- Và rồi sao ?

- Anh ấy nói rằng bà sẽ hiểu lập trường của anh ấy và điều này không có gì khó khăn. Theo anh ấy, bà là người duy nhất thực sự hiểu anh ấy. Đó là điều anh ấy nghĩ. Nhưng tôi cũng hiểu anh ấy !

Edith im lặng. Khi cô gái trẻ không nói gì thêm, bà đề nghị :

- Được rồi ! Khi nào cô muốn đến ?

- Chiều nay có được không ạ ?

- Lúc bốn giờ.

- Ôi, cảm ơn bà !

Người bên kia đầu dây đã cúp máy. Edith suy nghĩ một lúc trước khi quay số phòng thí nghiệm. Vào lúc mười một giờ sáng, Jared chắc chắn sẽ ở đó. Anh ấy trả lời gần như ngay lập tức.

- Jared Barnow xin nghe.

- Là tôi đây, cô nói. Có một cô gái vừa gọi cho tôi. Cô ấy muốn gặp tôi. Chiều nay.

- Đó là June. Tuần trước, chúng tôi chơi tennis tại nhà cô ấy, khi cô ấy hỏi tôi liệu cô ấy có thể làm quen với cô không. Tôi nói tại sao không. Đừng quá nghiêm túc với cô ấy, em yêu. Cô ấy muốn cưới tôi và tôi hoàn toàn không muốn. Tôi quá bận !

Edith bật cười.

- Vậy thì quay lại làm việc đi ! Nhân tiện, tôi đã đọc một bài viết thú vị về các bộ phận giả bằng cao su silicone, dùng để thay thế các khớp ngón tay bị cứng do viêm khớp.

- Vâng, tôi đã xem qua. Thật tuyệt vời, chúng được tạo hình ở nhiệt độ cao.

- Được rồi, tôi không giữ anh nữa.

- Tôi sẽ gọi cho cô tối nay.

Anh ấy gọi cho cô mỗi tối, lúc nửa đêm, khi công việc kết thúc. Nếu anh ấy làm cô tỉnh giấc - điều này thỉnh thoảng xảy ra - cô không bao giờ nói với anh ấy. Nếu anh ấy gọi, đó là vì anh ấy cần cô.

- Được rồi, tôi hiểu ! cô nói rồi cúp máy.

... Cô chờ đến bốn giờ, không bốn chôn, nhưng trong sự im lặng tuyệt đối, nằm dài trên ghế ở hiên nhà, nhắm mắt, bất động. Những đám mây trôi trên bầu trời xanh, trắng xóa, và cô cảm nhận chúng qua hơi mát sau cái nắng gay gắt. Một làn gió nhẹ làm rung những chiếc lá và để lại sau đó một sự tĩnh lặng. Thỉnh thoảng, cô bắt đầu chớp mắt. Khi Weston hỏi cô muốn dùng bữa trưa ở đâu, cô trả lời :

- Ở đây, mang ra hiên cho tôi nhé !

Nhưng cô hầu như không đụng đến.

Một hoặc hai lần, cô đứng dậy và đi vài bước trên bãi cỏ. Những bụi cây dày che chắn cô khỏi mọi ánh mắt, kể cả của Amelia, người mà cô đã không gặp trong nhiều tuần. Nhưng cô luôn quay trở lại chiếc ghế dài và đó là nơi cô chờ đợi, trong khi mặt trời tiếp tục hành trình chậm rãi trên bầu trời.

Đúng bốn giờ, cô nghe thấy tiếng xe đến và tiếng chuông cửa. Cô hiểu rằng đó là điều cô đã chờ đợi từ sáng. Cô vẫn bất động, mắt nhắm nghiền. Cuối cùng, bước chân nhẹ nhàng của Weston vang lên bên tai cô, theo sau là tiếng gót giày của cô gái trẻ.

- Cô Blaine, thưa bà, Weston thông báo.

Bà mở mắt. Cô gái trẻ đứng trước mặt cô : cao, mảnh mai, mặc một chiếc váy trắng ngắn ; đôi mắt xanh lục, mái tóc ánh đỏ, buông tự nhiên và óng ả trên vai ; vẻ ngoài gọn gàng và lịch sự ; đôi môi nghiêm nghị với nét cắn nhằn cứng cỏi. Cô ấy cởi găng tay trắng và đưa tay phải ra, rồi nói bằng giọng trầm ấm và dễ chịu.

- Làm ơn, bà Chardman, đừng đứng dậy !

- Tôi không có ý định đó, hôm nay tôi lười lắm. Cô tên là June, phải không ?

- Vâng. Đơn giản vì tôi sinh vào tháng Sáu. Tôi sẽ tròn hai mươi một tuổi vào tháng tới.

- Hãy lấy ghế và ngồi đi, June.

- Cảm ơn bà.

Cô ấy nghe lời và ngồi xuống, lưng quay về phía khu vườn, mặt hướng về người phụ nữ đang nằm duyên dáng trên ghế dài.

- Bà trẻ hơn cháu tưởng, bà Chardman.

- Ô không, tôi đúng bằng tuổi mà cô nghĩ. Vậy Jared chưa bao giờ nói với cô tuổi của tôi ?

- Không, anh ấy luôn nói về bà như một người cùng thể hệ với anh ấy.

- Thật tử tế của anh ấy !

Một khoảng lặng. Cô gái trẻ quan sát bà, trong khi ánh mắt của Edith đắm chìm vào những lối đi trong vườn. Nhưng bà gắng gượng nhìn cô ấy và hỏi :

- Nào, June, hãy kể cho tôi nghe một chút về cô. Tại sao cô lại muốn gặp tôi đến vậy, vân vân.

Cô gái trả lời với giọng điệu rõ ràng, không do dự.

- Vâng : tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề. Tôi đến đây vì muốn nhìn thấy kiểu phụ nữ mà Jared thích. Tôi tự hỏi liệu có điểm tương đồng nào giữa chúng ta không. Hoặc liệu tôi có nên, bằng cách nào đó, hướng anh ấy đến một người phụ nữ như tôi.

- Cô nghĩ mình có khả năng làm điều đó, June ? Edith hỏi với tiếng cười.

- Tôi sẽ cố gắng, nếu cần.

- Nói cách khác, cô quyết tâm... cười anh ấy ?

- Nếu có thể.

- Cô tin mình có thể làm được điều đó ?

- Vâng, June khẳng định với giọng điệu bình tĩnh và tự tin.

- Vậy thì, tôi nghĩ không còn gì để nói nữa.

- Có : tôi muốn anh ấy bắt đầu yêu tôi.

- Có thể khiến anh ấy làm điều đó không ?

- Tôi sẽ cố gắng ngay khi biết cách. Đó là lý do tôi đến đây để xin lời khuyên của bà. Bà đã thành công. Anh ấy yêu bà ! Nhưng dĩ nhiên anh ấy không thể cưới bà. Bà quá già. Nhưng rồi anh ấy cũng phải quyết định kết hôn với ai đó. Và tôi muốn đó là tôi. Đó là lý do tôi ở đây.

Ngạc nhiên, thích thú, nhưng đồng thời cũng bị tổn thương và gần như tức giận, Edith bị cảm dỗ bởi bản năng phản kháng và tự vệ, muốn thách thức cô gái trẻ này, tuyên bố với nụ cười - nếu cô có thể cười - rằng cô có thể cưới Jared. Điều đó không phải là không thể.

- Jared có nói rằng tôi quá già để cưới anh ấy không ?

- Anh ấy chưa bao giờ nói với tôi về hôn nhân. Tôi không nghĩ anh ấy đã nghĩ đến chuyện kết hôn. Tôi sẽ là người đầu tiên anh ấy nói đến !

Lời nói đó được thốt ra với sự tự tin đến mức Edith lại muốn cười, nhưng tiếng cười không thoát ra khỏi cổ họng nghẹn lại. Sau cùng, cô gái trẻ này đứng : cô quá già để cưới Jared. Tuy nhiên, trong thời hiện đại, người ta thấy nhiều phụ nữ kết hôn với đàn ông trẻ hơn, nhưng Edith thấy điều đó thật khó chấp nhận. Tình yêu - nhưng không phải hôn nhân... Tình yêu đến bất chợt, nhưng không nhất thiết dẫn đến hôn nhân. Edwin đã chứng minh điều đó với Edith.

- Tôi muốn bà giúp tôi, June nói.

- Cô có yêu Jared không ?

- Dĩ nhiên, nếu không tôi đã không cố gắng đến vậy.

- Cô yêu điều gì ở anh ấy ?

- Tất cả.

- Hãy cụ thể hơn.

- Nhưng đó là một tổng thể ! Tôi yêu dáng đi, phong thái, cách nói chuyện của anh ấy. Tất cả như một lời nguyện ước.

- Không phải vậy ; đó chỉ là vẻ bề ngoài.

- Với tôi thế là đủ !

- Còn với anh ấy, liệu có đủ không ?

Cô gái ánh lên ánh nhìn thẳng thắn từ đôi mắt xanh lục.

- Thế là đủ để bắt đầu ! Cô nói với vẻ bướng bỉnh.

Edith đáp lại ánh nhìn của cô ấy.

- Có lẽ vậy, để bắt đầu, cô đồng tình.

Sau một khoảng lặng, cô tiếp tục :

- Làm sao tôi biết được tại sao Jared yêu tôi ? Sao cô không hỏi anh ấy ? Chắc chắn không phải vì dáng đi, phong thái hay cách nói chuyện của tôi. Cũng không phải vì lời nguyện ước nào tôi dành cho anh ấy. Không, thực sự, June, tôi không biết giúp cô thế nào...

Cô đột nhiên muốn thoát khỏi vị khách không mời này, kẻ đang làm phiền cô, người phụ nữ xấu xược này. Giới trẻ ngày nay chỉ nghĩ đến bản thân. Đúng vậy, hoàn toàn đúng, cô đã quá già ; quá già so với Jared, quá già so với cô bé này.

Cô đứng dậy và hướng về phía cửa.

- Cô gái yêu, tôi e là không thể giúp gì được. Tôi thậm chí còn không hiểu rõ cô muốn gì. Cô nên làm

rõ điều này với Jared. Nào, hãy đi uống trà. Trừ khi cô muốn dùng thứ gì khác ?

... Hoàng hôn buông xuống khi cô gái từ biệt. Hàng giờ đã trôi qua và Edith đã để chúng trôi qua một cách miễn cưỡng, bởi chút thiện cảm mà June bắt đầu khơi dậy trong cô. June đã kể cho cô nghe câu chuyện của mình, vốn cũng rất bình thường : con một, cha mẹ ly dị, cô đang hoàn thành chương trình đại học.

- Tôi cố gắng không thiên vị bố hay mẹ, nhưng mẹ đã tái hôn và tôi thích sống với cha hơn vì tôi không ưa cha dượng. Ông ấy trẻ hơn mẹ và tôi không muốn xuất hiện trước mặt ông, vì tôi không muốn làm mẹ buồn, bà yêu ông ấy đến điên cuồng. Thật đáng thương, phải không ạ ?

- Cô gặp Jared ở đâu ?

- Ở khu trượt tuyết, ba năm trước. Tôi rất thích trượt tuyết và luôn lên núi vào dịp Giáng sinh. Mùa này chúng tôi chơi quần vợt. Thanh thoảng anh ấy đến nhà tôi vào thứ Bảy. Nếu không có thời gian, anh ấy sẽ gọi điện. Cha tôi và anh ấy rất hợp nhau. Cha tôi bảo ông chưa gặp chàng trai nào xuất sắc như Jared.

- Cha cô làm nghề gì ?

- Ông là chủ ngân hàng. Ngân hàng ở New York, ông cũng có căn hộ ở đó ; nhưng chúng tôi vẫn giữ ngôi nhà ở Scarsdale để tận hưởng sân tennis, bể bơi và những tiện nghi khác.

- Cha cô không tái hôn à ?

- Có chứ. Mẹ kế của tôi chỉ lớn hơn tôi chút ít. Louise mới hai mươi sáu tuổi.

- Họ có hạnh phúc không ?

- Có chứ. Louise rất đẹp. May mà cô ấy chưa gặp Jared trước cha tôi. Nhưng bà biết không, bà Chardman, tất cả những cuộc hôn nhân và tái hôn này đã dạy tôi nhiều điều. Tôi không muốn mình phải ly dị. Người đàn ông tôi lấy, tôi muốn yêu anh ấy mãi mãi. Một người như Jared...

- Anh ấy cũng phải yêu cô mãi mãi.

- Đương nhiên ! Đó là lý do tôi đến gặp bà. Anh ấy nói sẽ yêu bà suốt đời.

- ... Cô bạn nhỏ của anh đã dành cả buổi chiều với tôi, - tôi nói với Jared khi anh gọi điện lúc nửa đêm.

- Tôi không có bạn gái, anh phản đối.

- Vậy thì, một cô gái nào đó, tôi cười.

- Tôi đoán cô đang nói về June Blaine.

- Đúng vậy.

- À, cô ấy là người tôi đã nhắc với cô hôm nào. Chúng tôi có lúc thân lúc xa. Giờ thì xem như đã kết thúc.

- Cô ấy không nghĩ vậy.

- Cô ấy cứng đầu lắm, tôi thừa nhận. Nhưng mấy cô gái hiện đại đều thế.

- Và anh không thích điều đó ?

- Không có thời gian nghĩ về nó. Cuối tuần này cô làm gì ?

Cô do dự, tìm kiếm lý do, dù là một lời nói dối nhỏ.

- Tôi đã hứa đến thăm một người quen cũ.

- Đàn ông à ?

- Không, đàn bà !

Cô luôn có thể nhờ Amelia và cùng cô ấy đi xem kịch.

- Vậy thì...

Anh khó lòng từ bỏ ý định cuối tuần này.

- Có lẽ June... cô bắt đầu.

Nhưng anh ngắt lời gay gắt.

- Này, đừng có làm mai !

- Tất nhiên là không ; chỉ là sự đồng cảm với người cùng giới thôi.

- Tôi mới là người cùng giới với cô !

- Anh yêu, tôi biết, nhưng...

- Không có nhưng...

- Được rồi. Chúng ta chúc nhau ngủ ngon, giờ thì đã thống nhất chưa ?

- Tôi không biết nữa. Có cảm giác đây chỉ là sự đồng ý trên bề mặt.

- Ôi không, Jared. Nó sâu sắc lắm. Sự đồng cảm của tôi luôn hướng về anh. Không có sự đồng thuận nào sâu sắc hơn thế !

Cô nghe thấy anh thở phào nhẹ nhõm.

- Đó là điều tôi muốn nghe. Giờ tôi có thể chúc cô ngủ ngon.

- Ngủ ngon, anh yêu...

Như một tiếng vọng, giọng Jared vang lên :

- Em yêu...

- ... Nghe nói cô đã tiếp Edmond Hartley, Amelia nói.

Họ đang ở trong nhà hát vòng tròn, ngoại ô thành phố. Amelia là người chọn vở nhạc kịch này, một vở diễn lại từ vở cũ.

- Sao cô biết ? Edith đáp.

- Ồ, từ hệ thống liên lạc chung của chúng ta. Từ tài xế của cô đến tài xế của tôi, rồi anh ta kể lại với hầu gái của tôi, và cô ta phục vụ tôi những tin đồn cùng bữa sáng, khi tôi lười không muốn dậy.

- Cô quan tâm đến Edmond Hartley à ?

- Ngày xưa - đã lâu lắm rồi - tôi từng quan tâm đến ông ta, cho đến khi phát hiện ra ông ta không có hứng

thú với phụ nữ. Nhưng ông ta vẫn quyến rũ, dù sao đi nữa - và giàu có.

- Ông ấy vẫn quyến rũ.
- Và chưa lập gia đình ?
- Chưa !

Cuộc trò chuyện diễn ra trong giờ giải lao, tại chỗ ngồi của họ, Amelia tuyên bố rằng đám đông như thế này không khuyến khích việc lên xuống cầu thang. Dù sao, họ sẽ đi đâu ? Amelia là người khơi lại câu chuyện.

- Edith này, đôi khi tôi tự hỏi liệu hôn nhân với một người đàn ông như thế, ở tuổi chúng ta, có phải là điều dễ chịu không. Có người bầu bạn, một người bạn để cùng đi du lịch - và không có yêu cầu gì !

- Tôi không thể chịu nổi ! Edith phản đối dữ dội.
- Tại sao không ?
- Với tôi, hôn nhân là tất cả hoặc không là gì cả !

Amelia cười the thé.

- Cô thừa nhận đi, Edith, cô thừa nhận đi !

- Tôi không có gì để thừa nhận, ngoại trừ sự tôn trọng sâu sắc dành cho tình yêu.

- Ôi ! Tôi, tôi rất muốn có một chút giải trí, Amelia thốt lên.

Đám đông lại ủa về các lối đi, và những tiếng động trên sân khấu báo hiệu buổi biểu diễn sắp tiếp tục. Nhưng trong tuần đó - tuần cuối cùng của tháng Sáu - cuộc trò chuyện này sẽ không bị lãng quên. Edith nhận được một bức thư viết trên giấy sang trọng, khắc tên và địa chỉ của Edmond Hartley, hỏi liệu ông có thể đến «bày tỏ lòng kính trọng» với cô vào thứ Ba tuần sau. Ông sẽ ghé thăm cô trên đường đến Washington, nơi ông phải chọn những bức tranh tường cho một bảo tàng. Edith suýt trả lời rằng cô không rảnh, nhưng rồi cô nghĩ đến Amelia.

«Một người bạn cũ của tôi, cô viết thêm trong phần tái bút, cũng sẽ có mặt. Tôi tin rằng cô ấy đã quen biết ông từ lâu. Tôi mong đợi ông.»

Ông đến vào cuối buổi chiều thứ Ba, trên chiếc Daimler do một tài xế người Anh trung niên lái. Weston mời ông vào phòng âm nhạc. Edith rời khỏi cây đàn piano, nơi cô đang luyện tập một bản étude của Chopin, và ông nắm lấy cả hai tay cô trong đôi tay lạnh và khô

của mình.

- Thật tuyệt vời ! Đây là bản étude yêu thích của tôi. Tôi muốn nghe trọn vẹn.

Đôi mắt ông xanh và sáng hơn bao giờ hết, bộ râu và ria trắng được cắt tỉa gọn gàng. Ông ấy đẹp trai, cô tự nhủ, đẹp theo cách tinh tế và thanh lịch. Ông khiến cô cảm thấy vừa thiện cảm vừa kính trọng. Một nhân cách phức tạp nếu có ! Nhưng là một người đáng kính, biết tuân theo những nguyên tắc nghiêm khắc.

- Cô bạn thân mến, ông nói, tôi muốn chinh chu lại trước ánh mắt xinh đẹp của cô sau chuyến đi bụi bặm này.

- Ông có thể lên phòng mình ; vẫn là phòng cũ lần trước. Sau đó, chúng ta sẽ dùng cocktail trên hiên phía đông. Và người bạn cũ của tôi, Amelia Darwent, sẽ cùng tham gia. Ông có nhớ cô ấy không ? Cô ấy chưa quên ông.

Edmond Hartley tỏ vẻ bối rối :

- Không, tôi không nhớ...

- À ! Cô ấy sẽ nhắc ông nhớ lại. Gặp lại ông sau !

Ông lên lầu, và cô quay lại với cây đàn piano. Bản étude của Chopin - bản thứ ba - cô bắt đầu tập sau cái chết của Arnold, khi cô đang học cách đối mặt với nỗi đau ; không chỉ nỗi đau vì mất mát, mà còn nỗi đau sâu sắc hơn khi nhận ra cuộc sống hôn nhân của cô có thể tốt đẹp hơn, nếu cả hai thấu hiểu nhau hơn, và từ đó giao tiếp giữa Arnold và cô cũng sẽ tốt hơn. Cả hai đều cố gắng hết sức, nhưng nếu cô biết họ có thể đạt được hạnh phúc trọn vẹn hơn, thì anh ấy cũng biết điều đó. Cô chắc chắn như vậy, vì đôi khi cô cảm nhận được ánh mắt anh nhìn mình, và khi ngẩng đầu lên, cô thấy nỗi buồn trong mắt anh, và cô im lặng tôn trọng điều đó, hiểu rằng trong sự dè dặt của mình, có một khoảng cách không thể vượt qua giữa họ. Cả Arnold và cô đều không thể vượt qua sự dè dặt đó, nhưng thật đau lòng khi nhận ra và chấp nhận điều đó.

Vào ngày tang lễ của anh, cô trở về nhà một mình, từ chối sự đồng hành của những đứa con yêu thương, khao khát sự cô đơn.

- Không, các con yêu, cô nói với chúng, hãy về nhà nơi các con của các con đang chờ. Hãy ở bên chúng, và mọi chuyện sẽ ổn với mẹ. Tối nay, mẹ sẽ uống thuốc ngủ - mẹ rất mệt.

Trong sự cô đơn của ngôi nhà, cô bắt đầu tập bản étude của Chopin. Phần đầu đặt ra câu hỏi về nỗi đau : Tại sao chúng ta phải đau khổ ? Phần thứ hai thể hiện sự phản kháng mãnh liệt của trái tim tan vỡ. Phần thứ ba kết thúc mà không có câu trả lời, không có sự xoa dịu cho nỗi phần nộ, và chủ đề chính cuối cùng trở lại trong sự chấp nhận những điều không thể thay đổi.

Khi cô đánh hợp âm cuối cùng, cô nghe thấy giọng nói của Amelia.

- Nếu tôi có trái tim, nó sẽ tan vỡ khi nghe cô chơi bản nhạc này !

Cô quay lại. Amelia, đang ngồi trên một chiếc ghế mạ vàng, mặc một chiếc váy cocktail bằng vải lamé bạc rất thanh lịch.

- Cô ở đây từ bao giờ vậy ? Edith hỏi.

- Mười phút trước. Tôi đã ngăn Weston thông báo. Đã lâu lắm rồi tôi không nghe cô chơi đàn - cả tháng, tôi nghĩ vậy. Cô chơi hay hơn bao giờ hết, Edith. Tôi giận bố mẹ mình vì đã không ép tôi tiếp tục học piano !

- Nếu tôi nhớ không nhầm, Edith cười phản đối, cô đã từng giận họ vì ép cô học piano suốt hai năm.

- Họ không nên nghe theo ý muốn nhất thời của tôi, Amelia nói, về bức bối. Họ nên đánh tôi. Đó là lỗi của họ, nên giờ tôi không thể tìm thấy sự an ủi trong âm nhạc. Họ nên cứng rắn hơn.

- Họ muốn đưa con gái duy nhất yêu thương họ.

- Cách ngu ngốc để được yêu ! Họ nên biết rằng cách duy nhất để được yêu là tỏ ra mạnh mẽ hơn người mình yêu.

- Amelia ! Tôi chưa bao giờ nghe cô nói về tình yêu.

- Điều đó không có nghĩa là tôi không có ý kiến về chủ đề này.

Họ bị ngắt lời bởi sự xuất hiện của Edmond Hartley. Ông mặc một bộ đồ mùa hè bằng vải tussor màu be, đeo khuy măng sét và một chiếc ghim cà vạt bằng ngọc bích. Amelia đưa tay ra và nhìn ông từ đầu đến chân.

- Nào, Edmond ! Ông còn quyến rũ hơn xưa.

Ông đáp lại ánh mắt soi mói của cô và thốt lên :

- À ! Giờ tôi nhớ ra cô rồi ! Cô chính là người luôn đánh bại tôi trong môn tennis !

Ông quay sang Edith.

- Người phụ nữ trẻ này, bà Chardman, có cú đánh trái tay không thể cưỡng lại và sự nhanh nhẹn của một linh dương. Dù tôi tự tin vào phản xạ và tốc độ của mình, nhưng chẳng thể nào thắng được khi đấu với cô ấy. Tôi chưa bao giờ quyết định được là mình sẽ yêu hay ghét cô ấy.

Amelia bật cười vui vẻ.

- Và ông vẫn chưa quyết định sao ?

- Chưa bao giờ !

Họ quan sát nhau, cố gắng nhận ra những dấu vết của thời gian. Sự thu hút lẫn nhau trong họ dần thức tỉnh. Nếu Edmond có thể quyết định kết hôn, ông sẽ chọn Amelia Darwent. Những ký ức ủa về.

... Tối hôm đó, khi Jared gọi điện, Edith kể lại với chút hài hước :

- Cậu của anh đang nổi lại quá khứ ngọt ngào. Tình yêu thì có lẽ quá lớn, nhưng Amelia và cậu ấy đã từng quen biết nhau. Họ đã quên quá khứ đó, nhưng hôm nay nó dường như sống lại. Cậu ấy rời đi sau bữa tối, nhưng

tôi nghe thấy cậu ấy hỏi Amelia liệu có thể đến thăm cô ấy vào ngày mai.

Jared bật cười :

- Cậu ấy sẽ không đi xa hơn đâu, tội nghiệp !

Đến chính cô cũng ngạc nhiên, cô bỗng thấy khó chịu.

- Đừng cười, Jared ! Cậu ấy đáng thương và rất tốt !

- Đương nhiên, nhưng...

- Không có nhưng nào ! Cậu ấy đã chấp nhận bản thân một cách sáng suốt, và vì hiểu mình, cậu ấy đã từ chối điều tốt đẹp nhất mà cuộc sống mang lại.

- Đó là gì ?

- Tình yêu, tất nhiên ! Anh còn trẻ quá ! Edith thốt lên với giọng gần như khinh thường, và trái tim cô bỗng đau nhói.

- Tôi không hiểu, Jared thẳng thắn nói.

- Không quan trọng ! Cô đáp.

... Những ngày sau đó, cô dành thời gian cho Amelia và Edmond Hartley. Với sự thấu hiểu ân cần dành cho Amelia, cô dường như không nhìn thấy gì nhưng thực

ra thấy tất cả. Người bạn của cô luôn thẳng thắn và chân thành ; giờ cũng vậy. Băng qua bãi cỏ, cô ấy đến nhà Edith bất cứ lúc nào, luôn ăn mặc hoàn hảo khiến những đường nét hơi nghiêm nghị của cô nổi bật, mái tóc xám cắt theo một phóng khoáng, chiếc váy ngắn vừa đủ để khoe đôi chân xinh xắn. Màu trắng và đen rất hợp với cô : những chiếc váy trắng cho ngày hè oi ả và buổi tối là những chiếc váy dài đen mỏng manh. Cách cư xử thẳng thắn, giọng điệu hơi gấp gáp, sự bảo vệ gần như quá mức dành cho Edmond khiến anh cảm động và rõ ràng là thích thú. Đã lâu lắm rồi không có người phụ nữ nào quan tâm đến anh như vậy. Anh ngừng trốn tránh và thậm chí đề nghị cùng cô dạo bước trong công viên. Amelia ngay lập tức đồng ý, và đó trở thành thói quen của họ. Trước giờ uống cocktail, Edith thấy hai bóng dáng thon thả - Edmond cao hơn Amelia một chút - đi dạo tay trong tay. Vì vậy, không có gì ngạc nhiên khi một buổi tối tháng Bảy, Amelia thông báo với cô :

- Edith, tôi vừa đề nghị Edmond Hartley cưới tôi.
- Thật sao, Amelia ? Và anh ấy đã trả lời thế nào ?

Amelia bật cười ngắn, hơi khàn và đáp :

- Làm sao anh ấy có thể từ chối mà không bất lịch sự? Vì vậy, anh ấy nói đó là một vinh dự và đã đồng ý.

Họ đang ở trong phòng khách nhỏ trên tầng một, nơi Amelia đến gặp Edith, người đang nghỉ ngơi trên ghế dài trước khi thay đồ ăn tối.

- Amelia, tôi nghĩ cô biết rồi...

Amelia nhún vai với vẻ thiếu kiên nhẫn.

- Vâng, tôi biết anh ấy không quan tâm đến tình yêu thể xác với phụ nữ. Tất nhiên tôi biết ! Tôi luôn biết điều đó ! Tại sao cô nghĩ tôi chưa bao giờ kết hôn ? Tôi đã yêu anh ấy điên cuồng thời trẻ. Tôi thấy anh ấy là người đàn ông quyến rũ nhất. Nhưng anh ấy đã thú nhận với tôi, Edith, đúng vậy, với tôi. Tôi luôn ngưỡng mộ anh ấy vì điều đó. Anh ấy thật - đáng kính. Anh ấy tự phân tích bản thân rất sáng suốt ; nhưng anh ấy có một ý chí phi thường. Anh ấy nói với tôi rằng anh ấy sẽ không bao giờ để bản thân sa vào - cô hiểu đấy ! Anh ấy sẽ đơn giản là từ bỏ đời sống tình dục. Thật dũng cảm, cô không nghĩ sao ? Cô có lẽ sẽ thấy tôi lỗi thời và quá lãng mạn, nhưng cô biết không, tôi chưa bao giờ có thể yêu ai khác ngoài anh ấy. Và những cuộc phiêu lưu, không có tình yêu, không, điều đó không hấp dẫn tôi. Tất nhiên, lúc đầu, tôi đã bị sốc, thậm chí kinh tởm, một cô gái bình thường như tôi. Chúng tôi ngừng gặp nhau. Nhưng theo năm tháng, tôi nhận ra rằng tình dục không phải là điều quan trọng nhất trong các mối quan hệ con

người, và dần dần, khía cạnh đó trong tình yêu của tôi biến mất. Chỉ còn lại Tình yêu thuần khiết. Đó chính xác là những gì tôi nói với anh ấy : «Edmond, tôi yêu anh. Chính con người anh. Tôi muốn sống cùng nhà với anh, gần anh, thế là đủ.» Và anh ấy đã trả lời, như tôi kể với cô, rằng đó là một vinh dự.

Edith tưởng mình đã hiểu bạn từ lâu, nhưng giờ cô khám phá ra một con người mới trong Amelia. Cô đã đánh giá sai bạn trong nhiều năm, nhưng giờ đây, cô hiểu và dành cho Amelia tình cảm chân thành cùng sự đồng cảm sâu sắc của phụ nữ.

- Tôi trân trọng cả hai người, cô nói. Đám cưới khi nào ?

- Ngay khi hoàn tất thủ tục. Edmond sẽ chuyển đến sống với tôi. Chúng tôi đã bàn tất cả. Anh ấy sẽ có riêng dãy phía đông. Anh ấy sẽ có đủ chỗ để treo tranh. Edith, tôi không thể diễn tả hết niềm hạnh phúc của mình. Tôi vui vì đã có can đảm đối mặt với sự thật mà chúng tôi luôn ý thức : rằng chúng tôi phải sống bên nhau suốt đời. Anh ấy có một sự... ngay thẳng. Anh ấy sẽ không bao giờ đề nghị điều đó. Vì vậy, tôi từ bỏ sự e ngại giả tạo và tất cả những thứ đó, và chính tôi là người cầu hôn anh ấy.

- Vậy thì tôi rất hạnh phúc cho hai người, Edith nói.

Amelia đã mở ra một cánh cửa và hé lộ một căn phòng bí mật.

- ... Tôi nghĩ cô nên kết hôn ! cô nói với Jared.

Cô đã suy nghĩ nhiều về lòng dũng cảm của Amelia và rút ra sức mạnh từ đó.

Vô thức, anh tăng tốc. Đó là một chiều Chủ nhật mùa hè, và anh đã gọi điện rủ cô đi ăn tối ở nông thôn. Edith cảm thấy hơi cô đơn và bối rối vì ba ngày trước, Amelia thông báo rằng sau một lễ cưới kín đáo, cô và Edmond sẽ đi châu Âu. Không, cô thậm chí không nói với người bạn thân nhất, Edith Chardman, họ đi đâu hay khi nào khởi hành, nhưng họ sẽ báo tin ngay khi trở về. Ngày hôm sau, ngôi nhà lớn của Amelia đóng cửa, chỉ còn một người bảo vệ. Edith ngạc nhiên khi nhận ra mình nhớ Amelia. Nhưng sợi dây cuối cùng gắn kết cô với quá khứ đã đứt, và không có gì thay thế. Ngay cả suy nghĩ về con trai và con gái cũng không làm vui đi nỗi cô đơn. Họ có cuộc sống riêng và không cùng thế hệ. Họ đang ở giai đoạn sinh con và xây dựng tổ ấm, trong khi cô... cô đang ở giai đoạn nào ?

Thời gian và không gian bao quanh cô như một lũ khách cô đơn giữa sa mạc, bị cát và trời vây lấy. Nỗi cô đơn làm suy yếu cô đến mức cô suýt khóc khi Jared gọi điện mời cô đi chơi.

- Anh nên kết hôn ! cô lặp lại, không nhận được câu trả lời nào hơn lần đầu.

Đột ngột, anh dừng xe dưới bóng một cây tần bì lớn. Đó là lúc cây cối đạt đến độ xanh tươi nhất và thiên nhiên chuẩn bị cho cái chết hàng năm vào mùa đông. Trong không khí uể oải, chim chóc im lìm.

- Được rồi, anh nói, hãy làm rõ mọi chuyện. Tôi sẽ không bao giờ yêu ai như yêu cô !

- Tôi hiểu, nhưng điều đó không ngăn tôi nói với anh: hãy kết hôn !

- Edith, cô có muốn cưới tôi không ?

- Không, cô thì thăm.

- Tại sao không ?

Thật dễ để viện dẫn tuổi tác, giải thích rằng cô sẽ già trong khi anh còn trẻ, nhưng cô không đưa ra câu trả lời hiển nhiên đó. Giữa họ tồn tại một sự hòa hợp và tình yêu, không phụ thuộc vào ngày sinh. Họ là hai con

người, nhận ra sự đồng điệu hoàn hảo, niềm tin tuyệt đối vào nhau : những yếu tố của tình yêu. Tuy nhiên, Edith bắt đầu hiểu dần trách nhiệm của mình với Jared. Không gì được cản trở sự phát triển của một nhân cách giàu tài năng và có thể phát triển hơn nữa về tinh thần. Nhưng anh chỉ là một người đàn ông, một con người với những nhu cầu bình thường. Những nhu cầu đó, cô không thể đáp ứng hoàn toàn, và có nguy cơ biến anh thành một người thất vọng. Cô không thể sống với anh như một người vợ bình thường. Cô không thể sinh con cho anh. Và cô cũng không muốn.

- Jared, tôi biết mình không thể cưới anh !

- Cô sợ người đời sẽ nói gì sao ? Jared ngạc nhiên.

- Không.

- Vậy tại sao ?

- Tôi biết mình không nên !

- Tại sao ? Tại sao ?

- Tôi không biết, nhưng tôi chắc chắn rằng, vì lợi ích của anh, không nên làm vậy !

Anh im lặng, và cô chờ đợi. Nhưng anh khởi động xe và tiếp tục hành trình. Họ đến một nhà trọ : một cối xay gió cũ được tu sửa. Bánh xe nước khổng lồ vẫn quay chậm rãi, khuấy động dòng nước trong vát, như nó đã làm hơn một thế kỷ. Gỗ phủ đầy rêu xanh ẩm ướt, và dưới bóng một cây sung lớn, nước lặng lẽ trôi trên đá, hòa vào dòng sông.

Họ đứng cạnh nhau rất lâu, ngắm bánh xe quay. Đột nhiên, anh nắm lấy tay cô với vẻ quyết đoán và đặt vào lòng bàn tay mình.

- Đi nào, anh nói, tôi đói lắm rồi !

Họ cùng bước vào phòng ăn, và như thường lệ, anh từ chối chiếc bàn người phục vụ chỉ định.

- Bàn cạnh cửa sổ, anh ra lệnh.

Họ ngồi xuống, và anh chọn cocktail cùng những món khai vị được dọn ra, nhưng cô chẳng quan tâm đến đồ ăn thức uống, miễn sao được ở bên anh. Tất nhiên, cô yêu anh. Phải, cô đang yêu anh. Không, cô sẽ không bao giờ rời xa anh. Từng sự thật hiển nhiên ấy lần lượt hiện lên trong tâm trí cô. Nhưng không gì có thể lay chuyển quyết định của cô.

Jared chống khuỷu tay lên bàn, ánh mắt đăm chiêu đóng đinh vào cô.

- Được rồi ! Giờ thì hãy giải thích cho tôi ! Tại sao cô cứ khăng khăng đòi tôi cưới một người nào đó ?

- Không phải «một người nào đó», cô điều chỉnh. June Blaine. Tôi thấy cô ấy rất đáng mến. Cô ấy chân thành. Và cô ấy muốn kết hôn với anh.

- Tôi biết, nhưng...

- Không có nhưng. Dĩ nhiên, quyết định cuối cùng là của anh, nhưng tôi muốn anh biết : tôi hoàn toàn ủng hộ !

Ánh mắt anh tràn ngập sự bối rối.

- Tôi không hiểu nổi cô !

Cô mỉm cười, nhưng không nói gì.

Anh tiếp tục :

- Cô biết rằng giữa tôi và cô...

Cô ngắt lời :

- Tôi biết !

Ánh nhìn thẳng thắn của Jared khiến cô như bị giam cầm : cô không thể nào đảo mắt đi nơi khác.

- Tôi tự hỏi liệu có ngày nào mình hiểu được cô không... anh thì thầm.

- Có lẽ... không cần thiết đâu !

Giọng cô nghẹn lại.

- Nhưng tôi rất muốn hiểu, Jared kiên nhẫn nói.

- Không cần thiết, Edith lặp lại, giọng nhỏ nhẹ.

- Cô đang trốn tránh điều gì vậy ? Jared ngạc nhiên hỏi.

Cô lắc đầu.

- Tôi chỉ là chính mình !

- Tôi không thích những bí ẩn !

- Không có bí ẩn nào đâu, Jared, có lẽ chỉ là trực giác. Tôi hiểu anh rất rõ - có lẽ còn hơn cả bản thân tôi. Tôi thấy rõ anh là ai và sẽ trở thành người thế nào. Anh sẽ là một trong số ít những vĩ nhân của thế hệ chúng ta, thậm chí của nhiều thế hệ. Không gì được cản trở vận mệnh của anh. Anh phải giữ lấy những lợi thế. Và June là một

trong số đó. Tôi nhắc lại : tôi thích cô ấy. Sự chân thật trong trái tim phụ nữ không dễ tìm, như tìm thấy viên kim cương giữa đá sỏi. Điều đó xứng đáng để dừng lại ; nhặt lên, ngắm nghía, kiểm định, và nếu là thật, hãy giữ lấy. Đó là tất cả những gì tôi muốn - không, tôi không yêu cầu, chỉ gợi ý thôi.

- Tôi không muốn bàn về chuyện này, Jared gắt gỏng. Đây, cocktail của chúng ta đây. Tôi nâng cốc chúc sức khỏe cô !

Anh nâng ly.

... Vài giờ sau, nằm trên giường nhưng không tài nào chợp mắt, Edith gọi điện cho June, gần như chắc chắn rằng cô gái cũng đang thao thức. Quả nhiên, giọng June vang lên ngay lập tức, tỉnh táo.

- Alô ?

- June, là tôi, bà Chardman.

- Vâng ạ ?

- Tôi muốn nói rằng tôi sẽ đi xa vài tuần, có thể vài tháng.

- Bà cần tôi làm gì không ạ ?

Giọng June lộ rõ sự ngạc nhiên.

- Chỉ cần làm theo trái tim mách bảo, khi tôi vắng nhà.

Cô chờ đợi : Liệu June có đủ tinh tế, đủ trực giác để hiểu không ?

Một lúc sau, câu trả lời bình tĩnh và rõ ràng vọng đến:

- Cảm ơn bà, Mrs. Chardman.

- Chúc ngủ ngon, cô bé.

Cô đặt máy xuống.

... Hôm sau, Edith dậy muộn sau một giấc ngủ ngon. Ngay sau cuộc trò chuyện điện thoại, cô đã chìm vào giấc ngủ, thư thái như vừa hoàn thành nhiệm vụ. Mặt trời gần lên đến đỉnh khi cô thức dậy và bước đến bên cửa sổ - như mọi sáng - để xem thời tiết thế nào. Không một gợn mây trên bầu trời xanh thẳm giữa tháng Tám. Thời tiết đẹp giúp cô lấy lại sức lực. Cô đã báo cho June biết về chuyến đi, nhưng sẽ đi đâu ? Quyết định - hoàn toàn bất ngờ - đến với cô như sau một hồi suy ngẫm lâu dài. Đi đâu bây giờ ? Đứng trước cửa sổ, phân vân, cô để làn gió sớm vuốt ve mái tóc xõa và những nếp áo

dài mỏng manh. Bỗng cô nghĩ đến ngôi nhà của Edwin, nằm trên núi, cách đó ba trăm cây số.

Biết đâu nó sẽ trống không, hoặc được các con của Edwin sử dụng. Dù sao đi nữa, cô sẽ đến đó để tự mình kiểm tra. Không ai có thể tìm thấy cô ở đó, và cô chưa từng kể với ai - kể cả Jared - về mối tình này. Phải, cô sẽ đến đó, và được tiếp thêm sức mạnh từ ký ức về Edwin, cô sẽ nhìn nhận lại mọi chuyện. Vì tình yêu dành cho Jared đã thay đổi cô, và cô muốn biết con người mới của mình sẽ ra sao từ giờ trở đi. Cô sẽ không yêu ai nữa. Cô đã biết đến tình yêu : những biểu hiện khác nhau của tình yêu, mỗi thứ đều đẹp đẽ và giàu ý nghĩa, mỗi thứ đều không thể quên và vô giá. Và không gì kết thúc cả, vì cô sẽ tiếp tục yêu Jared. Tại sao phải ngăn cản bản thân ? Ngược lại, tình yêu này sẽ chỉ lớn dần và mang đến cho cô - như với Edwin - niềm an ủi và cảm hứng. Nhưng trách nhiệm của cô với Jared buộc cô phải mang đến cho anh sự an ủi và cảm hứng tương tự. Ngọn đuốc tình yêu phải được truyền từ trái tim này sang trái tim khác, từ thế hệ này sang thế hệ khác, vì không có tình yêu, cuộc sống mất hết ý nghĩa và tâm hồn sẽ chết. Phải, đó là nhiệm vụ của cô - một nhiệm vụ thiêng liêng - làm giàu cuộc đời Jared bằng tình yêu của mình. Đây không phải cuộc phiêu lưu tình ái. Đây chính là Tình Yêu.

... Ngôi nhà lớn im lìm trong ánh hoàng hôn vàng óng. Cánh cổng nặng nề đã khóa chặt. Nơi Edwin từng bước ra đón cô với vòng tay rộng mở, giờ chẳng còn ai đợi. Trong những luống hoa bị bỏ bê, những đóa cúc đầu mùa lẫn lộn với những bông hồng cuối vụ. Tiếng chim hót vang lên trong tĩnh lặng. Edith nhấc chiếc vòng gõ cửa bằng đồng nặng trĩch lên rồi thả xuống, nghe tiếng vọng dội khắp tiền sảnh. Cô chờ đợi. Chắc chắn có người ở đây : một người giữ nhà nào đó. Ngôi nhà nằm biệt lập trên con đường vắng, cách làng sáu cây số. Nếu nó vẫn chứa đầy sách quý, tranh và đồ nội thất như xưa, không thể để nó bị bỏ hoang giữa rừng núi. Năm ngọn núi in hình lên nền trời hồng rực, hai ngọn đã điểm sương giá đầu mùa.

Từ sâu trong nhà, cô nghe tiếng bước chân, tiếng lách cách của thanh kim loại được nhấc lên - hoặc có lẽ là chiếc chìa khóa lớn, cô không nhớ rõ. Cánh cửa hé mở, và cô thấy khuôn mặt nhăn nheo của Henry Haynes, người giúp việc của Edwin.

- Chà, Bà Chardman !

Giọng ông ta vẫn khàn khàn như xưa.

- Thật bất ngờ...

- Ông có thể cho tôi ở lại một tuần - hoặc hai - hoặc ba không ?

- Ô, được chứ !

Ông ta mở cửa rộng.

- Mời vào ! Ở đây chỉ có vợ tôi và tôi thôi. Tôi cười cô đầu bếp. Bà có nhớ cô ấy không ? Tiến sĩ Steadley không quên cô ấy trong di chúc, và thế là tiện hơn... Mời bà vào. Gia đình họ về đây vào mùa hè, nhưng giờ tất cả đã đi rồi, còn vợ chồng tôi ở lại qua đông.

Ông ta vừa đi trước vừa nói, cô quan sát xung quanh. Không gì thay đổi : đồ đạc bóng loáng trên sàn đánh véc-ni ; chiếc bình Satsuma lớn Edwin mang về từ Nhật - cô nhớ rất rõ - ngập tràn những bông cúc vàng. Thế nhưng, sao mà trống vắng quá đổi !

Edith dừng bước, phân vân. Liệu nàng có chịu nổi sự vắng bóng của Edwin trong chính ngôi nhà này không? Nỗi cô đơn như dao cứa. Chưa bao giờ nàng đau đớn đến thế, ngay cả sau cái chết của Arnold, khi nàng một mình trong căn nhà của riêng mình. Giờ đây, nàng mới thấu hiểu vị trí của Edwin trong cuộc đời nàng. Liệu nàng sẽ để nỗi cô đơn này khuất phục mình ?

- Mọi thứ vẫn y như khi ông chủ còn sống, Henry nói. Giường đã trải, lò sưởi đã đốt, tắt cả đèn vào đây. Hôm qua, tôi còn phơi áo quần mùa đông của ông chủ nữa. Vợ tôi bảo : «Henry, ông ấy đâu có biết», nhưng tôi đáp lại rằng tôi biết là đủ. Bà có muốn ở phòng cũ không, thưa bà Chardman ?

- Vâng, phòng cũ.

Nàng theo Henry lên cầu thang, qua hành lang, đến trước cánh cửa vẫn in đậm trong ký ức. Ông mở cửa, nàng bước vào.

- Chẳng có gì thay đổi cả ! Nàng thốt lên.

- Và sẽ mãi như thế, Henry khẳng định. Ông chủ muốn vậy. «Henry, ông ấy nói với tôi, hãy giữ mọi thứ như cũ. Ta không biết liệu có thể trở về, nhưng hãy chăm sóc mọi thứ như thể ta có thể.» Vì vậy, tôi lau dọn, phủ bụi những cuốn sách, tắt cả.

- Biết đâu ông ấy biết, Edith thì thầm.

Đột nhiên, nàng cảm thấy kiệt sức. Khi tháo chiếc mũ, gương mặt nhợt nhạt, đầy mệt mỏi hiện lên trong gương.

- Bữa tối sẽ sớm sẵn sàng, Henry nói. Tôi sẽ báo với vợ tôi. Thật tốt khi có việc gì đó để làm.

- Cảm ơn, Henry.

Nàng mở hai chiếc vali và xếp quần áo vào ngăn tủ.

Nhưng mình không bắt buộc phải ở lại, nàng tự nhủ, mình có thể rời đi bất cứ lúc nào nếu không chịu nổi nỗi cô đơn này. Nhưng đi đâu bây giờ ?

Nàng ngồi xuống cạnh chiếc bàn viết bằng gỗ gụ, bên cửa sổ hướng Tây. Những tia nắng cuối cùng lướt qua đỉnh núi đá cao nhất, và nàng nhìn chúng biến mất dần. Sau đó, nàng bật tất cả đèn trong phòng và quét một que diêm đốt lửa trong lò sưởi. Dù vẫn một mình, nàng cảm thấy đã phần nào an ổn.

... Lần tuyết rơi đầu tiên phủ lên những chiếc lá phong còn sót lại với màu sắc rực rỡ, khi Edith kéo rèm cửa sổ phòng ngủ vào một buổi sáng và nhìn thấy những bông tuyết lớn lặng lẽ bay lượn. Henry đã bật hệ thống sưởi. Ánh sáng trắng xóa tràn ngập căn phòng. Nàng đốt lửa trong lò sưởi, không vội vã, với cảm giác dễ chịu, tắm rửa, mặc quần áo và xuống nhà dùng bữa sáng. Trong phòng ăn nhỏ, Henry đã kê bàn lại gần lò sưởi, nơi

những khúc gỗ lớn đang cháy.

- Sáng nay trời lạnh đấy, ông nói.

- Tuyệt thật đẹp...

- Tiến sĩ Steadley cũng thích nó.

- Tôi biết.

- Thật kỳ lạ, cứ như thể ông ấy vẫn ở đây, trong ngôi nhà này.

- À ! Ông cũng cảm nhận được điều đó ?

- Đôi lúc tôi còn như nghe thấy cả giọng nói của ông ấy.

- Ông ấy hiện diện, nếu ông tin vào điều đó, Edith nói với vẻ tự tin kỳ lạ.

Nếu có một sự hiện diện nào đáng tin, thì đó chính là Edwin. Nhưng bản chất nàng vốn hoài nghi. Những gì đã từng tồn tại giờ không còn nữa. Ông đã rời bỏ thể xác trần tục, ngôi nhà này, và không còn ở đây. Bằng cách nào đó, nàng cảm thấy cô đơn hơn cả những ngày chưa từng sống cùng ông trong ngôi nhà này. Hơn nữa, nàng không mong ông quay lại. Nàng đến đây để học cách sống một mình và đang tự đặt lên mình vòng gai

đau đớn ấy. Nàng cô đơn, cô đơn đến mức chìm đắm trong thế giới nội tâm, không nghe thấy cả tiếng Henry rời khỏi phòng.

... Những ngày cô đơn trôi qua, từng ngày một, như một đoàn người xám xịt. Vì không ai biết nàng ở đâu, điện thoại chẳng bao giờ đổ chuông. Nàng dành cả ngày trong thư viện rộng lớn, tìm hiểu về lịch sử và triết học Á Đông. Edwin đã đi nhiều nơi ở châu Á, và giờ nàng bắt đầu hiểu những ảnh hưởng ông chịu đựng. Sự thoải mái, tự nhiên trong cách ông kết hợp thể xác và tinh thần mang đậm chất Á Đông. Thể xác chỉ là biểu hiện của tinh thần, nó chuyển tải những khát vọng của tâm hồn thông qua thịt da, máu huyết, nhịp đập và tiếng trái tim. Nhu cầu tình yêu thể xác chỉ là khía cạnh cụ thể của nhu cầu giao tiếp giữa những tâm hồn. Không có sự khác biệt cơ bản giữa thể xác và tinh thần, chỉ là khác biệt trong cách biểu đạt.

Jared chưa đạt đến giai đoạn này. Và nàng cũng vậy. Thể xác vẫn chỉ là thể xác. Khi Edith nghĩ về Jared trên phương diện thể xác, nàng hình dung ra cơ thể anh. Tinh thần anh là một phần riêng biệt. Nàng có thể nghĩ về tinh thần anh, và đôi lúc nàng làm vậy, nhưng đó là một lĩnh vực khác. Về mặt tinh thần, Jared là một người

sáng tạo. Hiện giờ còn non trẻ. Anh phát minh ra những công cụ, cơ chế có thể thỏa mãn nhu cầu sáng tạo của mình. Anh phải làm điều gì đó bằng đôi tay, thứ gì đó hữu hình và hữu ích : một bản năng cao quý, nhưng vẫn còn ở giai đoạn sơ khai. Hoạt động sáng tạo của anh xuất phát từ lòng trắc ẩn - cao quý nhưng không đủ để phát triển hết tiềm năng của anh. Ngày xưa, những người sáng tạo tìm thấy sự viên mãn trong nghệ thuật, nhưng ngày nay, những nghệ sĩ vĩ đại nhất là các nhà khoa học. Khoa học quá say mê, quá mới mẻ, nó chạm đến những điều tưởng chừng không thể, đến mức trở thành thách thức với mọi tâm hồn sáng tạo. Edith không nghi ngờ gì về việc Jared sẽ trở thành một nhà khoa học vĩ đại, nếu không có trở ngại nào cản bước anh.

Không trở ngại nào... Nhưng chỉ có nàng mới có thể là trở ngại đó ! Số phận đặt nàng trước mặt anh vào lúc trái tim anh cần một điểm tựa, và anh đã gửi gắm nơi nàng. Một người phụ nữ có thể làm gì với trái tim của một người đàn ông ? Nàng có thể hủy hoại nó bằng cách đáp ứng những nhu cầu ích kỷ của mình - hoặc nàng có thể sử dụng nó để giúp anh ta phát triển tinh thần và trưởng thành.

Nàng tự hứa rằng anh sẽ không bao giờ biết...

Nhưng có gì để không biết ?

Chỉ là nàng chỉ là một người phụ nữ bình thường. Nàng sẽ không bao giờ hạ thấp mình xuống mức đòi thường và bằng cách đó giữ chân anh. Không, ngay cả như vậy cũng là ích kỷ. Sao lại nói đến việc «giữ chân» anh ? Phải vượt lên cao hơn nữa. Sẵn sàng để anh tự do trong khi vẫn yêu anh - và chính vì yêu anh, bởi tình yêu đích thực chỉ tìm kiếm sự phát triển của người mình yêu ở mức cao nhất.

Từ từ, ngày qua ngày, nàng tiến gần hơn đến một định nghĩa mới về tình yêu, loại bỏ mọi dấu vết ích kỷ để tìm ra sự thỏa mãn thuần khiết nhất. Dần dần, nàng từ bỏ cả nỗi cô đơn và không còn cảm thấy cô đơn nữa khi đắm mình vào cuộc tìm kiếm bản chất của tình yêu. Trong suốt hành trình này, nàng không viết thư hay gọi điện cho Jared. Nàng phải ở một mình để chiến thắng nỗi cô đơn. Khi làm được điều đó, nàng sẽ gặp lại anh, hoặc anh sẽ tìm thấy nàng.

Với tâm trạng đó, nàng để những ngày trôi qua và không nói chuyện với ai trong ngôi nhà im lặng, ngoại trừ việc đáp lại lời chào của Henry hoặc câu hỏi của vợ ông.

- Mọi thứ ổn chứ, thưa bà ?

- Vâng, cảm ơn, Margaret.

- Bà có muốn ăn gì đặc biệt cho bữa trưa không ?

- Không, không quan trọng ! Bất cứ món nào bà chuẩn bị đều tuyệt vời !

Những ngày. Những tuần. Tuyết giờ đây rơi dày thành từng mảng lớn và chất đóng thành những lớp dày đặc. Mùa đông sẽ không lâu nữa sẽ đến. Liệu cô có nên trở về ? Cô ở lại. Ký ức về Edwin đã tan biến. Chỉ còn Jared chiếm lấy tâm trí cô. Anh không còn là chàng trai trẻ mà cô từng rời xa. Dần dần, cô bắt đầu nhìn thấy ở anh người đàn ông mà anh sẽ trở thành trong tương lai. Jared, người đàn ông đã hiện thực hóa chính mình ; Jared, người sáng tạo, làm chủ bản thân, đầy cảm hứng, giàu trí tưởng tượng, kiên định trong sức mạnh sáng tạo. Anh đã trở thành một trong số ít những vĩ nhân của thời đại ; những sáng tạo của anh không còn giới hạn ở những phát minh đơn thuần. Làm sao cô có thể nhận ra sự nở rộ của thiên tài nơi anh ? Khi nghệ sĩ và nhà khoa học hòa làm một trong con người anh.

- ... Cuối cùng cũng tìm thấy cô ! Jared thốt lên.

Anh không báo trước về chuyến đến này. Cô đang ngồi bên cây dương cầm vào buổi sáng hôm ấy khi

tiếng chuông cổng vang lên. Cô ngừng chơi đàn, chờ Henry hay Margaret ra mở cổng. Nhưng chẳng ai xuất hiện. Thế là cô tự mình ra mở. Dưới mưa, Jared hiện ra trước cửa. Ba ngày mưa liên đã làm tan hết lớp tuyết cuối cùng.

- Anh đang tìm tôi ? Cô hỏi.
- Khắp nơi ! Không ai có thể cho tôi manh mối.
- Bởi vì tôi không nói với ai cả.
- Cô đang trốn tôi à ?
- Vào đi, đừng đứng dưới mưa nữa.

Anh bước vào, cởi bỏ chiếc mũ và áo mưa. Ngay lúc đó, Henry xuất hiện, ngạc nhiên khi thấy khách, và nhận lấy chiếc áo từ tay Jared với ánh mắt đầy thắc mắc.

- Vâng, Henry, Edith nói, ông Barnow sẽ ở lại đây - qua đêm, Jared à ?

- Nếu cô đồng ý. Nhưng ngày mai, tôi sẽ đưa cô về nhà.

Cô không đáp, nhưng dẫn anh vào phòng khách. Cơn gió ulla qua cánh cửa mở đã cuốn những tờ nhạc của cô bay tứ tung khắp phòng. Jared cúi xuống, nhặt chúng

lên và đặt lại lên giá nhạc của cây dương cầm. Rồi anh ngồi xuống và nhìn thẳng vào mắt cô.

- Tôi sẽ nghe theo lời khuyên của cô, anh thông báo :
tôi sẽ cưới June Blaine.

Cô nghe mà như không nghe. Cô lắng nghe tiếng mưa giận dữ, bị gió quất vào cửa kính và đập mạnh lên những phiến đá ngoài hiên. Cô ngẩng đầu lên, lắng nghe và thì thầm :

- Chúng ta sẽ không đi vào ngày mai đâu !

Jared nhìn cô chăm chăm :

- Edith, cô có ỏn không ?

Khi cô không trả lời, anh tiến lại gần và đặt hai tay lên mặt cô.

- Edith, anh hỏi cô có ỏn không ?

Cô nhìn thẳng vào mắt anh.

- Có ! Cô trả lời rõ ràng.

Anh buông cô ra, nhưng vẫn đứng rất gần, ánh mắt dán vào cô.

- Cô đã ở một mình quá lâu rồi, đó là vấn đề !

Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra :

- Ôi ! Tôi hoàn toàn thoải mái khi ở một mình. Tôi đã quen với điều đó rồi.

- Tôi vẫn yêu cô, Jared nói với giọng trách móc.

- Đừng nói thế ! Edith kêu lên.

- Nhưng tôi muốn nói. Dù không có hy vọng, nhưng đó là sự thật !

- Như thế là không công bằng với June !

- Cô ấy biết rồi, Jared phản đối với vẻ bướng bỉnh.

- Tôi không thể cầu hôn cô ấy mà không nói ra. Giữa cô và tôi, tôi đã nói với cô ấy, không bao giờ có gì thay đổi - mãi mãi !

Anh quay đi và bước đến cửa sổ, nơi anh nhìn ra cơn bão đang hoành hành.

- Tôi hy vọng mình không cố tìm cô trong cô ấy.

À ! Điều đó thật quá đáng. Cô không thể chịu đựng thêm nữa. Cô phản đối gay gắt để làm dịu bầu không khí căng thẳng đầy cảm xúc.

- Không thể được ! Chúng tôi là hai người phụ nữ hoàn toàn khác nhau !

Trong sâu thẳm trái tim, cô thêm :

- Cô ấy có vị trí của mình, nhưng tôi cũng có vị trí của tôi !

Nhưng cô không nói to điều đó.

... Bầu không khí đã thay đổi, và Henry bước vào thông báo bữa trưa đã sẵn sàng. Trong bữa ăn, Jared vẫn ăn ngon miệng như thường lệ, cô tỏ ra quan tâm rõ rệt đến kế hoạch của anh.

- Khi nào đám cưới diễn ra, Jared ?

- Khi June hoàn thành kỳ thi cuối cùng ở đại học, vào cuối năm nay.

- Cô ấy còn trẻ quá ! Anh thật may mắn.

- Tôi đã quen cô ấy được vài năm rồi.

- Cô bé rất chín chắn.

- Nếu không, tôi đã không cưới cô ấy. Tôi đã giải thích rõ tình hình : công việc của tôi là trên hết và sẽ luôn như vậy. Đó là mặt trái của việc lấy một nhà khoa

học cuồng nhiệt.

- Anh định tiếp tục nghiên cứu ở trung tâm phục hồi chức năng đó sao ?

- Không. Tôi không nghĩ vậy. Giờ tôi hiểu đó chỉ là một hoạt động phụ, một thú vui. Đó không phải là sứ mệnh thực sự của tôi.

Anh nhúm mày, nhưng cô im lặng ; anh tiếp tục :

- Tôi không biết chính xác sứ mệnh của mình là gì. Hàn gắn những cơ thể tan vỡ - tất nhiên, nhưng đó không phải là tất cả. Một điều gì đó trong lĩnh vực toán học: tôi yêu thích sự trật tự, vẻ đẹp của toán học. Nhưng ngay cả đó cũng chỉ là công cụ, phương tiện. Tôi muốn khám phá...

- Cái gì ?

Cô khích lệ, vì anh đang do dự.

Anh ngẩng lên với ánh mắt xin lỗi.

- Cô sẽ cười, nhưng đây là từ duy nhất phù hợp. Tôi muốn khám phá... vũ trụ.

- Tạ ơn Chúa ! cô thốt lên nửa lời.

Anh lại nhíu mày.

- Tại sao lại tạ ơn Chúa ?

- Bởi vì, Jared, vị trí của anh là trong phòng thí nghiệm!

Cô nói với sự xác tín mạnh mẽ đến mức anh nghiêng người về phía cô :

- Sao cô biết được ?

- Tôi hiểu anh. Tôi biết anh trước hết là một nghệ sĩ, và nghệ sĩ luôn tìm kiếm một khái huyền. Anh không chỉ là một kỹ thuật viên, mà là một người sáng tạo.

Ánh mắt họ gặp nhau : Jared thể hiện sự kính trọng đầy ngạc nhiên, còn Edith tràn đầy niềm tin.

- Tôi biết... anh thì thâm.

- Tất nhiên, cô bình thản đáp. Và tôi yêu anh vì con người anh !

... Mùa hè trở lại, Edith có mặt trong một nhà thờ nhỏ, giữa những người xa lạ khi những âm thanh đầu tiên của dàn organ vang lên. Đó là đám cưới của Jared.

Edith đã trở về nhà vào tháng Ba, sau khi tuyết tan. Jared không ở lại lâu với cô : chỉ một đêm và một ngày. Nhưng sau khi anh rời đi, cô không còn cảm thấy cô đơn nữa. Giờ đây, cô đã tìm thấy vị trí của mình trong cuộc đời Jared, và nhiệm vụ của cô là dành cho anh tình yêu mà chỉ cô mới có thể trao đi. Cô hiểu rằng càng đạt được sự trưởng thành cá nhân, càng có được sự khôn ngoan, cô càng có thể cống hiến nhiều hơn. Khi đó, cô có thể hoàn thiện bản thân, yêu Jared nhiều hơn, phục vụ anh tốt hơn. Đối với thiên tài này, cô sẽ mãi là Nàng Thơ-Tình Nhân. Nhưng cô chỉ đạt được điều đó nếu cô tự mình trưởng thành độc lập với Jared. Bằng con đường nào ? Làm sao sử dụng những năm tháng trải dài trước mặt... trong sự cô đơn chắc chắn.

Cô chưa từng có nhiều thời gian cho bản thân : đầu tiên là cái chết của Arnold, rồi Edwin, tình yêu và cái chết ; rồi Jared, tình yêu chung thủy của họ, khởi đầu bằng sự gắn kết, giờ đây chia lìa, nhưng cô thấy rõ con đường phía trước. Không, cô chưa từng có thời gian cho riêng mình. Giờ đây, cô có cả quãng đời còn lại. Chẳng cần vội vã. Cô biết hành trình tìm lại chính mình đang chờ đợi, một hành trình giúp cô viên mãn để hỗ trợ Jared đạt được hạnh phúc.

Âm nhạc vang lên dưới mái vòm, vừa dịu dàng vừa trang nghiêm. Cử tọa chờ đợi, những gương mặt rạng rỡ nụ cười xúc động khi ký ức ủa về. Trong ngôi nhà thờ nhỏ giản dị, cổ kính, tựa như một nhà thờ miền quê ấy, June từng được chính vị mục sư làm lễ rửa tội, người giờ đây chủ trì hôn lễ của cô. Ông bước vào, đi trước là hai em bé giúp lễ thấp nển và đứng hai bên bàn thờ. Âm nhạc ngừng bật. Cánh cửa cung thánh mở ra, Jared bước vào cùng phù rể, một nhà khoa học trẻ mà Jared từng say sưa ca ngợi với Edith. Nhưng cô không quen biết anh ấy và chỉ dành ánh mắt cho Jared. Anh có vẻ mơ màng, hồ hững với vai trò của mình trong lễ cưới. Cô hiểu rõ cái vẻ lơ đãng ấy lắm ! Cô nhớ như in lời mẹ trách cha :

- Raymond ! Anh có nghe thấy em nói gì không ?

Đôi khi, mẹ nàng phàn nàn với nửa nụ cười :

- Mẹ nghĩ cha còn chẳng nghe thấy lời tuyên thệ trong lễ cưới của chúng mình nữa !

À, June sẽ phải học cách chấp nhận sự đấng trí của thiên tài, cái sự vắng mặt giữa vũ trụ mênh mông ấy. Edith từng hỏi vợ một «nhà du hành vũ trụ» :

- Chồng chị có thay đổi sau khi trở về từ mặt trăng không ?

- Ôi, có chứ, người vợ buồn bã đáp. Anh ấy không còn là chính mình nữa.

Vậy thì June nên tự hào, chứ không phải buồn phiền...

Đúng lúc ấy, người đánh đàn vang lên khúc nhạc hôn lễ. Cử tọa đứng dậy quay lại ngắm nhìn đoàn rước. Đi đầu là một bé gái áo hồng ngắn rải cánh hoa hồng, tiếp theo là cậu bé nhỏ xíu mang nhẫn cưới trên gối nhung trắng, rồi ba phù dâu trẻ trung xinh đẹp trong xiêm y hồng tươi. Cuối cùng là June, khoác váy trắng muốt : satin lấp lánh, đăng ten bông bênh, tay trong tay cha nàng, người đàn ông cao lớn tóc mai điểm bạc, một nhân vật quyền thế nổi tiếng trong giới. Nhưng không ai vĩ đại và lừng danh bằng Jared. Edith xúc động nghĩ rằng mình đã góp phần vào thành công ấy.

Lễ cưới diễn ra ngắn gọn và giản dị. Jared từng nói :

- Tôi không muốn những nghi thức rườm rà !

Và họ không có điều ấy. Đôi tân hôn trao lời thề rồi quay trở lại theo con đường June vừa bước đến. Nhưng lần này, nàng đi bên Jared với nụ cười can đảm. Trái tim Edith thất lại. Cô dâu trẻ ấy ! Vợ Jared sẽ không luôn

có cuộc sống dễ dàng. Nhưng nàng phải hạnh phúc, vì June bất hạnh sẽ là gánh nặng không thể chịu nổi với Jared. Dù vậy, Edith tự hứa sẽ không can thiệp vào chuyện của họ.

Cô bật cười thầm. Một phạm nhân liệu có thể đạt được mọi điều cô đòi hỏi ở bản thân ? Vậy thì cô phải vượt lên thân phận con người, vươn tới địa vị của thần linh để hoàn thành nhiệm vụ siêu phạm.

Khi bước khỏi nhà thờ, xe đã đợi sẵn. Một giờ hành trình cô độc nhưng cô không cảm thấy lẻ loi đưa cô về nhà. Về đến nơi, cô chợt nhớ đến tiệc cưới, chiếc bánh cưới truyền thống, những thứ cô đã bỏ quên vì sự lo lắng chẳng kém Jared ; nhưng cô cũng có những giấc mơ riêng. Những giấc mơ cô không muốn hiện thực hóa trong ngôi nhà này, hay bất kỳ nơi nào cô từng sống, mà trong một ngôi nhà tự thiết kế trên mảnh đất cô chọn theo trực giác - một ngôi nhà của riêng cô, bên bờ biển. Bản vẽ vẫn nằm yên trong ngăn kéo từ nhiều tháng trước, khi cô không biết liệu mình có hoàn thành chúng. Giờ thì cô đã rõ.

Cô cời mũ ném lên ghế. Trong thư phòng, cô vội mở ngăn kéo bàn làm việc. Những bản vẽ vẫn nằm đó. Cô ngồi xuống nghiên cứu chúng. Cô thấy ngôi nhà hiện ra như thể đã dựng xong, đơn độc trên đồi, nhìn ra biển.

Ý tưởng ấy, trong cô, đã là hiện thực. Như Edwin từng nói, ý niệm về sự bất tử cũng trở thành hiện thực. Giờ đây, ý niệm về ngôi nhà, về bản thân, về Jared đều là hiện thực.

Ai đó khẽ ho ở cửa. Nàng ngẩng lên thấy Weston.

- Thưa bà, ông hỏi. Tôi nay có khách dùng bữa không ạ ?

- Chỉ có tôi - một mình tôi thôi ! cô đáp.